

Áp Trại Tân Nương

Contents

Áp Trại Tân Nương	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	15
12. Chương 12	16
13. Chương 13	18
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	21
17. Chương 17	22
18. Chương 18	23
19. Chương 19	25
20. Chương 20	26
21. Chương 21	28
22. Chương 22	30
23. Chương 23	31
24. Chương 24	32
25. Chương 25	35
26. Chương 26	36
27. Chương 27	38
28. Chương 28	39
29. Chương 29	41
30. Chương 30	43
31. Chương 31	44
32. Chương 32	46
33. Chương 33	47
34. Chương 34	49
35. Chương 35	50
36. Chương 36	52
37. Chương 37	54
38. Chương 38	55
39. Chương 39	57
40. Chương 40	59
41. Chương 41	61

42. Chương 42	63
43. Chương 43	64
44. Chương 44	66
45. Chương 45	69
46. Chương 46	70
47. Chương 47	71
48. Chương 48	73
49. Chương 49	75

Áp Trại Tân Nương



Giới thiệu

Năm tám tuổi nàng gặp hắn...nàng là nhóc con còn hắn là cướp “Mười năm sau ta sẽ quay lại. Lúc ấy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ap-trai-tan-nuong>

1. Chương 1

Ngày lúc hoàng hôn, núi rừng một mảnh yên tĩnh, ngẫu có vài tiếng chim hót quen thuộc vang lên, nhưng làm người ta không khỏi cảm thấy kinh hãi, muốn nhanh một chút rời khỏi nơi âm u làm người ta sởn tóc gáy.

Giờ phút ngày Tô Chính Hùng đang có ý tưởng như thế!

Đường trở về quê khá xa xôi, bởi vậy hắn mới mời đến Thiên Uy tiêu cục đi theo bảo hộ.

Bởi vì lúc này đang giữa hè khi trời tối sẽ đậm hơn thường, chỉ cần đoàn người bọn họ gia tăng cước bộ, trước khi trời tối đen là có thể xuyên qua phiến núi rừng này, có thể đến Đông Sơn trấn tìm nơi ngủ trọ.

Đột nhiên, một trận tiếng vang bén nhọn kỳ dị truyền đến, thoáng chốc bốn phương tám hướng có hai mươi người vạm vỡ nhảy ra, thân hình mỗi người đều cường tráng, nổi giận ép đoàn người của Tô Chính Hùng đang đến.

Tổng tiêu đầu Giang Uy của Thiên Uy tiêu cục vừa thấy manh mối không đúng, lập tức ra lệnh thủ hạ dưới tay xếp thành một trận địa sẵn sàng đón quân địch.

Các vị có gì chỉ bảo? Giang uy trầm giọng nói. Nếu không phải hắn đi áp tiêu nhiều năm, lo liệu chính xác. Nếu không đối mặt với đám người vạm vỡ này, chỉ sợ sớm lâm trận bỏ chạy, vứt bỏ một nhà họ Tô không quan tâm.

Lúc này, một thanh niên thân hình to lớn, ngũ quan xuất chúng chậm rãi từ bên trong đi ra. Khiến người ta kinh dị chính là, hắn có con mắt là màu xanh da trời, màu xanh giống như biển cả, lóe ra ánh sáng thâm thúy.

Lá gan của người thật không nhỏ! Trong mắt người trẻ tuổi mang theo mấy phần tán thưởng không thể nhận ra, nhưng nháy mắt lại hồi phục nét lạnh như băng.

Người là ai? Giang Uy dè chừng và sợ hãi nhìn thẳng vào hắn, người này mặc dù thoát nhìn thật trẻ tuổi, nhưng khí vũ hiên ngang, giữa chính chắn mang theo khí thế bức người, hơn nữa một đôi mắt lam kỳ dị sắc bén bắn phá mà đến, nhưng lại làm cho người hành tẩu giang hồ đã lâu như hắn lần đầu có cảm giác muốn chạy trốn.

Người cho ta là ai? Khóe miệng của người trẻ tuổi gợi lên nụ đùa cợt, không nghĩ tới tổng tiêu đầu của Thiên Uy tiêu cục kiến thức lại nông cạn như thế.

Giang Uy ngạc nhiên nghi ngờ nhìn hắn, suy nghĩ ở trong đầu rất nhanh bay lộn.

Lúc này, hắn đột nhiên thoáng nhìn thấy trên tay người trẻ tuổi có hai vòng bằng kim loại, phía trên chiếc vòng ấy mơ hồ hiện lên hình rồng, chẳng lẽ hắn là Long Diễm thường hai giúp người sao? Sợ hãi trong lòng Giang Uy thoáng chốc lên tới đỉnh điểm!

Truyền thuyết trong chốn giang hồ thần bí nhất là Long Diễm bang từ hai mươi năm trước mai danh ẩn tích, tại sao hôm nay lại tái xuất giang hồ?

Người có quan hệ gì với Long Diễm bang ? Giọng Giang Uy run run hỏi.

Trong mắt người trẻ tuổi nháy mắt tinh quang bắn ra bốn phía, lộ ra khí chất vượt xa tuổi. Ta là bang chủ đời thứ hai của Long Diễm bang Triển Vô Cực!

Trời ạ..... Giờ nên làm thế nào cho phải? Giang Uy nghĩ thầm.

Tô Chính Hùng, người đi ra! Triển Vô Cực quát.

Giang tổng tiêu đầu, người còn sững sờ ở chỗ đó làm gì? Còn không mau đánh lui đám sơn tặc này! Tô Chính Hùng vươn đầu ra ngoài kiệu nhìn Giang Uy quát. Hắn không phải tiêu tiền mời mấy người trong tiêu cục này đến xem kịch !

Khẩu khí của Tô đại nhân thật lớn, người mời những người vô dụng này muốn đánh đuổi ta? Kiếp sau đi! Triển Vô Cực hoàn hai tay, cao giọng cười phá lên.

Một lát sau. Bắt lấy toàn bộ đám người đó! – Triển vô cực hạ mệnh lệnh.

Chỉ một chút thời gian, những người liên can đến Thiên Uy tiêu cục và một nhà Tô thị đều bị người của Long Diễm bang bắt.

Triển Vô cực chậm rãi đi tới trước mặt Tô Chính Hùng, cười lạnh nói: Người làm quan hơn mười năm, tại sao có mười xe kim ngân?

Tất cả đều là bổng lộc hoàng thượng ban tặng. Ánh mắt của Tô Chính Hùng lóe ra.

Một giây sao, một thanh đao lạnh lẽo đặt lên cổ hắn. Người cho ta là con nít ba tuổi à? Triển Vô Cực lạnh lùng nhìn chòng chọc hắn.

Không..... Ta không dám!

Không dám? Triển Vô Cực hừ một tiếng. Người làm quan hơn mười năm, mặc dù là Tri phủ đại nhân, nhưng theo ta biết, bổng lộc hàng năm chỉ là hai vạn hai, tại sao gia sản lại nhiều như thế? Mà kiểm của hắn nhú lại, trong mắt hiện ra sát ý. Hắn bình sinh không thích tham quan ô lại, mà Tô Chính Hùng đúng là một bậc tham quan!

Tô Chính Hùng ấp a ắp úng nói không ra lời.

Ba năm trước đây đại hạn, hoàng thượng phái người phát gạo giúp nạn thiên tai. Người lại âm thầm làm trung gian kiếm lời bỏ tiền vào túi riêng, người có biết hành động này hại chết bao nhiêu dân chúng vô tội? Triển Vô Cực cực giận, con người xanh sắc bén như đao.

Tô Chính Hùng sớm bị dọa bể mật, bùm một tiếng hai chân quỳ xuống.

Sắc mặt của Triển Vô Cực trầm xuống, quyết định giết thật đau đớn.

Không — đừng giết cha ta! Một giọng nói non nớt đột nhiên vang lên.
Triển Vô Cực theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy người nói chuyện là một tiểu cô nương chừng sáu, bảy tuổi.

2. Chương 2

ý quái chính là tiểu cô nương này không khóc, gương mặt nàng nho nhỏ tinh xảo ngược lại trong ánh mắt toát ra kiên nghị, hơn nữa một đôi mắt to trong suốt nhưng lại không có chút sợ hãi, chẳng qua là lạnh lùng nhìn thẳng hắn. Nhìn vào lại làm cho ngọn lửa trong tim hắn đột nhiên biến mất, tức giận tan thành mây khói. Người lại đây! Triển Vô Cực thu hồi thanh đao lại, hai tay hoàn ở trước ngực ra mệnh lệnh.

Tiểu cô nương cũng không có lập tức đi về phía hắn, chẳng qua là ở lại tại chỗ nhìn hắn.

Hai người cứ như vậy nhìn chăm chú lẫn nhau. Sau một lúc lâu, tiểu cô nương rốt cục đi về phía hắn.

Đừng giết cha ta. Tiểu cô nương ngẩng mặt lên không hề chớp mắt nhìn chăm chăm hắn.

Người có thể nói ra một lý do tại sao ta không giết hắn? Triển Vô Cực ngồi xổm xuống mặt đối mặt với tiểu cô nương.

Cha ta tuy rằng tham tiền, cũng người xấu! Khuôn mặt nho nhỏ của nàng tỏ vẻ đây là lý do quan trọng duy nhất.

Vậy theo như người nói, cha người tham tiền tài nên xử trí như thế nào đây? Đôi mắt lạnh lẽo của Triển Vô Cực không tự giác lộ ra ý cười.

Tiểu cô nương nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát. Dem tiền này trả lại cho dân đi!

Được, theo ý người ! Ngươi khí hắn gần như dịu dàng.

Lời của Triển Vô Cực vừa nói ra mọi người đều kinh ngạc! Vốn tưởng rằng hắn bắt quá chỉ muốn trêu đùa nữ oa nhi kia, không nghĩ tới hắn làm thật sao , hơn nữa huynh đệ trong Long Diễm bang lại hoảng sợ. Tuy thiếu bang chủ và lão bang chủ giống nhau, cả tính kỳ quái, làm việc tàn nhẫn, làm người ta khó có thể nắm lấy, nhưng mà hiện giờ lại nghe lời của một nữ oa nhi?! Quả nhiên là việc lạ có một không hai!

Tô Chính Hùng, người hãy nghe cho kỹ, người làm quan hơn mười năm, thu được ngân lượng của cấp dưới tổng cộng là mười vạn bảy ngàn hai trăm lượng, còn có giúp nạn thiên tai chiết khấu tám vạn sáu ngàn ba trăm lượng, ta toàn bộ thu, thay người trả lại cho dân chúng. Còn lại mười vạn bảy ngàn lượng là bổng lộc người làm quan hơn mười năm, ta lấy đi một nửa xem như trừng phạt, người phục hay là không phục?

Tô Chính Hùng mắt thấy tất cả việc mình làm đều bị đối phương tra kỹ, trong lòng kinh hãi thật không thể nào nói rõ, chỉ đành nghe theo.

Lúc này Triển Vô Cực ôm lấy tiểu cô nương.

Tiểu cô nương mới đầu hơi kháng cự, nhưng lập tức trở lại bình tĩnh, một đôi mắt to không có nửa phần sợ hãi.

Vì sao không sợ ta? Trong mắt của Triển Vô Cực có một chút ánh sáng kỳ dị. Rất ít người không sợ hắn !
vì sao phải sợ người? Tiểu cô nương bình tĩnh hỏi lại.

Bởi vì ta là đại ác nhân!

Không, người không phải! Tiểu cô nương kiên định nhìn hắn.

Triển Vô Cực giật mình, lập tức cất tiếng cười to lên. Đây là lần đầu có người cho rằng hắn không phải người xấu!

Người năm nay nhiều tuổi?

Tám tuổi.

Tên gọi là gì?

Tô Tiểu Thoa.

Được! Chúng ta mười năm sau gặp lại! Triển Vô Cực buông nàng ra, gỡ vòng vàng trên cánh tay trái của hắn xuống, đeo lên cổ của Tô Tiểu Thoa.

Từ giờ trở đi, nàng là người của ta, mười năm sau ta sẽ đến lấy nàng. Đây là tín vật ta cho nàng, nếu có người dám can đảm đem nó gỡ xuống, ta tuyệt đối không tha thứ! Triển Vô Cực nói năng có khí phách từng câu từng chữ rõ ràng.

Lúc sau, Long Diễm bang thu xong ngân lượng nghênh ngang rời đi, để lại mọi người đang hoảng hồn nhìn chăm chú bóng dáng của Triển vô cực và Tô Tiểu Thoa.

Giống như tâm hữu linh tê, Triển Vô Cực bỗng nhiên quay đầu lại, chỉ thấy thân ảnh nho nhỏ của Tô Tiểu Thoa tựa bên cây, phía sau là ánh sáng trời chiều, làm hai mắt của hắn nhất thời bị mê hoặc.

Trong phút chốc trong lòng hắn trút hết khó khăn, nhìn nàng dịu dàng cười sau đó không quay đầu lại biến mất ở chỗ sâu trong núi rừng.

Năm nay Triển Vô Cực mười tám còn Tô Tiểu Thoa vừa mới tròn tám tuổi.

3. Chương 3

Hai năm sau

Cha, cha tìm tiểu Thoa có chuyện gì nha?

Tô Chính Hùng vốn đang vui đùa vào sổ sách, nghe thấy nữ nhi gọi gọi, lập tức ngừng đầu.

Tiểu Thoa, con lại đây.

Tô Tiểu Thoa chậm rãi đi về phía trước.

Tầm mắt của Tô Chính Hùng dời tới cần cổ của Tiểu Thoa, ông đứng lên, hít một hơi thật sâu, giống như là ra một quyết định trọng đại, hai tay ông hơi run rẩy gỡ chiếc vòng ngay cổ nữ nhi xuống

Cha!!! –

Tô Chính Hùng cắt đứt lời của nàng: Đã hai năm ,cha nghĩ đã đến lúc nên đem nó gỡ xuống. Ông thầm than khẽ, hai tay còn liên tục run rẩy.

Nói không sợ hãi là gạt người ! Giờ này khắc này ông dường như nghĩ đến chính mình có thể đã quên tất cả, đã quên cặp mắt xanh kia làm cả người ông phát run.

Cha, chẳng lẽ cha đã quên lời hắn nói lúc trước sao?

Con còn nhớ rõ? Tô Chính Hùng kinh ngạc nói.

Tô Tiểu Thoa gật gật đầu.

Vậy con cũng biết chiếc vòng này đại biểu cho ý nghĩa gì?

Biết. Nàng yếu ớt trả lời.

Con đồng ý?

Con không biết. Đôi mi thanh tú của nàng nhanh chóng nhú chặt.

Con yên tâm, cha tuyệt đối sẽ không gả con cho cái loại đại ác nhân này!

Nhưng mà –

Đừng nhưng mà, hết thấy cha tự có chủ trương.

.....

Ba ngày sau

Lão gia, không tốt Một gã người hầu thần sắc kinh hoảng chạy vào cửa chính.

Chuyện gì vội vàng hấp tấp thế ?

Tô Chính Hùng không vui ngẩng đầu, lúc này hắn đang đánh cờ với một người bạn cũ.

Ngựa..... Năm con ngựa trong chuồng ngựa đều chết sạch! Người hầu thở cũng không kịp thở vội nói.

Tim của Tô Chính Hùng cả kinh, lập tức đứng dậy đi tới chuồng.

Hắn vừa đến chuồng, lập tức nhìn thấy năm con ngựa ngã trên mặt đất, vết máu đỏ sẫm trên mặt đất nhìn thôi cũng giật mình.

Lão gia, còn phát hiện trên tường có tờ giấy này ! Về mặt của người chôn ngựa kinh hãi đưa tờ giấy cho hắn.

Tô Chính Hùng tiếp nhận tờ giấy kia vừa thấy, chỉ thấy trên tờ giấy viết –

Long Diễm tặng vòng vàng cho giai nhân,

Mười năm ước hẹn xin ngài đừng quên,

Tai ương năm con ngựa ngài đã hiểu

Nếu có làm trái họa đến cửu tộc!

Phía dưới còn viết ba chữ to Triền Vô Cực.

Lúc này sắc mặt Tô Chính Hùng đã xanh mét.

4. Chương 4

Mới bất quá ba ngày..... Triền Vô Cực lại có thể trong vòng ba ngày ngắn ngủn, phát hiện ông đã gỡ xuống vòng vàng hình rồng trên cổ của Tiểu Thoa xuống! Không hay là trong hai năm qua, hắn lúc nào cũng phái người âm thầm theo dõi? Ý tưởng này làm cả người Tô Chính Hùng run rẩy.

Thật lâu sau Tô Chính Hùng rốt cục thở dài, sai người thả ngựa chôn ở vùng ngoại ô.

Đêm đó,khi mọi người thấy Tô Tiểu Thoa, chiếc vòng vàng hình rồng lóe sáng lại lẳng lặng nằm ở trên cổ nàng.

Cách năm, một đêm kia đúng vào ngày sinh nhật của Tô Tiểu Thoa,Triền Vô Cực lặng lẽ đi tới ngoài cửa phòng của nàng.

Chỉ chốc lát sau,có một tỳ nữ mang một chậu nước rửa mặt đi ra.

Tô Tiểu Thoa một mình ngồi ở trước gương đồng chải mái tóc dài. Nhìn trong kính rọi ra hình rồng trên chiếc vòng vàng, ánh sáng bảo vật lưu chuyển,nàng không nén được nhẹ nhàng thở dài.

Vì sao thở dài? Một tiếng nói trầm thấp đột nhiên vang lên ở trong phòng.

Tô Tiểu Thoa chợt xoay người.

Là hắn, Triền Vô Cực. Mặc dù đã ba năm không thấy nhưng nàng chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra hắn.

Người tới làm cái gì? Nàng bình tĩnh hỏi, bộ dáng không hề bối rối hoặc kinh sợ.

Ta muốn gặp nàng. Triền Vô Cực đi đến trước mặt nàng.

Hôm nay là sinh nhật ta mười một tuổi,cách ước định còn có bảy năm, không phải sao? Nàng không hề chớp mắt nhìn thẳng hắn.

Triển Vô Cực mỉm cười. Hôm nay ta đến đưa nàng một vật . hần từ trong long ngực lấy ra một cái hộp gấm.

Tô Tiểu Thoa mở ra liền thấy, là một thanh lược.

Đây là lược làm bằng ngà voi từ Ba Tư xa xôi mang về.Lúc trước là mẹ ta sử dụng, hiện tại ta đem nó tặng cho nàng.

Tô Tiểu Thoa nhìn thanh lược này gắn rất nhiều châu báu tinh xảo, trong lòng rất là vui mừng. cảm ơn người. Nàng ngửa đầu nhìn hần cười nhạt.

Đột nhiên, Triển Vô Cực ôm lấy nàng, để cho nàng ngồi ở trên đùi hần. Đưa lược cho ta. Hần mở miệng nói.

Tô Tiểu Thoa sửng sốt, không rõ hần muốn làm cái gì, bất quá vẫn đem lược đưa cho hần.

Tiếp nhận được lược, Triển Vô Cực bắt đầu nhẹ nhàng chải vuốt mái tóc dài đen nhánh của nàng.

Tô Tiểu Thoa lặng lẽ nhìn Triển Vô Cực, một loại đích tình kỳ dị ở trong lòng hai người từ từ mở ra. Bỗng dưng, hai đóa mây đỏ nổi lên trên hai gò má trắng mịn của Tô Tiểu Thoa. Nàng chỉ cảm thấy tim mình đập thật nhanh.

Triển Vô Cực thấy mặt nàng đỏ dằm vẻ rất là xinh đẹp, không nhịn được cúi xuống hôn,hần hôn lên hai gò má phỉm hồng của nàng.

Hần biết nàng vẫn còn nhỏ, hần sẽ kiên nhẫn chờ đợi nàng lớn lên. Nàng ngủ đi. Hần mở miệng nói.

Người phải đi sao? không biết tại sao nàng không muốn tách khỏi hần.

Không, ta sẽ xem nàng ngủ,cho đến nàng ngủ mới thôi. Hần ôm nàng đi vào giường, buông nàng xuống, sau đó dịu dàng đắp chăn bông lên cho nàng.

Tô tiểu sai trọn to đôi mắt to nhìn hần,ngĩ thầm rằng: Chỉ cần nàng không ngủ, hần sẽ không rời đi. Có thể nắm tay của ta được không? Nàng năn nỉ nói.

Triển Vô Cực mỉm cười, bàn tay đưa đến dưới chăn nắm bàn tay nhỏ bé của nàng thật chặt.

Qua không lâu, mí mắt của nàng càng ngày càng nặng, mặc dù không chịu ngủ,nhưng vẫn không thể chống được cơn buồn ngủ,cho nên nàng ngủ thật say.

Đợi nàng tỉnh lại lần nữa thì trời đã mờ sáng, nhìn quanh bốn phía, chỉ có nàng một người mà thôi. Lúc này nàng không khỏi hoài nghi đêm qua chỉ là một giấc mộng hay không?

Bỗng nhiên, nàng đụng đến một vật cứng, mở chăn ra nhìn, thì ra là một thanh lược làm bằng ngà voi.

Hần quả thật đã tới!

Nhìn lược ngà voi trong tay, trên mặt của nàng không nén được nở nụ cười nhạt.

5. Chương 5

Tiểu thư, người nhanh lên. Một tỳ nữ đang kéo lấy một thiên kim tiểu thư mặc tơ lụa màu vàng bước nhanh về phía trước.

Gấp cái gì nhà? Ngọc Nhi. Nữ tử mặc y phục màu vàng đi không nhanh không chậm nói.

Nếu không nhanh lên một lát chen chúc không vào được nữa! Tỳ nữ Ngọc Nhi vẫn như cũ kéo lấy tiểu thư đi về phía trước.

Nữ tử mặc y phục màu vàng lắc đầu, đành đi theo nàng. Nàng đúng là Tô Tiểu Thoa, năm nay đã mười lăm,là một thiếu nữ xinh đẹp.

A..... Tiểu thư,tiểu thư xem này hoa đăng đẹp quá. Ngọc Nhi chỉ một hoa đăng giắt một loạt trước miếu.

Hôm nay là đại hội hoa đăng mỗi năm một lần, rất nhiều nam nam nữ nữ mượn cơ hội này tìm kiếm ý trung nhân.

Chỉ chốc lát sau, hai chủ tớ liền xen vào được đám người bên trong. Dọc đường cười ngửa xem hoa, cùng mọi người đoán câu đố trong hoa đăng.

Đi đi, hai người không cẩn thận đụng phải một người nam nhân.

Hừm! Hôm nay số đào hoa bay mất tiêu, may mắn lại thấy hai tiểu mỹ nhân. Công tử nhà giàu phủ một thân tơ lụa màu trắng sang quý nói với người bạn.

Thực xin lỗi! Tim Ngọc Nhi cả kinh, vội nói sau đó kéo tiểu thư rời khỏi.

Không ngờ tới hai gã cậu ấm kia lại một tay ngăn các nàng lại. Đừng vội đi chứ! Chúng ta có thể cùng nhau xem hoa đăng. Hai người nháy mắt nói.

Không được, tiểu thư nhà chúng ta còn phải về phủ. Ngọc Nhi cảnh giác nhìn chăm chú hai người này.

Mà hai gã cậu ấm trao ánh mắt cho nhau, giữa hai người trong lúc đó kéo ra một chút khoảng cách.

Ngọc Nhi thấy thế, lập tức kéo tiểu thư đi qua, không có vào trong đám người. Tiểu thư, tiểu thư sợ không.

Tô Tiểu Thoa thản nhiên trả lời: Không có việc gì là tốt rồi. Chuyện đáng sợ hơn nàng không phải chưa thấy qua.

Vì thế hai người đi dạo chung quanh trong chốc lát, sau đó hồi phủ.

Đợi hai người dần dần rời xa đám người, đột nhiên hai gã công tử nhà giàu không đứng đắn ban nãy xuất hiện trước mắt.

Các người muốn làm gì nha? Ngọc Nhi hung hăng quát.

Không có gì, chúng ta chỉ là muốn kết bạn với tiểu thư nhà các người. Hai người mê đắm nhìn mặc nữ tử màu vàng, đang vẽ nữ tử ấy thật là thanh lệ thoát tục.

Hừ, đúng là muốn ăn thịt thiên nga, các người mà xứng sao? Ngọc Nhi phun ra.

Ngọc Nhi, đừng để ý đến hần nhóm, chúng ta đi. Tô Tiểu Thoa không muốn dây dưa với bọn họ.

Còn muốn chạy? Chỉ sợ không dễ dàng như vậy! Hai người không có ý tốt nhìn các nàng. Chỉ cần hai nàng cho chúng ta hôn một cái, chúng ta sẽ để nàng trở về, các nàng có chịu không? Hai người cười ha ha.

Mơ tưởng! Ngọc Nhi kéo lấy tiểu thư chạy trở về.

Hai gã công tử nhà giàu kia đuổi theo phía sau không bỏ, mắt thấy sắp đến gần.

Đột nhiên, trong bóng đêm có một gã nam tử đi ra, chặn đường đi bọn họ.

Nếu các người hiện tại quay đầu lại, ta còn có thể tha mạng cho các người! Nam tử kia âm lãnh nói, ánh mắt lam lóe ra tia sáng trong bóng đêm đủ để dọa người vào chỗ chết.

Ở phía trước, lúc Tô Tiểu Thoa chạy trốn cũng nghe thấy giọng nói của nam nhân ấy, trong lòng nàng chấn động, chẳng lẽ là hần? Nàng lập tức dừng lại cước bộ quay đầu lại.

Bằng câu nói của người mà muốn chúng ta buông tha thịt béo trong tay, vậy người cũng không khỏi quá ngây thơ rồi. Hai người ỷ vào hai chọi một, vùng quyền chuẩn bị đánh vào hai bên trái phải mặt.

Một giây sau, nam tử kia tung ra song chưởng, hai gã công tử nhà giàu mỗi người trúng một chưởng, ngã xuống tại chỗ.

Dừng tay! Tô Tiểu Thoa vội vàng mở miệng nói.

Nam nhân quay đầu lại nhìn nàng.

Quả nhiên là hần — Triển Vô Cực.

Tha bọn họ đi! Tô Tiểu Thoa cách hẳn ba bước xa, dừng lại cước bộ, một đôi đôi mắt đẹp bên trong có khăn cầu, nàng không muốn có người bị giết.

Triển Vô Cực quay đầu nhìn hai gã công tử nhà giàu té trên mặt đất nói: Cút, đừng trêu chọc nàng nữa, nếu không tuyệt không tha thứ! Một đôi con người xanh ở trong bóng đêm giống như ác ma.

Hai người lập tức lặn một vòng né ra.

Lúc này, Triển Vô Cực đi đến trước mặt nàng mới dừng lại. Qua ba năm nữa, nàng chính là người của ta, ta tuyệt không cho phép nàng gặp chút không may nào.

A! Người dựa vào cái gì nói tiểu thư chúng ta là người của người? Nàng tương lai còn phải lập gia đình, người cũng đừng nói lung tung. Ngọc Nhi trừng mắt hẳn nói. Vốn tưởng rằng hẳn cứu các nàng thật là một người tốt, không thể tưởng được hẳn ỷ vào chuyện đó nói lung tung.

Đời này nàng chỉ có thể gả cho ta! Triển Vô Cực nhìn chăm chăm vào Tô Tiểu Thoa.

Người –

Ngọc Nhi, đừng nói nữa. Tô Tiểu Thoa cắt đứt lời nàng muốn nói.

vì sao người xuất hiện? Chẳng lẽ người vẫn đi theo bên người ta? Tô Tiểu Thoa không tin hẳn là vừa vịn đi ngang qua.

Triển Vô Cực mỉm cười, vẫn chưa trả lời. Một cái xoay người, hẳn liền rời đi .

Tiểu thư, hẳn là ai vậy? Ngọc Nhi thấy Triển Vô Cực đi xa mới hỏi.

Ta cũng không biết. Tầm mắt của Tô Tiểu Thoa vẫn dừng ở nơi Triển Vô Cực biến mất.

Sau một lúc lâu Tô Tiểu Thoa nhìn Ngọc Nhi nói: Sau khi hồi phủ đừng nhắc tới chuyện đêm nay, biết không?

Ngọc Nhi tuy có đầy bụng nghi vấn nhưng cũng biết điều gật đầu.

6. Chương 6

Mấy ngày sau.

Một đêm nọ, Tô Tiểu Thoa đột nhiên đang ngủ say tỉnh lại, nàng cảm giác trong bóng đêm có người ở bên cạnh nàng.

Là ai? Giọng nói của nàng rõ ràng có kinh hoảng.

Là ta! Triển Vô Cực trả lời.

Tô Tiểu Thoa tuy biết là Triển Vô Cực, nhưng vẫn nhin không được co rúm lại một chút.

Đừng sợ, ta chỉ là tới nhìn nàng.

Nhìn ta? Ngay tại lúc này? Mấy năm qua nàng thường xuyên cảm thấy có người ở bên người nàng, nhưng mỗi một lần làm nàng ngồi dậy tìm kiếm, nhưng nhìn khắp nơi lại không thấy. Chẳng lẽ..... Chính là hẳn?!

Đúng vậy, ngay bây giờ. Con người màu xanh của hẳn ẩn giấu ý cười.

Người không nghĩ tới hành động này sẽ quấy rầy đến người khác sao?

Ta chỉ biết, ta rất muốn nhìn nàng. Huống hồ, trong lòng ta nàng không phải người khác. Hẳn thẳng thắn nói.

Hẳn nói những lời này không biết tại sao nhưng trong lòng nàng nổi lên chút ít vui mừng. Đêm đã khuya, người không ngủ sao? Nàng hỏi.

Đêm nay không ngủ. Hẳn trả lời chắc chắn.

Người thực tùy hứng! Nàng lớn mật nhìn hẳn nói.

Về sau nàng sẽ biết ta có nhiều tùy hứng. Hắn mỉm cười. Chưa có người nào dám nói hắn tùy hứng, nàng là người đầu tiên!

Vì sao muốn kết hôn với ta? Nàng đi xuống giường, thấp ngọn đèn trên bàn.

Triển Vô Cực thuận thế kéo nàng lại, để nàng cố định ngồi ở trên đùi hắn. Ta làm việc từ trước đến nay đều bằng trực giác, mà trực giác của ta nói cho ta biết, nàng là thê tử kiếp này của ta. Cong người màu lam thâm thúy thẳng vọng đến đáy mắt nàng, chưa từng có người có thể giống như nàng làm hắn động tâm! Tay hắn không tự chủ được vuốt ve lấy nàng.

Tô Tiểu Thoa lại bị hắn thỉnh linh xuất hiện lại bị hắn tiếp xúc nên kinh ngạc, giờ phút này nàng chỉ mặc duy nhất một chiếc áo mỏng manh, khi tay hắn chạm đến áo của nàng, nàng chỉ cảm thấy cả người run rẩy, khuôn mặt nóng hừng hực, thậm chí ngay cả hô hấp cũng dồn dập.

Triển Vô Cực lấy ngọn đèn vàng nhìn chăm chú nàng, hắn phát hiện nàng đã trưởng thành, không còn là cô bé khi nào, thân thể lả lướt dưới lớp áo mỏng làm có huyết mạch của hắn bắt đầu khẩn trương, hai mắt dần lên dục vọng nguyên thủy.

Không, không được, giờ phút này hắn phải kiên nhẫn chờ đợi, qua ba năm nữa, nàng là thê tử của hắn, hắn không muốn giờ phút làm trái lời hứa của mình.

Môi hắn nhẹ nhàng ấn xuống môi nàng, sau đó buông nàng ra. Ta phải đi. Hắn sợ không chế không được ý niệm muốn nàng trong đầu.

Người mỗi ngày đều đến nhìn ta sao? Nàng nhẹ nhàng hỏi.

Không. Trên thực tế, hắn đã hạ quyết tâm từ hôm nay, sau đó ba năm tiếp theo sẽ không hề tự mình tới thăm nàng, để tránh vi phạm lời hứa của, bởi vì hắn biết rõ nàng có ma lực ảnh hưởng đến hắn.

Một khi đã như vậy, người có thể nắm tay của ta lại một lần nữa, cho đến ta ngủ không? Không biết tại sao, nàng lại nói với hắn những lời này, ngay cả chính nàng cũng không hiểu được vì sao!

Một chút ý cười hiện lên bên môi của Triển Vô Cực. Ngủ đi! Ta sẽ nhìn nàng ngủ. Như nhiều năm trước kia, hắn thầm nghĩ.

Vì thế, Triển Vô Cực nắm chặt tay nàng suốt một đêm, cho đến bầu trời lóe lên ánh sáng hắn mới lặng yên rời đi.

Đến tận đây, trong lúc đó Tô Tiểu Thoa cố ý hay vô ý để ý bốn phía, thậm chí ban đêm cũng sẽ đột nhiên tỉnh lại, tất cả chỉ vì Triển Vô Cực! Nàng hy vọng gặp lại hắn!

Một năm qua, đêm nàng sinh nhật mười lăm tuổi, nàng một mình ở trong phòng chờ hắn, nhưng hắn thủy chung không xuất hiện, làm nàng nói không ra thất vọng.

Từ đó về sau sinh nhật hàng năm của nàng, nàng đều đã ở trong phòng đốt ngọn đèn, chờ đợi hắn xuất hiện, nhưng luôn lần lượt thất vọng.

Triển Vô Cực giống như biến mất trên thế gian, chưa từng xuất hiện trước mắt nàng. Dần dần, Tô Tiểu Thoa không hề kỳ vọng. Nội tâm mãnh liệt dần dần bình tĩnh xuống.

7. Chương 7

Thời gian từ từ trôi qua, Tô Tiểu Thoa nay đã tròn mười tám tuổi, hương thơm nồng nàn trở mã thành một đại mỹ nhân dung nhan tuyệt sắc.

Tiểu thư, đêm nay là đại thọ năm mươi của lão gia, nói vậy sẽ có rất nhiều quan to quý nhân đến chúc mừng, tiểu thư cần phải nắm chắc cơ hội nha! Ngọc Nhi đứng bên cạnh chải đầu cho Tô Tiểu Thoa, vừa nói.

Nắm chắc cơ hội cái gì? Tô Tiểu Thoa không hiểu ra sao.

Tiểu thư nha, tiểu thư năm nay đã mười tám, nên tìm nhà chồng tốt để lập gia đình, giống thiên kim Lưu phủ từ lúc mười lăm tuổi đã thành thân, hiện giờ đã có hai đứa con. Ngọc Nhi thao thao bất tuyệt nói.

Tô Tiểu Thoa liếc mắt nàng một cái. Ta không gấp, người gấp cái gì nha!

Tiểu thư, nói không phải nói như vậy nha! Giống như tiểu thư đẹp như vậy, người tới cửa cầu thân nhiều như qua sông, nhưng không thấy lão gia đáp ứng người nào, thật không hiểu lão gia suy nghĩ cái gì? Ngọc Nhi cảm giận bất bình nói.

Lời nói của Ngọc Nhi bắt giắc làm Tô Tiểu Thoa nhớ tới một người..... Nhiều năm không thấy, không biết hắn còn nhớ rõ ước định mà hắn đã nói không? Nhịn không được, nàng thở dài.

Tiểu thư, tiểu thư vì lời nói của Ngọc Nhi mà buồn sao? Ngọc Nhi tự trách nhìn tiểu thư.

Tô Tiểu Thoa lắc đầu.

Những năm gần đây, chuyện nàng nhiều lần gặp Triển Vô Cực, nàng không có nhắc với người khác, bí mật đó nàng chôn sâu trong đáy lòng.

Mỗi khi đêm dài yên tĩnh, nàng tự dừng nhớ tới hắn, mà đến tột nàng có muốn gả cho hắn không, nàng cũng không nói lên được, có lẽ — thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng!

Đêm sao, Tô gia mở tiệc, người đến chúc thọ không phải làm quan thì cũng chính là đồng liêu ngày xưa của Tô Chính Hùng. Còn nữa, một ít người danh môn vọng tộc dường như tất cả đều đến đông đủ, trong khoảng thời gian ngắn náo nhiệt vô cùng.

Tô Tiểu Thoa vốn không muốn xuất hiện trong trường hợp này, nhưng mà cha mẹ yêu cầu, nàng bưng chén rượu thọ đi đến bữa tiệc, ngượng ngùng nhìn phụ thân nói câu: Chúc phụ thân phúc như đông hải, thọ tựa nam sơn. Su đó liền lui xuống.

Không nghĩ tới mới mấy năm nay không thấy, lệnh thiên kim lại trở mã thành cô nương xinh đẹp như vậy! Lý Bình Viễn ngồi ở hàng ghế đầu ân cười nói.

Có chỗ nào thất lễ, xin Lý đại nhân đừng chê cười!

Không biết lệnh thiên kim đã có hôn sự nào chưa? Lý Bình Viễn hỏi. Hắn sở dĩ hỏi việc này, hoàn toàn là vì con trai độc nhất ngồi ở bên cạnh hắn Lý Thiếu Bạch.

Hắn vừa chú ý, từ khi thấy Tô cô nương, bộ dáng của nhi tử như mất hồn mất vía mê mẩn. Hắn nghĩ thầm Tô gia vô luận về tiền tài hoặc danh vọng đều thượng thừa. Nếu có thể kết thành thông gia thì đó là chỗ dựa hoàn mỹ nhất!

Lý đại nhân tại sao hỏi việc này?

Lý Bình Viễn cười ha ha, vuốt râu ngẩn rồi nói: Tiểu khuyển Thiếu Bạch đến nay chưa cưới vợ, nếu lệnh thiên kim cũng không có hôn sự, tại sao chúng ta lại không kết thành thông gia, ông nói được không?

Tô Chính Hùng nghe xong, lập tức trầm ngâm thật lâu. Hôn sự này hắn nên cự tuyệt sao?

Theo tính toán Tiểu Thoa năm nay đã muốn mười tám, năm đó nếu không có gặp gỡ Long Diễm bang chỉ sợ hiện giờ sớm thành thân. Những năm gần đây hắn không ngừng cự tuyệt người tới cửa cầu hôn, gần một năm đến đã ít có người tới cửa cầu hôn. Có lẽ..... Lần này là một cơ hội tốt!

Tiểu nữ thuở nhỏ đã bị ta làm hư, sau này lấy con bé chỉ sợ ăn cũng đau khổ! Tô Chính Hùng cười khổ một chút, bên trong lời nói cũng ngầm đáp ứng việc hôn sự này.

Nói như vậy, ông đã chấp nhận? Lý Bình Viễn vui mừng nhướng đuôi lông mày.

Có thông gia tốt giống như Lý đại nhân, chỉ sợ lấy đèn lồng cũng tìm không được! Tô Chính Hùng khen tặng nói.

Trên thực tế, những lời này hẳn không chỉ có là khen tặng Lý gia .Mà trên thực tế Lý gia không phải quyền cao trọng lại phú quý một phương. Tô Chính Hùng là người cực yêu tiền tài, chỉ nghĩ đến đây khoe miệng liền nhin không được nở nụ cười tham lam.

Kết quả là qua một đêm, Tô Chính Hùng theo đuổi ước muốn của mình không cố ý quên mất nỗi sợ hãi sâu trong đáy lòng, đồng ý hôn sự của Tô Tiểu Thoa và Lý gia.

8. Chương 8

Tiểu thư, tiểu thư, em vừa rồi nghe phu nhân lão gia nói gả tiểu thư cho con trai duy nhất của hình bộ đại nhân Lý Thiếu Bạch, lời này là thật sao? Ngọc Nhi kích động hỏi han.

Tô Tiểu Thoa gật đầu, nàng cũng là sáng sớm hôm nay mới biết được .

Nghe nói Lý công tử tuần tú lịch sự, chúc mừng tiểu thư !

Việc này có gì chúc mừng? Nam nhân tuần tú lịch sự trên đời còn nhiều mà, làm như chỉ có một người Lý Thiếu Bạch! Tô Tiểu Thoa không mang theo bất cứ tình cảm gì bình luận.

Nhưng không giống Lý công tử,ngài ấy không giống những người chỉ lo ăn chơi.

Người nhìn thấy rồi? Tô Tiểu Thoa lãnh đạm trả lời.

Không,Ngọc Nhi chỉ là nghe người khác nói .

Lời nói của người khác, nhưng chính mình vẫn chưa chứng thật,cho nên không thể tin. Nàng cảm khái nói, trong lòng hiện lên khuôn mặt dịu dàng tươi cười của Triển Vô Cực. Mọi người cho rằng hắn là người tội ác tày trời, nhưng nàng không nghĩ như vậy! Chẳng qua là trải qua nhiều năm, tin tức về hắn vẫn mờ mịt.

Tiểu thư, có phải tiểu thư không hài lòng việc hôn sự này? Ngọc Nhi thấy tiểu thư dường như không vui vẻ lắm nên hỏi.

Em đừng đoán bặt. Tô Tiểu Thoa phủ nhận nói. Kỳ thật nàng cũng không rõ ràng chính mình rốt cuộc nghĩ như thế nào!

Bất quá hôn sự này đã định, nàng cũng chỉ còn cách vào nhà họ Lý, an phận làm thê tử Lý Thiếu Bạch. Mặc dù trong lòng nàng tràn ngập cảm giác mất mát!

Triển Vô Cực nhận được tin tức do thuộc hạ dùng bồ câu đưa tới, giận tím mặt. Tô Chính Hùng dám làm trái hôn sự đã ước hẹn, đem Tiểu Thoa gả cho người khác!

Cả đời hắn hận nhất người bội tín. Nếu hắn lớn gang dám khiêu khích can đảm của hắn như vậy, hắn nhất định sẽ không làm ông thất vọng,hắn âm thầm nghĩ muốn.....

Có lẽ, hắn nên trả thù người Tô Chính Hùng yêu thương nhất sau đó đến trừng phạt hắn! Mà lúc này đây, hắn sẽ không lưu tình!

.....

Ngày này là ngày vui của Tô Tiểu Thoa.

Nhưng mà từ sáng sớm sắc trời tối tăm, hơn nửa khi đội ngũ đưa dâu đi qua rừng cây, cuồng phong nổi lên tứ phía.

Trong gió ầm áp bí mật mang theo nồng đậm mùi bệnh, rất có thể có cơn mưa lớn sắp đến.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau mưa mưa to tầm tã.

Tô Tiểu Thoa nhìn màn cửa liên tiếp bị gió thổi bay lên,nhìn ra bên ngoài nàng phát hiện kiệu phu và đội ngũ rước dâu quần áo đều ướt đẫm, hơn nữa nhanh chóng đem hộp đựng lễ cưới đặt lên vải dầu,lộ trình vì trận này mưa to này mà ngừng lại.

Trừ lần đó ra, đội ngũ đưa dâu lần này nhiều hơn mười người đến từ các nơi khác nhau, chậm rãi đi theo bên kiệu Tô Tiểu Thoa, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ứng chiến. Bất quá Tô lão gia vẫn chưa nói rõ phải phòng người nào, bởi vậy bọn họ vừa đi vừa nơm nớp lo sợ chú ý tất cả người quanh mình.

Theo thời gian trôi qua, mưa rơi không chút ngừng nghỉ, ngược lại càng ngày càng lớn hơn.

Mọi người vẫn như cũ bắt chập mưa to, vất vả đi về phía trước.

Lúc này bà mới cầm lấy một cây dù đi đến bên kiệu. Ồi, tiểu thư, cô đừng nhìn ra ngoài, mưa rất lớn nha! Để ý coi chừng lạnh .

Tô Tiểu Thoa nhìn nàng một cái, không nói gì sau đó co rụt lại, lui về bên góc kiệu.

Thật ra ở trong lòng của nàng cũng không đặc biệt thích hoặc chán ghét cuộc hôn sự này, tất cả đối với nàng mà nói chỉ là docha mẹ an bài mà thôi.

Hiện tại trong lòng suy nghĩ nàng chính là một hôn sự khác, đó là chuyện chôn sâu trong đáy lòng nàng nhiều năm.....

Bỗng dưng, một trận tiếng vang bén nhọn kỳ dị đột nhiên truyền đến. Trong lòng của Tô Tiểu Thoa căng thẳng, Lão thiên di..... Tiếng vang này nàng từng nghe qua ngay tại mười năm trước!

Hắn quả thực đến vì nàng mà hắn cũng không quên lời ước mười năm trước!

9. Chương 9

Không biết tại sao, trong lòng nàng lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, ngay cả chính nàng cũng không nói lên được vì sao!

Nàng lên lúc vén màn kiệu ra bên ngoài, chỉ thấy một mảnh đao quang kiếm ảnh, ánh mắt của nàng nhanh chóng tìm kiếm trong trận đánh. Phút chốc, ánh mắt của nàng dừng lại ở bóng dáng một người cao lớn.

Là hắn, nàng có thể khẳng định!

Phảng phất cảm nhận được cái nhìn chăm chú của nàng, hắn chợt quay đầu lại, nhìn về hướng của nàng –

Tại đây ánh sáng điện tản ra, nàng chỉ cảm thấy trong lòng chấn động, vội vàng buông kiệu xuống. Hắn..... thấy nàng , nàng biết! Nhưng mà trong khoảnh khắc ấy nàng nhìn thấy hai mắt hắn truyền ra sát khí giống như hơi thở nguy hiểm của mãnh thú, làm nàng không khỏi – tim lạnh giá!

Nhắm lại hai mắt nàng muốn xua tan cảnh tượng làm nàng lo lắng, không nghĩ tới cặp mắt lam phần nộ lại hiện rõ ràng hơn khi nàng nhắm lại hai mắt, giống như khắc lên tim nàng, làm nàng không có chỗ trốn!

Không được, nàng phải rời khỏi nơi này! Nàng lập tứ tháo mũ phượng nặng nề xuống, xốc váy lên chạy thoát ra ngoài.

Mưa to tầm tã cho nên khi nàng chạy ra khỏi kiệu cả người nàng liền ướt đẫm, nhưng nàng vẫn như cũ chưa từng dừng bước lại, càng chạy càng mau, nàng biết nàng phải mau chóng thoát đi người này, có thể chạy được bao xa thì chạy bao xa!

Bỏ lại đám người liều lĩnh đánh nhau, nàng chạy trốn về phía trước. Đang lúc hoảng hốt không biết hắn có đuổi theo hay không! Chỉ mong không có, nàng hít một hơi thật sâu, tiếp tục chạy trốn.

Đời này nàng chưa bao giờ chạy trốn ở ngoài phủ, càng không nói đến dưới thời tiết ác liệt như vậy! Dọc theo đường đi nàng kéo làn váy quá dài lên, cố hết sức ở lợi bùn lầy trong sơn đạo, ngay khi nàng quay đầu lại xem có người đuổi theo không, một người cũng không có, dưới chân hơi lảo đảo, nàng ngã nhào vào bùn lầy..... Ông trời! Nàng chưa từng bị như vậy nha.

Mới ngồi dậy, nàng liền thấy trước mắt một người đứng vững, khe tách hai chân dài! Nàng thậm chí không cần ngẩng đầu cũng có thể biết người đó là Triển Vô Cực! Không ngờ hắn lại im hơi lặng tiếng xuất hiện ở trước mắt nàng!

Muốn nàng nói nhất định là dễ như trở bàn tay nha! Khi nàng bắt đầu chạy trốn hắn không có đuổi theo, đại khái là mèo vờn chuột sao! Nàng nghĩ muốn.

Nàng đơn giản đặt móng ngồi ở trên mặt đất, rũ mắt xuống không thèm để ý tới hắn. Dù sao rơi vào trong tay hắn đã thành kết cục đã định, muốn chém muốn giết tùy hắn nha !

Ngay sau đó, ở trước nàng mắt xuất hiện một bàn tay –

Nàng nhanh chóng ngẩng đầu lên liếc hắn một cái..... Hắn l muốn kéo nàng đứng dậy sao? Nàng lại gục đầu xuống. Nàng nên nhận sao?

Sau một lúc lâu –

Nàng chẳng lẽ muốn ngồi ở trong này cả đời sao?

Tô Tiểu Thoa lần nữa đón nhận con người màu xanh của hắn, hơn nữa ở vẻ mặt kiên định của hắn như không cho người khác cự tuyệt. Nàng tin tưởng người nam nhân trước mắt này còn chưa hưởng qua mùi vị cự tuyệt nha!

Nhìn hắn tuy rằng ở trong mưa to , một thân trang phục màu đen cũng đã ướt đầm, nhưng những thứ này đối với hắn mà nói không có nửa phần ảnh hưởng, ngược lại khí thế càng thêm bức người.Hơn nữa một đôi mắt xanh thâm thúy kia giống như có thể đoạt mất hồn phách con người, ánh sao bắn ra bốn phía làm nàng có chút hoảng hốt,hơi thở của hắn đầy mùi nguy hiểm!

Mưa vẫn to như cũ không ngừng rơi ở trên người hai người.

Đi thôi! Mọi người đang chờ chúng ta!

Những người rước dâu kia đâu? Người xử trí bọn họ như thế nào? Trí nhớ mười năm lại rõ ràng lần nữa. Nàng lúng ta lúng túng hỏi.

Những người đó đối với nàng mà nói rất quan trọng sao? Mày kiếm của hắn khế nhếch.

Hôm nay là ngày vui của ta. Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên mặt nàng không có một tia vui mừng.

Bọn họ đều bị ta giết! Hắn nhìn nàng,trên mặt lộ ra nụ cười tàn khốc.

Trong khoảng thời gian ngắn Tô Tiểu Thoa sợ ngây người! Lão thiên gia! Nhiều người như vậy..... Nhiều người vô tội như vậy.....

vì sao muốn giết những người ấy, chẳng lẽ bọn họ có thù với ngươi sao? Nàng vừa sợ vừa giận.

Tất cả việc này phải trách cha nàng, là ông ấy làm trái ước định của chúng ta, phản bội ta!

10. Chương 10

Lúc ấy — người không phải cũng không cho chúng ta lựa chọn đường sống, không phải sao? Nàng chưa sót nói. Không nghĩ tới những người vô tội kia vì nàng mà chết.Giờ này khắc này, nàng chỉ cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề.

Hắn cúi thân xuống, hơi thở gần với nàng. Người biết không? Trên đời này chỉ cần ta nhắm trúng,vô luận đó là cái gì, đến cuối cùng cũng trở về bên ta, không có một lần ngoại lệ! Dứt lời, hắn ôm lấy nàng từ trong bùn lầy lên, đối với bùn lầy dính trên người nàng hắn làm như không thấy, không chút phật lòng.

Người..... Người làm gì? Nàng vội vàng giãy dụa.

Triển Vô Cực ngửa đầu cười to nói: Không phải nàng nói hôm nay là ngày vui của nàng, ta chuẩn bị mang nàng trở về bái đường thành thân.

Không, ta đã là người của Lý gia. Cái người điên này!

Ánh mắt của Triển Vô Cực buồn bã, hung ác nham hiểm nói: Nàng đừng quên, từ mười năm trước nàng đã là người của ta.Nếu sau này còn để cho ta nghe thấy nàng nhắc tới chuyện nhà họ Lý, ta liền giết tất cả người của Lý gia! Hắn cũng không phải đang nói giỡn.

Tô Tiểu Thoa nhìn chòng chọc vào đôi mắt lam thâm thúy, không hề giây dựa, bởi vì giờ phút này trên mặt hắn tỏa ra nguy hiểm làm cho nàng sợ hãi. Loại sợ hãi này không phải là vì chính mình, mà là vì Lý gia, thậm chí cũng chính là một nhà Tô thị, chính là cha mẹ nàng!

Lúc này, những người của Long Diễm bang đang cười ngửa đi đến bên cạnh bọn họ.

Khởi bẩm bang chủ, Chuyện bang chủ căn dặn đã làm thỏa đáng. Một gã đại hán cung kính nói.

Tốt lắm, các người đi về trước đi! Ta sẽ theo sau!

Đợi mọi người đi xa sau, Triển Vô Cực phát hiện nữ nhân trong long đã hoàn toàn yên tĩnh lại, giống như mười năm trước hắn lần đầu ôm nàng lúc còn nhỏ cũng trầm tĩnh như vậy.

Mặc dù cả người nàng bần lầy không chịu nổi, một đầu tóc dài tán loạn dán lên trên mặt, nhưng trên người nàng vẫn xinh đẹp như cũ!

Bất quá, vẻ đẹp của nàng không phải là nguyên nhân chủ yếu hấp dẫn hắn. Cả người nàng phát ra một loại hơi thở lạnh lùng và tâm trạng bình tĩnh rất đặc biệt, mới làm cho hắn khó có thể kháng cự!

Ngay mười năm trước đã như thế, hiện tại..... Vẫn như cũ không thay đổi! Hắn tin tưởng nữ nhân này là ông trời an bài ban cho hắn!

Từ nay về sau, nàng chỉ có thể thuộc về ta! vì xác minh điểm này, hắn cúi đầu hôn trụ đôi môi hồng mọng nước của nàng, mút lấy mùi thơm chỉ thuộc về hắn.

Tô Tiểu Thoa bị nụ hôn của hắn làm sợ ngây người! Người nam nhân này sao mà dữ dội tự đại cuồng vọng, thế nhưng cướp đi thứ vốn thuộc về quyền lợi tương lai của nàng! Sau này..... Bảo nàng làm sao đối mặt với Lý gia? Làm sao đối mặt với tương lai ngay cả diện mạo nàng cũng không biết?

Nhưng mà nàng không thể tin chính là, một lát sau nàng giật mình lại không tự chủ được bắt đầu thích nụ hôn này!

Ông trời –..... Tại sao lại như vậy nha? Nàng bắt đầu hoảng hốt muốn tránh lui, nhưng không biết làm sao vì bàn tay to của hắn sớm đã cố định nàng trên người hắn, bảo nàng không biết trốn nơi nào.

Mưa vẫn như cũ không ngừng rơi lên trên người hai người, nhưng mà hai người giống như chưa tỉnh, cùng đắm chìm trong tình cảm mãnh liệt bên trong, hai cánh môi một đường cuồng liệt dây dưa lẫn nhau.....

11. Chương 11

Hắn đem nàng đặt trên một mảnh cỏ, nhưng ngay sau đó lần người lên trước che phía trên, hung hăng hôn chặt môi nàng, giống như trừng phạt tăng thêm lực hôn, cho đến môi của nàng dần dần sưng đỏ. Tuy rằng hắn không nở nhưng một cổ dục vọng từ dưới bụng nảy lên, làm hắn không thể dừng tay.

Hắn không chút thương tiếc kéo y phục mới của nàng, lộ ra hai gò bồng đảo tuyết trắng, nụ hoa như ẩn như hiện giống như muốn thoát khỏi sự trói buộc của cái yếm, không an phận phập phồng lên xuống. Hắn nhất thời hít sâu hơi, giống như cúi đầu hôn lên thứ mê người ấy. Ở trước ngực của nàng lưu lại một hàng ấn ký của hắn. Hắn muốn nàng vĩnh viễn nhớ rõ giờ khắc này, nàng là người của hắn.....

Nàng không được tự nhiên vặn vẹo một chút, hơi mở mắt ra, lại thấy trong mắt hắn đầy ham muốn. Tim phút chốc cả kinh, nàng sợ hãi chuyện sắp sửa xảy ra, hai tay bất giác che lấp ngực lồ lộ làm nàng xấu hổ không thôi, trong miệng không khỏi bật ra: Không..... Không..... Van cầu người.....

Vừa nghe nàng cầu xin, dịu dàng trong lòng thoáng chốc được lạnh lùng thay thế. Hắn xiết chặt cầm dưới của nàng, hung ác nham hiểm nói: Mười năm trước nàng nhất định là người của ta, hiện tại, ta chỉ muốn lấy tất cả thuộc về ta thôi. Nói xong, tay hắn không chút khách khí vuốt ve ở trên người nàng, tiến vào cái yếm của nàng xoa nắn nụ hoa, khiến cho cả người nàng run rẩy.

Nàng thích như vậy, đúng không? Triển Vô Cực khinh miệt nói với nàng. Tất cả những việc này đều phải trách cha nàng, dám làm trái lời hắn, đem nàng gả cho người khác.

Phản bội luôn luôn là tội kỵ trong lòng hân.Nếu Tô Chính Hùng làm trái lời hân, phản bội ước định trước đó của hân, như vậy tất cả quả đắng này để nữ nhi mà thân quý nhất đến gánh vác đi!

Đôi tay hân hình như có mị lực lay động lòng của nàng, nàng mặc dù không muốn cũng không tự chủ rên rỉ một tiếng. Trong lòng của Triển Vô Cực chấn động, nhanh chóng cởi quần áo ra, một cái động thân tiến vào chỗ sâu của nàng, ngọn lửa mãnh liệt không ngừng phủ xuống ở trên người hai người, một luồng song cao trào không thể áp chế bay lên, thẳng đến hồi lâu.....

Nhìn nữ tử trong ngực y phục không chỉnh tề mặt nàng chuyển sang trắng bệch dọa người, hân biết trừng phạt của mình đã bắt đầu có hiệu lực!

Ánh mắt của Tô Tiểu Thoa mờ ảo không tìm thấy tiêu cự, nàng nghĩ thầm:-Vì sao hân phải tổn thương nàng như vậy nha? Thoáng chốc, tất cả xấu hổ giống một lưỡi dao sắc bén hung hăng cắm ở trong lòng nàng.

Trời ạ..... Nàng lại phạm phải chuyện không biết cảm thấy thẹn, không thể tha thứ sai lầm,việc này không chỉ có là phản bội Lý gia,hơn nữa nàng thực xin lỗi cha mẹ, đến cuối cùng nàng lại đem trinh tiết thủ mười tám năm trao cho ác ma này?

Như thế nào? Không dám thừa nhận nàng thích ta trừng phạt nàng như thế này?! Đừng ra vẻ thanh cao , không có một nữ nhân nào có thể kháng cự được ta! Miệng hân gọi lên nụ cười đùa cợt.

Bóp một tiếng,nàng lấy lại tinh thần quăng cho hân một cái tát, thanh âm thanh thúy làm người kinh hãi! Hân không chỉ đem những ý nghĩ tốt của nàng đối với hân phá hư.Hơn nữa làm nàng hận hân! Chưa từng có người nào có thể làm cho nàng hận chính mình như thế!

Triển Vô Cực biến sắc, con ngươi màu xanh trong nháy mắt hiện lên trăm ngàn ánh sáng phức tạp.

Lúc này bốn phía một mảnh yên lặng, mưa to không biết khi nào đã ngừng lại!

Nàng biết không? Nàng là người đầu tiên trên đời này đánh ta, mà ta còn cho phép nàng tiếp tục sống sót nhân! Hân chăm chú nhìn nàng, phát hiện chính mình nhưng lại không mong muốn phần nộ như vậy.

Tô Tiểu Thoa lạnh lùng nhìn hân, hân nghĩ đây là ân huệ đối với nàng sao? Nàng thà rằng chết cũng không muốn bị hân nhục nhã!

Tiếp theo ánh mắt nàng buồn bã, chuẩn bị cắn lưỡi tự sát. Nàng nhớ rõ cha đã dạy nàng một câu Sĩ khả sát, bất khả nhục Sống chết của nàng là do chính nàng quyết định!

Muốn chết? Không dễ dàng như vậy! Triển Vô Cực nhanh chóng giữ chặt hai gò má của nàng. Nếu nàng dám chết, ta liền giết sạch hai nhà Tô Lý! Hân luôn luôn là cái nói được thì làm được!

Hân hoàn toàn có thể xác định lời vừa nói ra, nàng tất nhiên không coi thường mạng sống của mình! Hân buông lỏng tay ra, trên mặt mang theo nụ cười chắc chắn.

Nàng không phải người xấu! Tô Tiểu Thoa bình tĩnh mở miệng. Bởi vì ngươi căn bản không phải người, ngươi là ma quỷ không hơn không kém! Năm tám tuổi ấy trực giác nàng nhận định hân không phải là người xấu, nhưng hiện giờ nàng phủ định cái nhìn mười năm về trước, nàng tin tưởng truyền thuyết từ xa xưa lưu truyền tới nay tất cả đều không phải là hư ảo , người có con mắt dị sắc là ác ma đã được xác minh trên người hân!

Triển Vô Cực nghe xong, cất tiếng cười to lên. Tất cả nàng nói đều không sai, ta chính là ma quỷ! Từ nay về sau mỗi ngày, mỗi đêm ta bắt nàng phải ở bên người ma quỷ này!

12. Chương 12

Giờ này khắc này nàng tức giận đến trong đầu trống rỗng, nói không ra lời chỉ có thể lạnh lùng nhìn chăm chăm hân,biểu đạt trong lòng nàng tràn đầy hận ý!

Hôm nay là đời nàng xem như lần đầu tiên trải qua nhiều biến chuyển như vậy, bất quá nàng không có khóc bởi vì khóc cũng vô ích, rốt cuộc không thể vẫn hồi cái gì! Trước mắt là quan trọng nhất chính là bảo toàn tánh mạng cha mẹ nàng và Lý gia!

Nàng nghĩ thật đáng buồn, ngay cả chết cũng không thể như ý nguyện!

Đi thôi! Sau khi Triển Vô Cực mặc chỉnh tề, hất một tay kéo y phục tâu nương trên người nàng đã tàn phá không chịu nổi tùy tay ném xuống mặt đất. Tiếp theo lấy áo choàng của mình quấn lại nàng đang thất thần, rồi sau đó ôm lấy nàng nhanh chóng sải bước đến hắc mã đứng một bên sau đó phóng đi như điên!

Tô Tiểu Thoa cũng không biết hắn đưa nàng tới nơi nào, nhưng nàng đã có thể đoán được vận mệnh của mình từ giờ khắc này bắt đầu bị người nam nhân này thay đổi, giống như gió lốc xoay quanh con thuyền nhỏ, những cảnh vật quen thuộc chẳng những càng lúc càng xa, còn phải đối mặt gió lốc mang đến đủ loại nguy hiểm!

Mà nàng một chút tài cán cũng không có, chỉ có thể ngồi ở trên thuyền nước chảy bèo trôi.....

.....

Tô Tiểu Thoa phát hiện mình lại đang ngủ, hơn nữa là ngủ ở trong lòng ngực của nam nhân ác ma này, quả thực không thể tưởng tượng nổi, có lẽ do nàng mệt muốn chết rồi.

Trời không biết khi nào đã tối! Nàng đưa mắt nhìn lại, bốn phía một mảnh u ám, bầu trời u ám như dọa người, mây tầng tầng lớp lớp giống như nặng ngàn cân, làm người ta thở không nổi. Xem ra, đêm sau vẫn không tránh được một cơn mưa to!

Nhớ tới sáng sớm hôm nay từ biệt cha mẹ, ngồi trên kiệu đỏ, giống như đã là chuyện rất xa xôi. Nàng nhận không được nhẹ nhàng thở dài!

Rốt cuộc nàng đã tỉnh! Triển Vô Cực khẽ vuốt mái tóc dài của nàng. Đối với nàng, hắn luôn lơ đãng toát ra tình cảm kỳ diệu.

Tô Tiểu Thoa ngẩng đầu, lạnh lùng liếc hắn một cái, tiếp theo nàng thoáng nhìn thấy đám người Long Diễm bang đi theo phía sau, xem ra hắn đã đuổi kịp đồng bọn sơn tặc, giọng nàng hơi mĩa mai hừ.

Vì thế nàng dựng đứng thân thể, muốn rời đi long ngực rắn chắc nàng đang tựa. Nàng không muốn tựa trên người tên sát nhân tàn bạo này, sẽ làm cho nàng cảm thấy đau khổ, mỗi lần như vậy làm nàng nhớ tới những người vô tội bị hắn giết chết!

Lúc suy nghĩ của nàng vẫn dao động, bỗng dưng thân thể nàng trầm xuống, bị hắn đè quay về trong long ngực, gục trên người hắn.

Đáng chết! Nàng hít một hơi thật sâu, nàng tuyệt đối không để hắn định đoạt lần nữa.

Vì thế nàng kiên quyết lại thẳng thân, rời đi long ngực ấm áp của hắn, mặc dù sau cơn mưa gió lạnh luôn thổi thẳng về phía nàng.

Triển Vô Cực thấy nàng quật cường như thế, trong lòng lập tức len lén cười, tính tình này của nàng thật ra rất giống hắn!

Nữ nhân mà quật cường quá, thì luôn chịu khổ nha! Giọng nói của hắn từ phía sau nàng truyền đến.

Chỉ thấy thân thể nàng cương cứng một chút, cũng không tiếp lời.

Khóe miệng của Triển Vô Cực khẽ nhếch, trong lòng đã có chủ ý.

Kéo! Triển Vô Cực tùy ý hét một tiếng ngắn ngủi, hắc mã giống như nổi điên xông về phía trước. Trong khoảnh khắc đã đem những người khác để lại phía sau.

Tô Tiểu Thoa bị một lực mạnh thành linh đẩy ngược về phía sau.

Đây chính là do nàng yêu thương ta nha! Triển Vô Cực cười to, lập tức ôm chặt nàng, không để cho nàng rời khỏi người.

Tô Tiểu Thoa đối với hành động của hắn mặc dù cảm thấy tức giận, nhưng chỉ có thể hết lần này đến lần khác không thể động đây, đành phải tựa ở trước ngực hắn, lắng nghe tiếng tim đập vững vàng có lực của hắn.

13. Chương 13

hi bầu trời hoàn toàn chuyển sang đêm đen, Triển Vô Cực và đoàn người đi vào một ngọn núi trước miếu thần. Tô Tiểu Thoa liếc mắt nhìn lại, chỉ cảm thấy ngọn núi này có nhiều vết nứt, hơn nữa có nhiều dây leo bò chằng chịt, không thu hút lắm.

Tiếp theo, Triển Vô Cực ra hiệu ột người nam nhân khỏe mạnh bên cạnh, người nam nhân ấy lập tức xuống ngựa, rất nhanh đi tới lư hương trước miếu, chỉ thấy người nam nhân kia hít vào một hơi, hai tay đỡ lấy lư hương, dùng sức vận chuyển –

Một cái cửa đá thật lớn bên cạnh miếu thần im lặng mở ra !

Tô Tiểu Thoa trừng lớn mắt, không thể tin được những việc trước mắt! Thì ra cửa vào của Long Diễm bang là ở đây!

Triển Vô Cực xung ngựa lên trước, dẫn đầu tiến vào.

Đầu tiên tiến vào mi mắt của nàng chính là một đường hầm thật dài, ánh sáng dị thường. Tô Tiểu Thoa phát hiện ánh sáng chiếu trong đường hầm hẳn là do vô số viên Dạ Minh Châu khảm trên hai vách tường phát ra! Thật ra Dạ Minh Châu đối với người từ nhỏ xuất thân giàu có như nàng mà nói cũng không tính cái gì, nhưng mà Dạ Minh Châu nơi này lại không giống, mỗi một viên lớn nhỏ dường như bằng quả đấm của nàng, tính theo đường hầm ngắn ngắn này ước chừng có ba mươi viên, thật sự là tài lực kinh người! Là do cướp được sao! Nàng nghĩ.

Qua đường hầm sau đó xuất hiện một cảnh tượng khác, ngẩng đầu lên xem quả nhiên không còn vách tường đá, chỉ có bầu trời bao la chìm vào ban đêm ,nhiệt độ ẩm ướt cùng với gió cuồng loạn nhảy múa.

Giây lát, Tô Tiểu Thoa thấy trước mắt có một đám người, có nam có nữ, thậm chí cũng có không ít trẻ con, mỗi người cùng sắc mặt vui vẻ.

Các người có thể trở về! Triển Vô Cực nói với mọi người.

Vì thế đám chờ đợi kia lần lượt đi đến, đưa người thân nhất trở về.

Không nghĩ tới nơi này dường như..... dường như có một loại không khí bình thần yên lặng, những người kia ban đầu tràn ngập thô bạo tức giận, đưa mắt nhìn người đàn ông kia giống như thay đổi hoàn toàn giống như người bình thường!

Như thế nào, kinh ngạc sao? Triển Vô Cực nửa cười nửa không nhìn nàng.

Không, có thể ẩn thân tại nơi kín đáo như vậy, khó trách các người dám làm xằng làm bậy khắp nơi! Nàng lạnh lùng cãi lại.

Nàng nghĩ rằng ta và nhóm người đó vì nguyên nhân buồn cười kia mới hợp sức hành hiệp trượng nghĩa sao? Hắn cười to.

hành hiệp trượng nghĩa ? Bốn chữ này các người không xứng? Nàng lãnh đạm nói, trong mắt lộ vẻ khinh thường.

Xứng hay không xứng, sau này nàng sẽ biết . Dứt lời, Triển Vô Cực phất chốc đưa một tay ôm ngang nàng lên, bước đi vào chỗ sâu trong rừng.

Không lâu, trước mắt xuất hiện một tòa thạch bảo to lớn, cho dù ai khác cũng không nghĩ đến một sau một miếu thần nho nhỏ lại có một kiến trúc vĩ đại làm người ta sợ hãi.

Ở ngoài thạch bảo đã sớm có một đám đầy tớ đang đứng cung kính chờ đợi, trên mặt mỗi người đều mang nét tò mò đánh giá nữ nhân nhỏ xinh trong lòng của bang chủ thiếu bang chủ .

Ấn tượng đầu tiên của mọi người đối với nàng là rất đẹp, quả thực là đại mỹ nhân xinh đẹp vô song, bất quá trên mặt nàng giống như có một tầng sương lạnh lạnh liệt, hơn nữa một đôi mắt to lạnh lẽo giống như tràn ngập chỉ trích đối với bọn họ, làm bọn họ nghi hoặc đầy bụng!

Nữ tử xinh đẹp động lòng người này, chẳng lẽ không phải là thiếu phu nhân tương lai của bọn họ sao?

14. Chương 14

Nhìn bang chủ thân mật ôm nữ nhân này đúng là lần đầu tiên trong mười năm qua.

Nói tới mười năm trước khi bang chủ chưa gặp gỡ Tô cô nương này, hắn cũng là một người trẻ tuổi phong lưu, bên người không thiếu mỹ nữ quay vây quanh lang quân tuấn tú. Thấy bang chủ hào phóng còn anh tuấn, nam nhân tuổi trẻ thành công thể nhưng lại bị một Tiểu oa nhi mười năm trước hấp dẫn, hơn nữa ưng thuận hứa lấy nàng, lúc ấy Long Diễm bang nổi lên một trận tranh cãi không nhỏ, bất quá tranh cãi này đều được thảo luận riêng. Dù sao bang chủ làm việc từ trước đến nay đều kỳ quái, không ai dám chất vấn chính diện. Nhưng mà ngay tại mười năm sau chính hôm nay nhìn thấy Tô cô nương này, bọn họ cuối cùng bình tĩnh đại ngộ, mọi người đều bội phục lựa chọn năm đó của thiếu bang chủ.

Cung nghênh bang chủ! Mọi người trăm miệng một lời hô.

Triển Vô Cực hướng bọn đây tở hơi vuốt cằm sau đó ôm chặt Tô Tiểu Thoa đi nhanh tiến vào bên trong?

Tiểu Xuân, Tương Nhi, bảo muội, theo ta vào phòng! Triển Vô Cực ra mệnh lệnh.

Ba gã nữ tì lập tức theo đi vào.

Thả ta xuống! Tô Tiểu Thoa nhẹ nhàng nói. Nàng không muốn bị hắn ôm mãi như thế, hơn nữa lại trước mặt nhiều người. Bởi vì loại thân mật tiếp xúc này giống như là nói với người khác quan hệ hai người, mà loại quan hệ không rõ này làm nàng vừa xấu hổ vừa cảm thấy thấp hèn, càng thêm căm thù chính mình!

Không được! Hắn nhìn cũng không nhìn nàng một cái.

Thả ta xuống nha! Nàng lại yêu cầu. Giờ phút này nàng phải đem hết khả năng khắc chế chính mình, tránh cho trước mặt người khác trở mặt với hắn, bởi vì nàng biết làm như vậy chỉ tổ làm sự việc càng thêm hỗn loạn mà thôi!

Triển Vô Cực rốt cục dừng lại bước chân, bất quá hắn cũng không buông nàng xuống, chẳng qua là lạnh lùng nhìn nàng, mở miệng nói: Ở trong thế giới của ta luôn luôn do ta làm chủ, chưa tới phiên àng xếp đặt cho ta!

Chỉ cần ngươi thả ta đi thì có thể tránh những việc này. Nàng không mang theo một tia cảm tình trả lời.

Triển Vô Cực nghe xong cuồng tiếu mấy tiếng. Nếu ta muốn nàng ngoan ngoãn nghe lời thì không cần mức công như thế? Chỉ cần lấy tánh mạng già trẻ của nhà họ Tô ra uy hiếp nàng, thì có thể đạt tới đến mục đích, không phải sao?

Tô Tiểu Thoa vừa nghe, lạnh lẽo lập tức ứa vào đáy lòng! Trời ạ! Hắn đến tận cùng là người như thế nào? Nàng không biết lòng người có thể nào thâm trầm hiểm ác như thế?

Nhẹ nhàng, nàng thở dài, vô lực rũ mắt xuống, không muốn cái cớ những việc không cần thiết. Dù sao cái cớ với hắn, cho dù ai cũng không chiếm được thượng phong!

Đi qua một quảng trường trống trải sau lại đến trước một cánh cửa màu đen, trên cửa khắc một đôi rồng kim long rất sống động, chạm trổ này tinh tế tuyệt vời, ngay cả nàng đối với nghề mộc không biết lắm cũng nhìn ra được nó xuất phát từ danh sư.

Sau khi mở cửa, Tô Tiểu Thoa ngược lại có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng hắn giống loại người sống ngoài bãi hoang, không ngờ trong phòng lại hoàn toàn tương phản xa hoa xanh vàng rực rỡ. Trong phòng ngoại trừ giường nhỏ còn có bàn gỗ ở ngoài, bên cạnh có một tủ gỗ từ cây đàn hương, ngoại trừ mấy cái đồ ra không còn gì nữa, đơn giản đến cực điểm.

Hắn ôm nàng đi tới trước tủ, từ trong tủ lấy ra một bộ lễ phục tân nương đỏ thắm.

Giúp nàng thay xiêm y! Triển Vô Cực ra lệnh nói. Hắn lập tức đem nàng ôm tới trước giường buông xuống, sau đó quay đầu bước đi.

Kế tiếp ba nữ tì lập tức bắt đầu giúp nàng rửa mặt chải đầu thay trang phục, dù sao hôm nay cũng là ngày vui của bang chủ mừng rỡ, cho dù không có quá trình đón dâu, cũng phải giúp tân nương tử ăn mặc thật xinh đẹp, để bang chủ vui vẻ!

Tô Tiểu Thoa từ nhỏ sống trong giàu có, đối với nữ tì hầu hạ sớm bình thản ung dung, nhưng hôm nay nàng không thể chịu đựng được người khác lại chạm đến thân thể không còn thuần khiết của nàng. Bởi vậy nàng đối với cách hầu hạ nữ tì xem như không thấy, từ đầu đến cuối giữ chặt áo choàng của Triển Vô Cực ngồi ở mép giường, giống như con mèo bị thương, dùng một đôi mắt to cảnh giác, nhìn chăm chú các nàng, không cho các nàng tới gần người.

Nhóm nữ tì mỗi người đều vô cùng lo lắng, rồi lại không dám động nàng, dù sao nàng cũng là bang chủ phu nhân tương lai nha!

Thời gian rất nhanh trôi đi, bốn người các nàng giằng co không ít, cũng không có nửa phần tiến triển.

Đột nhiên, cánh cửa bị mở ra, Triển Vô Cực đi đến. Các người đang làm cái quỷ gì? Hắn lạnh lùng nói.

Nữ tì thấy bang chủ giận giữ như vậy, bọn họ sợ tới mức không nói ra lời. Các nàng biết bang chủ hỉ nộ vô thường, tuy rằng đối đãi bọn hạ nhân coi như nhân hậu, nhưng chưa bao giờ có người thấy hắn như vậy mà lười biếng, đây là bởi vì vị bang chủ trời sinh anh khí, không giận tự uy. Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt hắn, mọi người ngay cả thở cũng không dám thở mạnh!

Triển Vô Cực thấy nữ tì đều câm như hến nhìn lại người ngồi ở mép giường, vẻ mặt cảnh giác của Tô Tiểu Thoa, trong phút chốc làm hắn đối tất cả mọi việc coi như hiểu.....

Các người đi ra ngoài! Hắn cho nữ tì lui ra, sau đó đi từng bước một đến Tô Tiểu Thoa.

Người — Người không được lại đây! Tô Tiểu Thoa theo bản năng lui tới góc giường.

15. Chương 15

Nàng đừng quên, hôm nay là ngày vui của chúng ta! Hắn tới gần nàng.

Ta chưa từng đồng ý! Nàng khua dừng khí trả lời. Đối với đôi mắt làm nàng khiếp sợ, nàng không biết chính mình còn có thể chống cự bao lâu.

Nhưng chúng ta đã là vợ chồng danh xứng với thực, không phải sao? Hắn cúi người xuống vịn hai vai của nàng.

Nỗi giận lúc này của nàng giống như lửa cháy bùng bùng lan ra đồng cỏ, nàng từ trước đến nay đều bình tĩnh, sau khi gặp gỡ hắn liền mãnh liệt bốc lên, giờ phút này đã đạt cao gần ngọn núi!

Người..... Người đem bàn tay bẩn thỉu của người ra nha! Nàng tức giận đến thân mình hơi phát run, nhưng nàng vẫn cố gắng không chế chính mình.

Nàng đã là người của Triển Vô Cực ta, ta thích yêu như thế nào thì làm như thế ấy! Hắn đột nhiên nhanh như chớp giật áo choàng trên người nàng xuống, lộ ra thân thể tuyết trắng của nàng.

Tô Tiểu Thoa thở gấp một tiếng.

Mặc nó vào! Triển Vô Cực cầm lấy áo tân nương bên cạnh nàng. Nếu nàng không mặc nó, như vậy ta cũng không ngần ngại nhìn nàng trần truồng cả đêm! Khóe miệng hắn nở nụ cười thắng lợi.

Ánh mắt của Tô Tiểu Thoa tràn ngập hận ý trừng hắn một cái, buộc lòng để hắn nhìn chăm chú, lấy hai tay khẽ run mặc hồng bào vào.

Thật đẹp! Triển Vô Cực nhìn không được khen tặng.

Mặc hồng bào màu đỏ vào nàng đặc biệt mềm mại đáng yêu, màu da tuyết trắng được áo choàng màu đỏ làm nổi bật. Tóc đen tuy rằng tán loạn, son phấn cũng đã trôi đi, nhưng nàng vẫn như cũ đẹp đến động long người.

Không tự chủ được, hắn nghiêng người về phía nàng, chậm rãi đưa môi dè dặt ở cổ nàng, ngực nàng.....

Buông! Nét mặt nàng nghiêm lại.

Làm không được! Hắn vô động buồn bã.

Nếu ngươi dám đụng vào ta, ta liền lập tức chết ở trước mặt ngươi! Tim nàng căng thẳng, cố gắng trợn to hai mắt không cho nước mắt chảy xuống.

Triển Vô Cực hừ lạnh một tiếng, vẫn không thay đổi, hắn không tin nàng dám ruồng bỏ cha mẹ, chết cho hắn xem. Đang lúc hắn cởi bỏ hồng bào của nàng, bỗng nhiên nhìn thấy một giọt màu đỏ từ ngực rơi xuống, chợt ngẩng đầu, chỉ thấy miệng đầy nàng máu tươi, vẻ mặt vừa buồn vừa hận, rồi lại cố nén không phát ra tiếng.

Máu không ngừng chảy từ trong miệng nàng chảy xuống, nhất thời nhuộm đầy ngực nàng, nhất thời làm sắc thái hồng bào trên người nàng càng thêm xinh đẹp, nhưng nhìn thấy làm người ta giật mình. Sau đó thân thể nàng mềm nhũn, té xỉu ở trên giường.

Triển Vô Cực lập tức từ giật mình cực độ sau đó từ từ khôi phục, trong lòng vừa vội vừa giận, không nghĩ tới bề ngoài nàng nhìn như nhu nhược bên trong lại gan dạ như vậy thật làm hắn bất ngờ! Nội tâm hắn lập tức vô tận hối hận.

Nàng tuyệt đối không thể chết! Hắn nói cho chính mình. Đừng tưởng rằng chết có thể xong hết mọi chuyện! Nàng đừng mơ tưởng!

Hắn lập tức xoay người chạy vội ra cửa, nhắm thẳng về nơi chế thuốc.

Lúc này trên bầu trời đánh xuống tia chớp đầu tiên, chỉ chốc lát sau khởi mưa tầm tã.

Lúc tia chớp chiếu sáng thạch bảo kia, trong nháy mắt có thể thấy vẻ mặt lo lắng của Triển Vô Cực. Từ lúc hắn chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên trong lòng hắn nhớ thương một người khác.

16. Chương 16

Khởi bẩm bang chủ, đồ ngài muốn tìm đã mang tới! Một gã nam tử áo đen cung kính giao cho Triển Vô Cực một chiếc khăn tay thêu hoa sen. Triển Vô Cực nhìn lên hoas en trên tấm vải được thêu tinh xảo, sau đó bảo nam tử hất y lui ra. Hắn mở vải bố ra, hắn rõ ràng phát hiện giấu ở bên trong tấm vải là chiếc vòng khắc hình rồng.

Đây là chiếc vòng hắn đeo lên cổ Tô Tiểu Thoa mười năm trước.

Tấm vải thêu hoa là hắn lệnh cho thuộc hạ từ bên người trang sức Tô Tiểu Thoa tìm ra, bình thường một nữ tử sắp lấy chồng quan trọng nhất là trang sức bên người, hơn nữa trang sức đó sau này sẽ trở thành vật gia truyền, đại đại tương truyền.

Không thể tưởng được nàng lại đem chiếc vòng này để vào trong đó, điều này đại biểu cho nàng chưa từng quên hẹn ước mười năm trước? Nhớ tới ba ngày trước nàng liều chết không tuân theo, bộ dáng miệng phun máu tươi, hắn lập tức phủ định ý nghĩ này.

Nhìn nàng vẫn hôn mê, trong lòng hắn dâng lên bối rối, rốt cuộc cảm tình của mình đối với nàng là dạng gì, trong khoảng thời gian ngắn hắn cũng là không thể nói rõ. Hắn chỉ biết là mười năm trước khoảnh khắc gặp được nàng, trong lòng làm một mảnh yên lặng, nàng tràn ngập lạnh lẽo nhưng lại làm tính cuồng bạo của hắn đột nhiên bình tĩnh xuống, trong tim cũng dâng lên niềm vui kỳ lạ, bởi vậy hắn không làm người thứ hai lựa chọn nàng, làm người bầu bạn kiếp này của hắn.

Chẳng qua là mười năm sau hiện tại là bây giờ, hắn bắt đầu có điểm không xác định mình năm đó có làm sai hay không.

Khi tầm mắt hắn dừng ở dung nhan tuyệt tục của nàng, trong lòng rung mình, hắn biết vô luận như thế nào, hắn sẽ không bao giờ ... nguyện buông nàng ra. Nếu sự lựa chọn này thật sự là sai lầm, thì cho nó sai cả đời đi! Về mặt hắn kiên quyết nhìn chăm chú nàng.

Hắn quyết định tha thứ tội phản của bội Tô Chính Hùng đối với hắn, đợi nàng tỉnh lại sau, hắn sẽ dùng một loại phương khác thức khác để hai người bắt đầu lại từ đầu!

Về mặt Tô Chính Hùng xấu hổ ngồi ở ngoài phòng khách.

Tô đại nhân, đối với chuyện lệnh ái có một hôn ước khác, người nói như thế nào? Về mặt của hình bộ đại nhân Lý Bình Viễn lạnh như băng chất vấn hỏi. Chuyện hôn sự với Tô gia lại diễn biến thành loại này làm người cho ta cười to nói, mất hết mặt mũi Lý gia, hắn thật sự không chịu nổi việc này.

Kỳ thật..... Ách..... Cuộc hôn sự ấy ta từ đầu đã không chấp nhận nha ! Ông nói chính là hôn sự của ma đầu mắt xanh và Tô Tiểu Thoa.

Hắc hắc!Việc này thật kỳ quái ! Lý Bình Viễn cười lạnh nói.

Đúng không! Thế bá thật đúng là đang nói chuyện cười! Mặt Lý Thiếu Bạch vô cùng tức giận nói. Đối với chuyện thê tử chưa xuất giá đã bị đạo phỉ bắt đi, hắn bị không ít bạn bè cười mỉa. Thù này, hắn thế kiếp này phải trả!

Lý công tử, lão phu cũng không phải là đang nói chuyện cười a! Tô Chính Hùng dừng một chút, lập tức nói với hai cha con nhà họ Lý chuyện mười năm trước Tiểu Thoa như thế nào kết đoạn nghiệt duyên với thiếu bang chủ Long Diễm bang.

Thật lâu sau, Lý Bình Viễn nói: Ban đầu ta gặng hỏi,ông vì sao không nói ra đoạn nguyên do ấy?

Mặt của Tô Chính Hùng lúc đỏ lúc trắng, nhất thời nói không ra lời, hắn nói là hắn giở thủ đoạn hạ lưu? Chẳng qua là nếu hắn không làm như thế, chỉ sợ đời này của Tiểu Thoa coi như xong! Hắn tuyệt đối không nghĩ tới ma đầu kia vẫn nhớ chuyện Tiểu Thoa, hơn nữa người là do hắn cướp đi!

Lý Bình Viễn trừng mắt liếc hắn một cái, mở miệng nói: Nghe nói trên giang hồ đúng là có tổ chức tên Long Diễm bang này, còn chưa có ai biết bọn hắn đang núp ở nơi nào, chỉ biết mỗi người trong bang đều beif1t võ nghệ,bang chủ lại là người tính tình âm lãnh, võ công cao cường hơn người,triều đình đã phái rất nhiều người truy xét, nhưng không có tin tức gì – Hắn đột nhiên dừng lại, có thâm ý khác liếc sang Tô Chính Hùng một cái, tiếp tục nói: Nếu lệnh ái có thể bình an trở về,Lý gia chúng ta nguyện ý một lần nữa tiếp nhận nàng!

Tô Chính Hùng quả thực không thể tin chuyện mình nghe được . Đây..... Đây chính là thật..... Thật sao?

Ông đừng vui mừng quá sớm,lệnh ái nhà ông còn có mạng trở về mới nói! Dứt lời, hai phụ tử nhà họ Lý liền phẩy tay áo bỏ đi.

Dạ! DẠ! Tô Chính Hùng khom lưng tiễn bọn họ rời đi.

Ra ngoài cửa Tô phủ, Lý Thiếu Bạch mở miệng nói: Cha thật sự tha thứ cho Tô gia sao?

Lý Bình Viễn liếc mắt nhìn đứa con một cái, Ta đã có tính toán!

Tính toán gì nha? Lý Thiếu Bạch vội hỏi.

Lên xe ngựa ta chậm rãi nói cho con nghe.

Vì thế hai phụ tử nhà họ Lý đi lên xe ngựa chậm rãi rời đi.

17. Chương 17

Ban đêm,Tô Tiểu Thoa chợt tỉnh lại, phát hiện chính mình nằm ở một căn phòng xa lạ, xoay người một cái liền nhìn thấy Triển Vô Cực ngồi ở mép giường, ý thức hỗn độn trong phút chốc nhẹ nhàng trở về.....

Ông trời! Nàng tại sao không chết a! Nàng kích động ngồi dậy, bất quá nàng lại phát giác một việc — nàng không thể phát ra âm thanh!

Ta dùng tới tực mệnh đan mới cứu được nàng, bất quá trong khoảng thời gian này nàng không thể mở miệng nói chuyện. Triển Vô Cực nhìn chăm chú về mặt nàng từ kinh ngạc biến thành hồ hững, cũng đoán không ra trong thâm tâm nàng giờ phút này đang cảm thấy may mắn mình vẫn sống hay là phần hận đối với hắn càng sâu sắc?! Xem ra câu sauchiếm đa số đi! Hắn tự giấu nghĩ đến.

Cho nàng này! Triển Vô Cực đem bàn gỗ nhỏ trước đó đã chuẩn bị đưa tới trước giường, trên bàn còn có giấy trắng cùng với bút mực.

Hắn biết nàng có thể viết chữ tốt. Trên thực tế, chuyện sinh hoạt liên quan đến cuộc sống của nàng mười năm nay, người nào tới cửa cầu thân, nàng thích mặc y phục màu gì, hắn đều nắm rõ trong lòng bàn tay.

Thậm chí có mấy lần, hắn bởi vì áp chế không được xúc động trong lòng muốn gặp nàng mà xuất hiện trước mặt nàng. Nhớ rõ có một năm nàng mới vừa mãn mười bốn tuổi, mặc y phục màu đỏ nhạt lụa mỏng, ngồi ở đình nghỉ mát ở hoa viên vẽ tranh. Đột nhiên một trận gió thổi qua, đem bức tranh của nàng thổi bay lên, nàng vội vàng chạy đi tìm bức tranh ấy về, chẳng qua là ngày ấy gió lớn, mấy tỷ nữ đuổi theo sau một lúc lâu, chỉ thấy bức tranh chỉ bị gió thổi rơi vào hồ sen, bởi vậy đều từ bỏ. Lúc này, hắn thấy bốn bề vắng lặng, tung người nhảy, thi triển khinh công tuyệt đỉnh đi vào phía trên hồ sen, tìm bức tranh đó lên. Mở ra vừa thấy, hắn rõ ràng phát hiện, thì ra nơi bị nước nhuộm đậm không phải nước từ trên núi chảy xuống hay tranh hoa cỏ, mà là hắn — Triển Vô Cực!

Từ đó về sau này bức tranh ấy vẫn ở lại bên người hắn.

Muốn viết cái gì thì viết xuống đây! Hắn nhẹ giọng nói.

Nàng lạnh lùng nhìn hắn một hồi lâu rồi cực đề bút viết xuống hai chữ. Một mình.

Triển Vô Cực mỉm cười. Cái gì đều có thể, chỉ có điểm này tha lỗi không thể tuân theo. Hắn sợ nàng lại làm chuyện điên rồ, ba ngày trước hắn chính là hao hết tâm tư tìm tực mệnh đan tốt nhất cùng với cửu xà độc nhất vô nhị mài ra cho nàng uống, mới cứu có thể cứu nàng một mạng, lần này hắn là tuyệt không cho phép nàng lại một lần nữa thương tổn chính mình.

Tô Tiểu Thoa quật cường nhìn hắn, đề bút viết: Vì sao phải cứu ta? Nàng không tin hắn sẽ nhân từ như vậy, cứu nàng chỉ sợ là có mục đích gì!

Bởi vì nàng đã là thê tử kết tóc của ta. Hắn tuyệt đối nghiêm túc.

Đôi mắt đẹp của Tô Tiểu Thoa nhìn thẳng vào mắt hắn, trong lòng lại rung động, hắn là thiết tình sao? Nhìn hắn dường như là thật tình. Không, nàng không nên dễ dàng tin tưởng lời nói của tên ma đầu này nha!

Như thế nào, nàng không tin? Hắn nhìn về mặt lạnh lùng của nàng giống như mang theo ba phần xem thường.

Nàng vẫn như cũ liên tiếp lãnh đạm nhìn hắn.

Triển Vô Cực cũng không nóng lòng, hắn biết ngày sau này còn dài, nàng sẽ hiểu tất cả.

Một đêm hai người yên lặng vượt qua, hắn cầm đèn đọc sách, nàng thì ngủ yên một bên, cùng vợ chồng bình thường không giống nhau.

18. Chương 18

Những ngày tiếp theo, Triển Vô Cực luôn ở bên cạnh giúp đỡ Tô Tiểu Thoa, tập viết hoặc đọc sách, tuy rằng hai người không có nói chuyện với nhau, nhưng hắn luôn cẩn thận ở bên cạnh lưu tâm tất cả việc liên quan đến nàng.

Thoáng chốc đã trôi qua bảy ngày.

Ngày này Triệu Vô Cực mang đưa Tô Tiểu Thoa đi vào đại điện Long Diễm bang, khi bọn hắn tới, đại điện sớm đã tụ tập đầy thủ hạ của hắn, tinh thần mỗi người đều hăng hái giống như đang chờ đợi cái gì!

Triển Vô Cực lập tức kéo Tô Tiểu Thoa ngồi xuống, bàn tay vẫn dịu dàng cầm tay nàng.

Lúc đầu, Tô Tiểu Thoa đối mặt phần đông người trong Long Diễm bang cảm thấy không được tự nhiên, bởi vì phần lớn người mặc dù chưa gặp qua nàng, nhưng ánh mắt lảng lạng nhìn nàng giống như đang thưởng thức một trân phẩm hiếm thấy. Khi Triển Vô Cực bắt đầu nói chuyện, mọi người dần dần đem tầm mắt thu hồi, cẩn thận nghe bang chủ nói.

Lúc này Tô Tiểu Thoa mới bắt đầu xem tất cả xung quanh đại điện, chiếu đầu tiên vào trong mắt nàng chính là hai bên trái phải cửa đại điện, từ trên xà ngang treo xuống một câu đối.....

Phi long tại thiên, đằng hành ngàn lý

Liệt diễm tại đích, cuồng hành thiên hạ.

Viết theo thể chữ lớn, xem ra khiếp người khí thế, bút pháp cứng cáp hữu lực bên trong mơ hồ ngưng tụ một cỗ cuồng ngạo khí.

Nàng xem chưa xong đề trừ ba chữ Triển Vô Cực, quả nhiên là hắn! Cũng chỉ có hắn mới có thể đem hai câu đối này xuyên thấu qua văn chương biểu đạt nhuần nhuyễn như thế. Khá khen cho nam nhân cuồng ngạo!

Dần dần, nàng cũng bắt đầu nghe nội dung bọn họ nói chuyện, vừa nghe xong, trong lòng kinh hãi –

Thì ra bọn họ tụ tập lúc này là có mục đích, đúng là kế hoạch đánh cướp một vị quan triều đình rất có quyền thế — Triệu công công.

Nàng biết người này, năm mười hai tuổi năm ấy, Triệu công công đã đến nhà bọn họ gặp mặt cha nàng. Ở trong ấn tượng của nàng, Triệu công công có dáng người cao gầy, vẻ mặt khôn khéo người, tại triều đình không có người nào không sợ hắn tố cáo với hoàng thượng cho nên luôn nín nọt hắn. Mà muốn đưa tấu chương đến hoàng thượng thường phải qua tay Triệu công công mới có thể đưa tới trong tay hoàng thượng, bởi vậy vị Triệu công công quyền thế chỉ dưới một người, trên vạn người, thậm chí ngay cả Thừa tướng đại nhân cũng phải nhường hắn ba phần.

Lúc này đây Triệu công công đang thay mặt hoàng thượng đi tuần tra các nơi, chắc là hết sức vinh hoa phú quý. Triển Vô Cực biết hắn ngày một sẽ đi cách đây ba trăm dặm, bởi vậy quyết định xuống tay với hắn.

Buổi tối ngày đó, Triển Vô Cực thay một bộ trang phục màu đen.

Quần áo này, nàng cũng thay đi! Hắn chỉ chỉ bộ trang phục màu đen duy nhất trên giường.

Trong lòng Tô Tiểu Thoa giật mình, không phải hắn muốn dẫn nàng cùng xuất phát chứ?

Triển Vô Cực thấy nàng ngạc nhiên, vì thế nhìn nàng gật đầu mỉm cười nói: Đúng vậy, nàng đi chung với ta!

Tô Tiểu Thoa lập tức đề bút nói: Ta không đi! Nói giỡn, nàng tuy rằng bị hắn bắt đến, nhưng cũng không đại biểu nàng cũng muốn trở thành một phần tử trong bọn họ.

Nàng muốn tự mình thay? Hay là để tat hay giúp nàng? Triển Vô Cực ôm bộ y phục rời giường nhìn cười tà tà.

Tô Tiểu Thoa đỏ mặt, vội vàng giật y phục trong tay hắn xuống, oán hận trừng mắt hắn. Đi thì đi, nhưng mà hắn tuyệt đối đừng mơ tưởng nàng sẽ thông đồng làm bậy, trở thành Tặc bà nha !

Như vậy, tar a ngoài trước. Triển Vô Cực cười sang sảng rời đi.

Chỉ chốc lát sau, Tô Tiểu Thoa mở cửa phòng đi ra.

Triển Vô Cực nhất thời giật mình sửng sốt, hắn cũng không biết nữ nhân thay trang phục nam nhân lại đẹp như thế, áo nịt khổ bao quanh eo, dáng người của nàng nhỏ xinh cân xứng vóc người lộ ra không bỏ sót điểm nào, còn tăng thêm xinh đẹp vạn phần.

Tô Tiểu Thoa thấy hấn mê đắm nhìn mình, không khỏi bắt đầu có chút hối hận, không nên dễ dàng khuất phục thay bộ chẳng ra xiêm y. Nhìn mình một cái, thật là có ba phần giống Tặc bà!

Nếu nàng biết võ công thì càng hoàn mỹ ! Triển Vô Cực suy nghĩ một chút rồi nói.

Võ công? Hấn đưa chủ ý gì nha? Không phải hấn hy vọng sau này nàng và hấn có thể trở thành một đôi vợ chồng cường đạo? Nàng không đồng ý đâu nha!

Hung hăng trừng mắt hấn một cái, sau đó nàng đi nhanh đến phía trước. Thật ra mặc y phục này cảm giác không tệ! Hành động dễ dàng hơn, khó trách nam nhân không cho nữ nhân mặc loại quần dài này, đại khái là sợ nữ nhân chạy trốn so với nam nhân còn nhanh hơn!

19. Chương 19

Một giây sau, Triển Vô Cực bước một bước xa, hai tay luồn qua ôm ngang hông nàng.

Nhớ kỹ! Làm thê tử vĩnh viễn không thể đi nhanh hơn trượng phu!

Mặt nàng buồn bã trầm xuống, đạo lý này nàng làm sao không rõ, chẳng qua là..... Nàng đến giờ vẫn không thể đem chính mình trở thành thê tử của hấn a!

Còn có, chiếc vòng này vĩnh viễn không được tháo xuống! Hấn lấy chiếc vòng vàng ra cực nhanh đeo lên cổ nàng.

Nàng đưa tay sờ, lập tức biết đó là chiếc vòng nàng đeo suốt mười năm.

Vĩnh viễn đừng đừng làm hư nó! Giọng nói của hấn nhẹ nhàng ở bên tay nàng dặn dò.

Tô Tiểu Thoa nhìn con người xanh thâm thúy của hấn, tim đập bỗng dưng đập nhanh.

Triển Vô Cực thấy nàng ngây ngốc nhìn bộ dáng mình, rốt cuộc khắc chế không được ý niệm muốn hôn nàng trong đầu, hấn cúi đầu đặt lên đôi môi khéo léo đỏ mọng của nàng.

Thật lâu sau, hấn rốt cục buông nàng ra. Nếu không đi, ta sợ đi không được .

Tô Tiểu Thoa im lặng ... mặc hấn ôm nàng đi.

Nàng càng lúc càng không hiểu chính mình! Đến tận cùng nàng có hận hấn hay không?

Trong khoảng thời gian nàng khó khăn biết được cảm giác của mình .

.....

Suốt cả đêm gấp rút lên đường, rốt cục đến chạng vạng ngày hôm sau mới đi đến một phiến rừng rậm vùng lân cận. Triển Vô Cực ra lệnh hạ trại lúc này, dù sao bọn họ quá nhiều người, mỗi người lại mang đao mang kiếm, quá mức bắt mắt, bởi vậy không thể tìm phòng trọ ngủ qua đêm, để tránh phá hỏng tiên cơ.

Ban đêm, Tô Tiểu Thoa trần trọc khó ngủ, lúc chào đời tới nay nàng lần đầu tiên ngủ đêm trong rừng. Cái gọi là hạ trại bất quá là đốt lên một đống lửa trại, lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, ăn ngủ tại nơi đất hoang.

Rốt cục, nàng quyết định ngồi dậy, đến lửa trại giữ ngồi xuống một chút.

Canh giữ bên lửa trại chính là một vị thiếu niên, thấy bang chủ phu nhân đột nhiên đi về phía hấn, trong khoảng thời gian ngắn, hấn cảm thấy chân tay lung tung. Dù sao hấn xấp xỉ tuổi bang chủ phu nhân, mà nàng lại là một đại mỹ nhân diện mạo siêu phàm thoát tục, bởi vậy thiếu niên không khỏi hơi hơi luống cuống đứng lên.

Phu..... Phu nhân! Thiếu niên sợ hãi hô một tiếng.

Tô Tiểu Thoa khinh quát liếc mắt hấn một cái, sau đó ngồi xuống bên cạnh đống lửa.

Thiếu niên thấy mặt phu nhân không vui mừng, giống như đang tức giận, trong lòng hắn lo sợ, không biết đối tượng phu nhân tức giận là ai.

Lén lút, hắn ngắm phu nhân liếc mắt một cái, ôi! Nguy! Phu nhân hình như đang đánh giá hắn! Không phải..... Người làm phu nhân tức giận là hắn chứ?!

Tô Tiểu Thoa vẫy tay với thiếu niên kia, ý bảo hắn lại đây.

Phu..... Phu nhân, có gì cần dặn? Người thiếu niên ấy khẩn trương nuốt nuốt nước miếng.

Tô Tiểu Thoa tùy tay cầm lấy nhánh cây trên mặt đất, trên mặt cát viết xuống một câu: Nơi này cách nhà ta có xa lắm không?

Thiếu niên nhìn chữ trên mặt đất, gãi gãi đầu, lộ vẻ mặt khó khăn nói: Ack — phu nhân, tiểu nhân cũng không biết chữ.

Vấn đề này ta có thể trả lời giúp nàng! Giọng nói của Triển Vô Cực vang lên ở sau lưng hai người.

Bang chủ..... Thân sắc thiếu niên đó sợ hãi hô.

Người lui xuống trước!

Tim thiếu niên đập thật mạnh, quyết định lập tức lui ra ngoài đồng mười bước.

Tô Tiểu Thoa từ đầu đến cuối quay đầu lại nhìn hắn!

Nơi này đến nhà nàng chỉ cần nửa ngày lộ trình! Triển Vô Cực đi đến trước mặt nàng. Nàng không phải là tính trốn trở về nhà chứ? Nếu nàng nhớ nhà, ta có thể đưa nàng trở về nhìn xem! Hắn cũng không tính để nàng đoạn tuyệt quan hệ với người nhà nàng.

Tô Tiểu Thoa lập tức ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt hiện đầy không tin. Ngay sau đó viết trên mặt đất: Người không sợ cha ta báo quan bắt người?

Triển Vô Cực cao giọng cười to: Nếu ta sợ quan phủ, như vậy sang mai ta sẽ không rat tay với Triệu Tử Kính! Nàng đại khái còn không hiểu được Long Diễm bang có phải là bang phái giang hồ chuyên đối nghịch với tham quan ô lại. Đây cũng là nguyên nhân mười năm trước hắn tìm cha nàng.

Nghĩ đến mười năm trước gặp nhau, ánh mắt hắn không khỏi dịu dàng hơn, nhất định là ông trời cho bọn họ gặp nhau, hắn đến nay vẫn tin tưởng điểm này!

Ngày mai có thể không ratay được không? Nàng lại viết một câu.

vì sao yêu cầu như thế? Chẳng lẽ nàng có lý do đặc biệt gì?

Nàng nhẹ nhàng lắc lắc đầu. Nàng cũng không có lý do đặc biệt gì bắt hắn buông tha Triệu công công, nàng chính là đơn thuần hy vọng hắn đừng giết người nữa, tạo nhiều tội nghiệt!

20. Chương 20

Có lẽ, nàng chuyện viễn vông vì muốn hắn quay đầu lại! Nàng nhẹ nhàng than thở, không hiểu được chính mình tại sao thờ dài vì hắn?

Nếu hôm nay đổi thành là Triệu Tử Kính muốn giết ta, nàng có thể thay ta cầu tình hay không? Hắn không hề chớp mắt nhìn thẳng nàng.

Tại sao hỏi như vậy? Nàng viết, trong lòng hết sức hoài nghi.

Bởi vì ta muốn nghe đáp án của nàng! Hắn hơi ngừng một chút lại nói: Nàng có thể viết ra lời nói thật, cho dù đáp án không phải ta muốn nghe, ta cũng cam đoan sẽ không làm khó dễ nàng. Trong lòng hắn đã sớm có chuẩn bị câu trả lời xấu nhất, dù sao trong lòng nàng hắn chính là đại ác nhân a!

Tô Tiểu Thoa nhìn hắn một hồi lâu, lúc này mới nhắc cây khô viết xuống: Đối với những chuyện chưa xảy ra, ta không thể cho ngươi đáp án! Đây là lời nói thật!

Thật không? Xem ra trong lòng nàng dường như không có vị trí nào cho hắn.

Đêm đã khuya, đi ngủ sớm một chút đi! Hắn khom người ôm lấy nàng, cùng lúc thì triển khinh công tuyệt hảo, mang theo nàng bay vút tới một tảng đá lớn cách đó không xa.

Tô Tiểu Thoa nhất thời không rõ ý hắn, lập tức giãy dụa muốn rời khỏi.

Hừ! Không nên cử động, đêm nay cho ta ôm nàng ngủ được được không? Đừng cự tuyệt ta nữa. Hơi thở nóng bỏng của hắn dao động quanh cổ nàng. Giờ phút này người nàng mặc dù ở trong lòng hắn, nhưng hắn càng khát vọng chính là lòng của nàng!

Tô Tiểu Thoa có thể cảm giác hơi thở nóng bỏng của hắn, bắt quá hắn lại chậm chạp không có tiến thêm một bước, chẳng qua là làm theo lời chính hắn vừa nói, ôm chặt nàng mà thôi. Tim nàng có chút bất an nhưng đã bình tĩnh lại. Có lẽ nàng cũng không ghét hắn ôm mình như thế!

Nhớ tới mấy ngày nay, hắn lúc nào cũng ở bên cạnh nàng chăm sóc tất cả những việc liên quan đến nàng, cũng không có hành động làm nàng bị thương. Dần dần, sợ hãi của nàng giống như không còn nữa tồn tại, ngược lại còn an tâm một cách kỳ lạ. Tất cả giống như nhớ lại mười năm trước ngày bọn họ gặp nhau, nàng không lo không sợ hãi ngủ say ở trong lòng hắn.

Triển Vô Cực ôm nàng suốt một đêm cho đến bình minh.

Tiểu Lục Tử, Chung quanh đây có phòng trọ nào không?

Bẩm công công, nếu muốn đến phòng trọ phải hơn một canh giờ nữa mới đến, bắt quá đằng trước có một quán trà bằng, không biết công công có muốn tới đó nghỉ ngơi một chút? Tiểu thái giám cung kính trả lời. Hắn biết Triệu công công là người sống an nhàn sung sướng quen, bắt ông đến cái quán trà nhỏ uống trà, chỉ sợ ông giận dữ. Bởi vậy trong lòng có chút bất an, sợ sẽ bị quở trách một trận.

Không ngờ Triệu Tử Kính lại nói: Được rồi! Đi đến quán trà đó nghỉ một lát.

Tiểu Lục Tử hơi kinh ngạc, miệng lập tức đáp: Dạ! Dạ! Nghĩ đến công công chắc là rất mệt mỏi, nếu không hẳn sẽ không ủy khuất chính mình.

Vì thế, Triệu Tử Kính và đoàn người nhanh đi tới quán trà.

Vừa thấy khách tới cửa, tiểu nhị trẻ tuổi lập tức đi lên đón. Vị quan gia này muốn uống chút gì không?

Hừ! Mở lớn con mắt cầu của người cẩn thận nhìn một cái, người trước mắt người không phải là một vị quan sai bình thường, ông ấy chính là người bên cạnh hoàng thượng Triệu công công! Nói xong, Tiểu Lục Tử phát hiện tất cả khách trong quán đều nhìn lại đây, nhưng trên mặt nửa cười nửa không có chút kỳ quái.

Kỳ quái? Những người quê mùa này tại sao lại không có vẻ mặt kinh ngạc, ngược lại trên mặt lộ khinh bỉ và khinh thường, thật sự là buồn cười!

Xin hỏi các vị công công muốn uống gì? Tiểu nhị cung kính hỏi han.

Lời này vừa nói ra, nhắm trúng tất cả hộ vệ bên người Triệu Tử Kính đều trợn mắt nhìn nhau, cái gì? Các vị công công? Bọn họ đường đường là nam tử hán nà! Bắt quá ngại mặt mũi của Triệu công công, bọn họ không tiện phát câu, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi đem khẩu khí này nuốt vào trong bụng, làm bộ như không có nghe.

Việc này còn hỏi sao? Chỗ núi rừng như các người có cái gì tốt. Tốt nhất của các người không phải là trà sao! Nếu không hợp ý của công công, cẩn thận mạng chó của người! Tiểu Lục Tử chỉ cao khí ngang nói.

Không lâu, tiểu nhị bưng lên một chung trà.

Khi tiểu nhị đem trà cho vào chén, thoáng chốc hương trà xông lên mũi, thật lâu không tiêu tan.

A? Loại này cực phẩm các người cũng có? Triệu Tử Kính kinh ngạc nói.

Không đối gặt công công, đây là trà bốn điểm tự chế, mời công công thưởng thức, sau nói tốt vài câu, tin tưởng tiểu điểm ngày sau nhất định thịnh vượng!

Triệu Tử Kính có chút kiêu căng liếc tiểu nhị một cái. Sao? Không nghĩ tới loại trà hoang dã này lại cũng có kỹ thuật, thật khiến cho người ta không tưởng được. tiếp theo, hắn lại nói: Tiểu Lục Tử, ngươi thay ta nếm thử xem!

Dạ! Tiểu lục tử lập tức mang trà lên, một hơi uống sạch. Bình thường công công trước khi dùng cơm đều kêu hắn dùng thử trước. Thứ nhất là thử khẩu vị, nếu ngay cả hắn mà không thể thông qua, như vậy nhất định không hợp khẩu vị của Triệu công công. Thứ hai là thử độc, dù sao cây to đón gió, công công ở trong cung hay ngoài cung đều có rất nhiều người muốn ám sát. Tuy rằng trong lòng Tiểu Lục Tử không nguyện ý lắm, nhưng cũng không thể nề hà.

Như thế nào? Triệu Tử Kính hỏi.

Cực..... Chữ ngon chưa nói ra khỏi miệng, Tiểu Lục Tử vang lên một tiếng rống sau đó té trên mặt đất, sắc mặt đen thui, xem ra là trúng độc rất nặng.

Cũng lúc đó, hộ vệ lập tức bao quanh bảo vệ Triệu Tử Kính, một người trong đó cũng hướng về phía tiểu nhị.

Không ngờ, tiểu nhị rút lại thân mình, sau đó lại giống một con cá trượt khỏi.

Chạy đi đâu! Hộ vệ đuổi theo.

Ngay sau đó, tất cả người trong khách điểm đứng lên, đều tự lấy đao kiếm giấu ra. Mà bốn phương tám hướng lập tức dừng mãnh tiến đến mười thanh niên cường tráng đứng vây quanh Triệu công công.

Sơn tắc lớn mật, còn không mau lui ra! Hộ vệ quát to.

Lui ra? Chúng ta hôm nay à tới lấy mạng chó của Triệu Tử Kính, không thể tưởng được vừa mới để hắn may mắn tránh được, hiện tại nói cái gì cũng không thể buông tha đại gian thần! Con người xanh của Triển Vô Cực bắn ra ánh sao lạnh lùng, làm người thấy không rét mà run.

Từ sáng sớm hôm nay, bọn họ đã ở trong quán trà này chờ đợi đã lâu.

Người là ai? Khẩu khí thật không nhỏ! Triệu Tử Kính quát.

Tại hạ bất quá chính là bang chủ Long Diễm bang, người ta gọi là Quỷ kiến sầu Triển Vô Cực! Hắn cười lạnh nói.

21. Chương 21

Triệu Tử Kính vừa nghe, sắc mặt không khỏi đại biến. Hắn có nghe thấy, Long Diễm bang là bang phái thần bí nhất trong chốn giang hồ, cho tới bây giờ không ai biết bang hội ấy ở nơi nào, chỉ biết ở các nơi đều có phân đà. Bang chủ là người phương nào, mà phân đà lại là người nơi đó đứng ra, nhưng tra đi tra lại cũng tìm không ra. Cho tới nay, bọn họ chuyên giết tham quan ô lại, bởi vậy người trong triều chỉ cần nhắc tới Long Diễm bang, trong lòng ai cũng run sợ, sợ chính mình sẽ trở thành người kế tiếp bọn họ ra tay.

Triệu Tử Kính nhanh chóng thu lại bất an trong lòng. Ta hỏi người là người phương nào? Thì ra chỉ là một nhân vật bé nhỏ không đáng kể trong giang hồ, hôm nay bốn công công bắt người quy án, rắn đe! Hắn nhúu lại hai mắt, ý bảo thủ hạ động thủ bắt người. Lúc này đây hộ vệ đi với hắn tất cả đều là cao thủ đại nội nhất đẳng, hắn không tin những tên giang hồ này có thể thắng được thủ hạ của hắn.

Hai bên lập tức triển khai cuộc chém giết. Lúc đầu, thực lực hai bên kém nhau không xa, một thời gian lâu, đại nội cao thủ dần dần dùng kỹ xảo võ công thắng.

Bên Triển Vô Cực giống như không nóng lòng, trấn định ngồi ngay ngắn bên hắn, đúng là Tô Tiểu Thoa.

Triển Vô Cực nhìn thấy nét mặt nàng hết sức chăm chú nhìn hai bên đánh nhau, không có một tia sợ hãi, nội tâm không khỏi khen ngợi. Trong tình cảnh này nếu đổi thành nữ tử tầm thường khác, chỉ sợ đã sợ tới mức hoa dung thất sắc, thậm chí ngã trên mặt đất.

Lúc này, một nam tử vẫn đứng ở bên cạnh Triệu Tử Kính đột nhiên tung người nhảy ra, kiếm trong tay nhắm thẳng về phía Triển Vô Cực mà đến.

Mắt thấy trường kiếm sẽ đâm trúng Triển Vô Cực, khi mũi kiếm vừa chuyển, nhưng lại hướng về phía Tô Tiểu Thoa đâm tới. Triển Vô Cực lửa giận giương lên, tay không tiếp dao sắc, lấy hai cái ngón tay kẹp lấy mũi kiếm nam tử kia, nam tử kia miễn cưỡng tiếp đỡ. Tiếp theo Triển Vô Cực lấy tay trái tung một chưởng, đem nam tử kia văng ra ngoài năm thước.

Không biết tự lượng sức mình! Ánh mắt hấn hung ác nhìn chằm chằm tên hộ vệ kia.

Tên kia hộ vệ rơi xuống đất sau đó cũng không nhúc nhích, hiển nhiên là nội thương quá nặng, đã một mạng quy thiên .

Nhưng vào lúc này, một ám khí phá không bắn nhanh tới, Triển Vô Cực nghe thấy tiếng động bèn nhón, biết người phóng ra ám khí có võ công cao cường, nhưng hấn vẫn nắm chắc có thể tiếp được.

Quả nhiên, hấn đem ám khí tiếp xuống dưới. Không ngờ, mũi ám khí kia bỗng nhiên lại bạo liệt bùng ra, từ trong tay hấn bắn ra một loại ám khí bèn nhón kỳ lạ, phóng thẳng vào ngực Tô Tiểu Thoa.

Tô Tiểu Thoa chỉ cảm thấy cả người nhiệt huyết cuộn cuộn, cổ họng căng thẳng, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu đen.

Trong lòng Triển Vô Cực kinh hãi, biết nàng trúng ám khí kịch độc, lập tức điểm sáu đại huyệt trên người nàng, trước phải bảo vệ tâm mạch nàng, để tránh kịch độc chạy vào phổi.

Triển Vô Cực nhìn về hướng phóng ra ám khí, chỉ thấy khóe miệng Triệu Tử Kính hơi, cho hấn một nụ cười âm lãnh.

Hấn thế mới biết, thì ra họ Triệu kia võ công lại cao cường như thế. Hấn lập tức cầm lấy cây sáo trên người, ngán ngủ thối hai tiếng, sau đó ôm lấy Tô Tiểu Thoa phi về phía rừng rậm.

Giờ này khắc này quan trọng nhất là cứu nàng, trâm trể chỉ sợ nguy đến tính mạng. Muốn bắt Triệu Tử Kính về sau còn nhiều cơ hội, qua một đoạn thời gian nữa giết gian tặc kia cũng không muộn.

Nhìn sắc mặt Tô Tiểu Thoa dần dần tái xanh, hấn thề có một ngày gia tăng thống khổ trên người Triệu Tử Kính, trăm ngàn lần hoàn trả cho hấn, hấn thề!

.....

Lúc thoát khỏi Triệu Tử Kính phái truy binh tới, Triển Vô Cực tạm thời trốn trong sơn động, chuẩn bị giải độc cho Tiểu Thoa.

Bởi vì hấn đối với y lý cũng học qua một thời gian, bởi vậy trúng độc thường không làm khó được hấn, nhưng khi hấn xúc xiêm y của Tiểu Thoa lên hấn cảm thấy mù tịt !

Ám khí bèn nhón kia chỉ quét qua ngực nàng, hơn nữa cũng không đâm sâu vào ngực, máu mặc dù bị hấn điểm huyệt cho nên tạm thời không chảy ra, nhưng xung quanh vết thương lại đen tím, hiển nhiên là trúng độc quá sâu. Nếu không sớm nghĩ cách giải độc, chỉ sợ tánh mạng nàng khó bảo toàn.

Nhưng nếu tùy tiện rút ám khí ra, chỉ sợ ngược lại làm nàng mất nhiều máu, huống hồ nàng bị ám khí phóng trúng chỗ mà người ta thường gọi Huyệt khí hải , huyệt này là huyệt quan trọng trong các đại huyệt con người. Phàm là người luyện công đều biết nơi này bị thương, toàn thân không thể vận khí, hơn nữa công lực sẽ mất đi hơn phân nửa. Bởi vậy khiến cho Triển Vô Cực chần nản, chỉ có thể nóng vội canh giữ ở bên cạnh Tô Tiểu Thoa, thống khổ nhìn chằm chằm nàng.

Sau một lúc lâu, Tô Tiểu Thoa từ từ mở hai mắt, thấy Triển Vô Cực đưa lưng về phía mình, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Giờ phút này nàng chỉ cảm thấy toàn thân trong chốc lát khô nóng, trong chốc lát băng hàn, hơn nữa suy yếu không chịu nổi. Nàng muốn ngồi dậy, lại phát hiện chính mình lại làm không được!

Nhận thấy được phía sau hơi động, Triển Vô Cực lập tức quay đầu lại, chỉ thấy nàng mở một đôi mắt to kinh ngạc nhìn chằm chằm hấn.

Trong lòng hấn vui mừng, lập tức tiến nhanh tới cầm tay nàng, dịu dàng hỏi: Nàng cảm thấy không khỏe chỗ nào? Tuy rằng hấn đã điểm nhiều đại huyệt trên người để giảm cơn đau cho nàng.

Tô Tiểu Thoa xưa nay nhìn thấy mắt hấn bình tĩnh, nhưng giờ lại lơ đãng toát ra dày đặc lo lắng, nàng bỗng nhiên hiểu được, hấn sợ không cứu được mình.

Nàng lấy ngón trỏ nhẹ nhàng viết chữ trên mặt cát: Ta không phải là sắp chết chứ?

Đừng nói vậy, ta tuyệt đối không để nàng chết ! Triển Vô Cực quýnh lên, hốc mắt ửng đỏ, nàng cũng biết hấn đau lòng cỡ nào, hấn tình nguyện người bị thương là mình.

Tô Tiểu Thoa thấy hấn thương tâm như thế, bỗng nhiên có chút không đành lòng, nghĩ đến cảm tình hấn đối với mình là thật tâm, chỉ tiếc hai người bọn họ kiếp này nhất định vô duyên.

22. Chương 22

Nàng nâng lên cánh tay suy yếu lên, chậm rãi xoa khuôn mặt tuần của hấn, nàng giống như trước không nói gì đáp lại cảm tình nồng đậm hơn. Có lẽ, chỉ có trước khi chết, nàng mới có thể cho phép chính mình thừa nhận đối hấn như vậy, trong lòng nàng cũng có loại tình cảm mãnh liệt không cách nào nói rõ!

Người giết ta chết trước đi! Ta không muốn kết quả là chết vô cùng đau khổ. Nàng lại viết xuống trên mặt cát một câu. Chỉ tiếc đêm nay nàng không thể mở miệng gọi tên của hấn. Có lẽ, đó là tiếc nuối duy nhất kiếp này của nàng.

Triển Vô Cực lập tức đem nàng ôm chặt trong ngực, kích động nói: Đừng nói, cầu nàng đừng nói những lời tàn nhẫn như thế, nàng có biết nói những lời đó làm ta đau lòng lắm không?

Tô Tiểu Thoa nhìn gương mặt ưu thương của hấn, trong lòng chấn động, nhin không được mở miệng gọi yếu ớt: Vô Cực! Vô Cực.....

Triển Vô Cực đau lòng khổ sở, không thể ức chế đau thương nói: Nếu nàng chết, ta nhất định đem họ Triệu kia băm thây vạn đoạn, sau đó ta đi xuống hoàng tuyền với nàng. Nói đến chỗ này hấn chân thành nhìn nàng.

Không, người ngàn vạn lần đừng chết! Tô Tiểu sai vội vàng viết trên mặt cát.

Ngay sau đó, trong lòng nàng nóng lên, oa một tiếng, lại nôn ra một bãi máu đen.

Trong lòng Triển Vô Cực kinh hãi, biết đây là tình trạng rất xấu, chẳng qua ngay tại thời điểm này, hấn làm sao có thể mang nàng đi chung quanh tìm kiếm danh y nha?

Nếu ta chết, đáp ứng ta, ngàn vạn đừng để cho cha mẹ ta biết! Nàng tình nguyện để cha mẹ nghĩ nàng chính là bị người bắt đi, nhưng vẫn sống tốt ở trên đời này.....

Triển Vô Cực không thể không nhận lời cho nên hấn nhẹ nhàng gật đầu.

Tô Tiểu Thoa lúc này mới trầm tĩnh lại, sau đó bất tỉnh.

Nàng mau tỉnh, nàng mau tỉnh lại! Triển Vô Cực lay động nàng thật mạnh, hấn sợ nhất nàng ngủ đến không tỉnh dậy. Chẳng qua là mặc hấn kêu to như thế nào, vô như thế nào, nàng thủy chung chưa từng tỉnh lại.

Lúc này, ngoài sơn động có một lão hòa thượng mặc áo cà sa vàng óng ánh lông mi trắng đi vào, A di đà phật!

Đi theo phía sau hòa thượng chính là một gã thủ hạ trong Long Diễm bang, hấn vừa thấy bang chủ, lập tức quỳ xuống. Bang chủ, ta muốn lão hòa thượng ở bên ngoài chờ, chẳng qua là lão ấy không nghe, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, cầu bang chủ xử lý! Hấn liên tục dập đầu.

Thí chủ, hãy khoan dung độ lượng. Hòa thượng lông mi trắng nói.

Triển Vô Cực thấy hấn mặt mày hồng hào, đi lại nhưng không có một tiếng vang, có thể thấy được võ công tuyệt cao Đại sư tới đây có gì chỉ bảo?

Chỉ bảo thì không dám, hòa thượng chính là đến giải quyết nan đề của thí chủ. Dứt lời, hòa thượng lông mi trắng lập tức đi về phía Tô Tiểu Thoa.

Người làm cái gì? Triển Vô Cực thấy hần bước nhanh về phía Tô Tiểu Thoa, không cần nghỉ ngơi, hần lập tức một chưởng đẩy dời đi, hần cũng không thể để người khác tùy ý tiếp cận nàng. Hơn nữa người này ý đồ gì để giờ hần vẫn không rõ!

Ai ngờ, hần này một chưởng đẩy đi, nhưng lại như đánh vào phía trên bọt biển, lực đạo đều bị hóa giải. Hần cảm thấy kinh hãi, liên tiếp đánh ra nhiều chưởng, nhưng kết quả vẫn như cũ.

Hòa thượng chỉ muốn giải độc cho cô nương này, cũng không có toan tính gì, thỉnh thoảng chủ không cần lo lắng. Hòa thượng thối lui từng bước.

Triển Vô Cực thấy vẻ mặt ông hiền hòa, võ công lại cao cường như thế. Nếu hần muốn làm hại Tiểu Thoa, cũng không cần khổ tâm như thế, cứ việc xuống tay là được. Chẳng qua hần võ công mặc dù đã cực cao nhưng không phải đối thủ của hòa thượng này. Nếu ông ấy thật muốn dả thương người, chỉ sợ hần cũng vô lực ngăn cản.

Hần nghi hoặc hỏi: Ông tại sao biết nàng trúng độc, tại sao biết chúng ta ẩn thân nơi này?

Mới vừa rồi hòa thượng trên đường đi qua quán trà, nên nhìn thấy thí chủ và vị Triệu công công kia đánh nhau, cho nên mới biết cô nương bị trúng binh khí độc môn tử mầu la sát. Trong lòng hòa thượng không đành lòng, liền theo đến đây, muốn chữa thương cho cô nương kia.

Triển Vô Cực vừa nghe, trong lòng mừng rỡ. Nếu hòa thượng này có thể nói ra Triệu Tử Kính sử dụng binh khí gì, như vậy ông ấy nhất định có thể giải độc trên người Tiểu Thoa.

Hần lập tức quỳ hai chân xuống, mở miệng nói: Nếu đại sư có thể cứu nàng một mạng, Triển mỗ nguyện đáp ứng điều kiện của đại sư.

Xin thí chủ mau mau đứng lên, hòa thượng chỉ vì từ bi, nên thí chủ không cần hồi báo. Nói xong, ông ấy đi đến bắt mạch cho Tiểu Thoa.

Triển Vô Cực thấy chân mày của hòa thượng nhíu lại, hần vội vàng vội hỏi: Có thể cứu được nàng không?

23. Chương 23

Có thể! Sắc mặt hòa thượng chăm chú, dừng một chút. Nhưng phải có người vận công hút chất độc trong cơ thể nàng ra.

Để ta đến hút ra cho nàng. Triển Vô Cực nói.

Chẳng qua thí chủ phải biết, hút độc trong người nàng ra trong vòng nửa năm võ công của thí chủ sẽ mất hết, nửa năm sau mới từ từ khôi phục, thí chủ có bằng lòng hay không?

Ta đồng ý! Hần nói như đinh đóng cột. Chỉ cần có thể cứu chữa được nàng, cái gì hần cũng nguyện ý làm.

Như vậy thí chủ hãy uống Giải Độc Đan này vào trước, có thể giúp thí chủ giữ lại ba phần công lực.

Cho nên Triển Vô Cực cho thuộc hạ lui xuống, sau đó cởi xiêm y của Tiểu Thoa xuống, dùng miệng đem độc từng ngụm từng ngụm hút trong người nàng ra.

Hòa thượng lòng mi trắng ngồi ở cửa sơn động, đợi Triển Vô Cực hấp xong độc, ông liền phải lập tức vận công giúp Tô cô nương, đưa độc còn dư trong cơ thể bức ra.

Thời gian từ từ trôi qua, Triển Vô Cực mỗi lần hút một ngụm độc thì công lực yếu bớt không ít, cho đến hút hết mầu độc. Khi dòng mầu đỏ chảy ra, hần đã mất hết bảy phần công lực. Bất quá hần không oán nàng, nhìn thấy sắc mặt nàng đỡ hơn, gánh nặng trong lòng hần cũng giảm hơn phân nửa.

Đại sư! Mời ngài giải độc cho nàng! Triển Vô Cực mặc xiêm y cho Tiểu Thoa.

Hòa thượng lòng mi trắng lập tức ngồi xếp bằng phía sau Tô Tiểu Thoa, lấy nội lực vô cùng thâm hậu ép lên trên người nàng, để độc còn dư trong gân mạch bức ra.

Cứ như thế ép độc suốt ba ngày, cuối cùng độc trong cơ thể nàng toàn bộ đều mất hết.

Sáng sớm ngày thứ tư, hòa thượng lông mi trắng công thành lui thân, chuẩn bị rời đi. Trước khi đi, ông để lại một viên kim đan cho Triển Vô Cực.

Đây là đại la kim đan của Thiếu Lâm Tự, giải được bách độc, sau khi Tô cô nương tỉnh lại cho cô ấy ăn vào, thì có thể bảo vệ tính mạng của Tô cô nương.

Đại sư, ta nên báo đáp đại ân của ngài như thế nào? Triển Vô Cực sùng bái nhìn hòa thượng lông mi trắng, trong lòng đối ông lão ấy khâm phục vạn phần.

Hòa thượng đã nói qua không cầu hồi báo, xin thí chủ chớ để trong lòng. Hòa thượng lại nói tiếp: Hòa thượng đối thí chủ chỉ có một thỉnh cầu, hy vọng thí chủ sau này lương thiện, không nên chém giết. Nói xong hần liền nhẹ nhàng rời đi.

Còn chưa thỉnh giáo pháp danh của đại sư? Triển Vô Cực hỏi.

Ngày sau hữu duyên, tất nhiên sẽ gặp lại! Hòa thượng lông mi trắng ngừng lại lên tiếng, trong nháy mắt bóng dáng liền biến mất.

Những ngày kế tiếp, Triển Vô Cực dẫn đầu mấy thủ hạ đưa Tô Tiểu Thoa trở lại trong Long Diễm bang.

Vừa mới bắt đầu ba ngày, Tô Tiểu Thoa khi thì hồi tỉnh, khi thì mê man, Triển Vô Cực chẳng phân biệt ngày đêm chăm sóc nàng.

Nhìn ngực nàng có vết thương lớn nhỏ, ngày sau nhất định lưu lại vết sẹo khó coi, bởi đến sáng sớm ngày thứ tư hần liền dặn tỳ nữ chăm sóc nàng, hần chuẩn bị đến một núi khác tìm hồ nước, hồ đó tên là Hoa sen máu hoa sen này đỏ như máu. Tục truyền hoa này sẽ giúp vết thương khép lại rất hiệu quả, chẳng qua là số lượng hoa sen này rất ít, hơn nữa sáu mươi năm mới nở hoa một lần, bởi vậy cô hội gặp được sẽ rất xa vời.

Mặc dù như thế, hần vẫn cố ý muốn đi một chuyến.

Trước khi xuất phát, hần đến trước giường Tiểu Thoa nhìn nàng thêm một lần, lúc này nàng vừa lúc tỉnh lại. Nàng tịnh dưỡng thật tốt, ba ngày sau ta trở về.

Tô Tiểu Thoa vội vàng giữ chặt ống tay áo của hần, trong mắt đầy vẻ hỏi thăm.

Ta đến ngọn núi hái thảo dược cho nàng, rất nhanh sẽ trở về. Thần sắc hần dịu dàng nhìn nàng.

Phải cẩn thận! Nàng mở tay hần ra, viết lên bàn tay đó.

Ta sẽ..... . Hần hôn nhẹ lên môi nàng, sau đó liền xoay người rời đi.

Tô Tiểu Thoa sờ lên cánh hoa nóng, trong lòng đã bắt đầu nhớ nhung hần.

Khi Triển Vô Cực đi đến bên hồ, trời vừa mới sáng, mặt hồ đầy sương mù dường như không thấy rõ cái gì.

Cách đó không xa, hần dường như nhìn thấy có ba đứa bé đang đùa giỡn, cho nên hần đi về phía nhà đá.

Lúc này trước nhà có ba đứa bé đang đùa đùa giỡn, chỉ chốc lát sau có một nam tử từ trong phòng đi ra, nhìn dáng dấp như chuẩn bị đi săn thú.

24. Chương 24

Khi nam tử ấy thấy Triển Vô Cực, trong nháy mắt liền cảnh giác, một đôi mắt nhìn lên xuống đánh giá Triển Vô Cực. Đại gia tìm ai? Thực quá, người này mắt sao màu xanh nha!

Tìm người! Triển Vô Cực hoàn hai tay quanh ngực, vẻ mặt nửa cười nửa không.

Ta? Nam tử có chút kinh ngạc. Chúng ta không quen biết nha!

Đúng vậy, nhưng ta có chuyện, ta muốn nhờ người giúp đỡ. Đổi lại như lúc trước, hần căn bản không cần khách khí như thế, chỉ cần rút trường kiếm sáng ngời, ai không dám nghe theo lệnh chứ? Khách khí nhờ người khác đó là lần đầu tiên, có lẽ là bị lời nói của hòa thượng kia làm ảnh hưởng!

Ta giúp được chuyện gì nha? Nam tử kia thấy hần giống như không có ác ý, sắc mặt mới trì hoãn.

Ta muốn nhờ người giúp ta tìm Hoa sen máu .

Đó không phải là một loại dược liệu cực kỳ trân quý sao? Khi còn bé ta thấy cha ta hái qua một lần.

Thật sự? Ở nơi nào? Mau dẫn ta đi! Triển Vô Cực vui sướng vạn phần.

Nhưng mà..... Nam tử ấp a ấp úng, mặt lộ vẻ khó khăn.

Nhưng mà cái gì? Ta sẽ trả thù lao cho người. Ngay sau đó, Triển Vô Cực lấy ra một viên minh châu lớn bằng ngón cái.

Khi nam tử thấy minh châu ánh mắt phút chốc sáng lên, lập tức lắc đầu thở dài. Chỉ sợ ta vô duyên với minh châu!

Chỉ cần người dẫn ta đi đến nơi Hoa sen máu sinh trưởng, minh châu này là của người.

Đại gia có điều không biết, từ mấy năm trước ta đã nghĩ tới hái Hoa sen máu để bán lấy chút tiền nhưng ta cố gắng tìm kiếm như thế nào, thủy chung không tìm được Hoa sen đã nở hoa. Bởi vậy những năm gần đây ta đã không tìm Hoa sen máu, chuyên tâm săn thú, sau đó bán da thú để sống qua ngày.

Không sao cả, chỉ cần người dẫn ta đến tìm, bất luận kết quả như thế nào, minh châu này sẽ thuộc về người. Triển Vô Cực nhận lời nói.

Nam nhân quả thực không thể tin được loại vận may này, vội vàng quay đầu nói với thê tử sau đó liền đưa Triển Vô Cực đi tìm.

Đến nơi sinh trưởng Hoa sen máu Triển Vô Cực mới biết được Hoa Sen máu không phải là hoa sen, nó là một loại nở hoa giống như hoa sen nhưng nó có màu đỏ, sống ở nơi vừa cao vừa lạnh .

Hai người tìm hồi lâu, từ đầu đến cuối chỉ nhìn thấy chạc cây, cũng không thấy bóng dáng Hoa sen máu .

Lúc này đã gần đến buổi trưa, vẫn không một tia thu hoạch.

Đột nhiên nam tử hô một tiếng, Triển Vô Cực bước nhanh tới, chỉ thấy dưới cành có hai nụ hoa màu đỏ.

Rất cực tìm được rồi! Triển Vô Cực lẩm bẩm nói.

Nam tử kiathấy vẻ mặt hần vui sướng, tuy rằng không muốn nhưng cũng thành thật đối hần nói: Đại gia, tuy rằng tìm được hai nụ hoa, nhưng mà cũng vô dụng, chờ nó nở hoa ít nhất phải hơn năm mươi năm.

Triển Vô Cực liếc hần một cái, thản nhiên nói: Ta biết! trong mắt nói không ra lời tiếc nuối, hơn năm mươi năm sau hần và Tiểu Thoa sớm bảy mươi tám nười tuổi rồi.

Vì thế hần cầm minh châu trong tay đưa chon am nhân kia, sau đó xoay người rời đi.

Đại gia, ngài không tìm nữa à? Kỳ thật hần cũng biết có tìm cũng là uổng công.

Triển Vô Cực khoát tay áo về phía sau, cũng không quay đầu lại rời đi.

Ban đêm, Tô Tiểu Thoa vẫn trần trọc, nàng cân nhắc có nên thừa dịp Triển Vô Cực không có ở đây trốn về nhà không.

Bởi vì nàng đã dần dần phát hiện, chính mình cũng không muốn chạy trốn, mà muốn ở bên người hần. Điểm này, làm nàng vừa lo lại vừa sợ, dù sao nàng đã gả cho Lý gia, không nên yêu người nam nhân này!

Chẳng qua là ở chung mấy ngày nay, nàng không những đem thân thể giao cho hần, ngay cả tim cũng hướng trên người hần, tất cả hành vi của nàng quả thực là không có đạo đức, bại hoại gia phong. Nhưng —

nàng lại không ngăn cản được cảm tình chính mình, nàng muốn cả đời đi theo bên người hắn, không bao giờ ... rời đi.

Lúc này, trong lòng nàng lại một giọng nói khác, không ngừng thúc giục nàng chạy mau, mau trở về xem cha mẹ, dù sao công ơn dưỡng dục mười mấy năm của cha mẹ nàng không thể quên nha.

Bởi vậy nàng quyết định lặng lẽ trở về, chờ một thời gian sau, nàng sẽ thương lượng với cha mẹ rồi trở về bên người Vô Cực.

Khi nàng hạ quyết tâm xong liền đi thu dọn hành lý, nàng đặc mặc bộ y phục màu đen do Vô Cực chuẩn bị, lặng lẽ chuồn ra ngoài phòng, tuy rằng thân thể của nàng còn yếu, nhưng nàng không muốn đi cơ hội khó có được này.

Nàng đóng cửa cửa phòng thật cẩn thận, rón ra rón rén đi qua hành lang dài, hết sức không tạo ra tiếng vang.

Ai ngờ, nàng mới đi qua cánh cửa hình vòm, liền đụng vào một người khác. Nàng chỉ cảm thấy thân mình lay động một chút, sẽ té nhào về phía sau, may mà người đó tới đúng lúc bắt được hai tay nàng, lúc này mới giúp nàng không cần bối rối vì té chổng vó.

Khi nàng ngẩng đầu muốn nhìn là người phương nào cứu mình, nhưng lại giật mình đứng im tại chỗ, không biết nên như thế nào cho phải!

Không nghĩ tới người nàng đụng vào đúng là..... Triển Vô Cực?! Điều này sao có thể, hắn không phải ngày mai mới trở về sao?

Nàng muốn đi đâu? Hắn liếc bao hành lý trên người nàng. Thật ra không cần hỏi, hắn cũng có thể từ vẻ mặt kinh hoàng của nàng biết được tất cả — nàng muốn chạy trốn, hơn nữa là muốn thừa dịp hắn không có ở đây để chạy trốn!

Điều này làm hắn vô cùng tức giận!

Lúc hắn vội vã lên núi tìm kiếm linh dược cho nàng, nhưng nàng lại muốn thoát khỏi hắn! Chẳng lẽ nàng còn không hiểu hắn tất cả chỉ vì nàng? Trên đời này ngoại trừ nàng, thì không có người nào đáng giá để hắn phí nhiều tâm tư như vậy. Chẳng qua là..... Tâm ý hắn như thế, nàng dường như không hiểu!

Thật ra, nàng căn bản không cần chạy trốn, trên đời này chỉ cần là nơi nàng muốn đến, hắn đều nguyện ý đưa nàng đến nơi đó, nàng căn bản không cần khó khăn chạy trốn như vậy, trừ phi — nàng muốn chạy trốn không phải muốn rời nơi đây, mà là muốn rời khỏi hắn!

Vừa nghĩ đến nàng có loại ý nghĩ này, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy đau, có lẽ, có lẽ cho nàng một lần lựa chọn thì sẽ biết được đáp án là gì!

Vì thế hắn khom người, một tay ôm bồng nàng lên, đi trở về gian phòng của hắn.

Tô Tiểu Thoa tựa ở trong lòng hắn, lần đầu cảm thấy may mắn vì chính mình không thể mở miệng nói chuyện. Ít nhất, nàng không cần lập tức đối mặt hắn chất vấn, có thể buông lỏng một hơi.

Sau khi vào phòng, hắn trực tiếp đem nàng đặt ở trước bàn gỗ, mở giấy bút ra: Nói, nàng muốn đi nơi nào?

Nàng nhìn chòng chọc vào giấy bút, một hồi lâu mới viết nói: về nhà. việc đã đến nước này, nàng cũng không sợ hắn biết.

vì sao không nói cho ta biết?

Nói rồi thì sao! Nàng biết hắn có cảm tình với nàng, nhưng chính vì như thế nên hắn càng không thể cho nàng rời đi, không phải sao?

Ta thừa nhận lúc trước là ta an bài bắt nàng về đây, bắt quá tất cả mọi việc chỉ muốn trách cha nàng làm trái ước định, tự tiện đem nàng lấy người khác, mới làm cho ta phải dùng phương thức này để đạt được nàng. Hắn dừng một chút, Tin tưởng ta, thật ra ta vốn chuẩn bị tốt sinh nhật mười tám tuổi cho nàng, chính thức cưới vợ nàng làm vợ.

Thì ra hần chưa quên mình, trong lòng nàng hơi hơi chấn động. Vì sao lại giết đám người đưa tân nương, bọn họ là vô tội nha ! nhưng việc này nàng từ đầu đến cuối đều không có cách quên được.

25. Chương 25

Triển Vô Cực cao giọng cười to. Thì ra nàng còn nhớ rõ chuyện này,thật ra những người đó căn bản không chết, ta đã sớm thả bọn họ về nhà.

Người không gạt ta?

Ta Triển Vô Cực mặc dù có giết người, nhưng chỉ chết những người tội ác tày trời,tuyệt không lạm sát kẻ vô tội!

Tội ác tày trời cũng là người, bọn họ phạm tội sẽ có vương pháp ngăn chặn, không cần người phải ra tay!

Ha ha! Vương pháp? Ta giết tám chính phần là quyền quý quan lớn, chẳng lẽ nàng đã quên chúng ta làm sao gặp nhau ?

Tô Tiểu Thoa nhất thời không thể phản bác, dù sao tiền tài hấp dẫn quá lớn, dễ dàng lưu lạc lòng người. Nàng suy nghĩ một chút, đề bút viết nói: Đáp ứng ta, sau này đừng giết người nữa!

Đợi ta giết hết người ác trên thế gian lúc đó đáp ứng người không muộn. Hần cười nói.

Chẳng lẽ người không biết người ác trên thế gian này trừ hoài không hết?

Nguyên nhân chính là như thế, ta chỉ giết một người coi như một!

Tô Tiểu Thoa thấy hần kiên trì như thế, không khỏi thở dài, nàng biết nàng không thể thay đổi hần.

Nói cho ta biết, nàng sẽ vĩnh viễn ở lại bên người ta, bất luận ta là người tốt hoặc là ác nhân trong mắt mọi người! Gắn nâng cầm nàng lên,con người lam thâm thúy khóa trụ hai mắt của nàng.

Tô Tiểu Thoa thật sự nhìn lại hần,giống như sẽ gật đầu đáp ứng nhưng nàng không thể! Nàng không biết chính mình có yêu hần đến nỗi có thể tha thứ tất cả chuyện bất kể đúng dai do hần làm!

Nàng chỉ ao ước cuộc sống bình thường chăm sóc chồng dạy con, loại cuộc sống đao kiếm này không phải là cuộc sống nàng mong đợi.

Triển Vô Cực thấy trong ánh mắt nàng dao động biết được đáp án của nàng. Mặc dù lòng hần giờ phút này như đao cắt, nhưng hần vẫn mở miệng nói: Như vậy sáng mai, ta sẽ tự mình đưa nàng trở về! Hần đáp ứng chính mình, vô luận nàng lựa chọn như thế nào, hần đều thuận theo ý của nàng.

Hần nhẹ nhàng cúi đầu, cho nàng một nụ hôn dài nóng bỏng triền miên.Giống như từ nay về sau, hai người không thể tiếp tục gặp mặt.

Tô tiểu sai cũng đau lòng đáp lại hần, cũng gắt gao phản trụ hần cổ, ý đồ ở hần trên người hiệt thủ đối hần khắc sâu trí nhớ.

Nàng biết đời này nàng vĩnh viễn quên không được hần, vô luận cách xa nhau thiên sơn vạn thủy!

Nếu hần không phải bang chủ Long Diễm bang, mà là dân chúng bình thường thì tốt biết bao?

Nước mắt đã không biết khi nào che kín hai má của nàng.....

Triển Vô Cực nhanh chóng ôm lấy nàng, bước đi về phía giường, tối nay để cho hần tạm quên thân phận lẫn nhau,cho hai người một đêm khắc cốt ghi tâm!

Ở trong đêm đen, hai người giao triền lẫn nhau, chỉ có thể trông thấy ánh mắt lẫn nhau, không cần ngôn ngữ, tình nguyện làm chứng.....

Hôm sau,trời tờ mờ sáng,Triển Vô Cực từ chuồng ngựa dẫn ra một tuần mã màu đen,đưa Tô Tiểu Thoa về nhà mình.

Dọc theo đường đi, hai người lảng tránh lẫn nhau. Thật ra, ở sâu trong nội tâm bọn họ khát vọng lẫn nhau. Chẳng qua là ánh mắt khao khát hơn nữa, lời nói thân thiết đều chỉ làm cả hai thêm đau khổ mà thôi.

Tô Tiểu Thoa nhìn tia nắng ban mai không rõ trên bầu trời, bỗng nhiên cảm thấy được có chút bi thương, vận mệnh đúng là thay đổi thất thường, thế sự luôn khó có thể toan tính. Nhớ lại cuộc sống mười tám năm qua của nàng, giống như chưa từng sống quá bình thường, hoàn toàn không nhớ được chuyện đặc biệt khắc cốt ghi tâm.

Nhưng mà kể từ khi gặp hắn cho tới nay, nàng ở trong khoảng thời gian ngắn thể nghiệm nhiều cảm xúc khác nhau, khắc sâu, gánh nặng tình cảm dường như làm nàng không thở nổi.

Bởi vì hắn khiến cho nàng, người trời sanh tính từ trước đến nay bình thản bây giờ trở thành yêu và hận, thậm chí làm nàng liều lĩnh làm chuyện hoan ái nam nữ trái với luân thường.

Nhưng nàng nhưng không có một chút hối hận, bởi vì vận mệnh làm cho nàng không thể nào lựa chọn, nàng biết sau này nàng sẽ bị mọi người chửi bới cùng khinh bỉ, tuy rằng biết rõ đây là chuyện khó có thể chịu được, nhưng nàng biết chính mình phải dũng cảm gánh vác, không thể trốn tránh.

Theo như lộ trình, sáng mai nàng có thể về nhà. Triển Vô Cực đột nhiên mở miệng nói.

Tô Tiểu Thoa đón gió, khẽ gật đầu. Một ngày, bọn họ chỉ thời gian không đến một ngày !

Giờ khắc này, nàng chỉ hy vọng ngày mai vĩnh viễn sẽ không đến!

Hắc mã chạy ngược gió tiến thẳng về phía trước, trên lưng ngựa hai người đều ảm đạm phiền muộn.

26. Chương 26

Hai người một đường, thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi sau đó lại rong đuổi trên đường. Mặc dù không có nói chuyện với nhau, lại ở ngẫu nhiên chăm chú nhìn nhau lộ ra tình cảm mãnh liệt. Có lẽ trong lòng hai người đều sợ hãi chỉ cần mở miệng, sẽ không khắc chế được cảm tình kia, cuối cùng lại đưa hai người rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục!

Nhân lúc ban đêm, hai người vẫn đang cười khoái mã lên đường, hy vọng sớm chấm dứt hành trình tra tấn người này, nhưng cũng đồng thời hy vọng có thể vĩnh không đến đích. Nhưng đích đến càng lúc càng gần, tâm trạng hai người càng lộ vẻ trầm trọng.

Rốt cục ở xuyên qua một rừng cây lúc sau, tô gia đã ở không xa tiền phương.

Triển Vô Cực kéo dây cương, chậm rãi đi về phía trước. Hắn biết thời khắc ly biệt đã ở trước mắt.

Sáng sớm, bọn họ đã đến cửa lớn nhà họ Tô.

Triển Vô Cực thắng ngựa đứng lại, kéo chặt dây cương ngựa, tiếp theo hắn giơ hai tay lên cao nhìn dung nhan người ngồi trên lưng ngựa mà cả đời này hắn cũng không quên được. Để ta ôm nàng xuống ngựa một lần cuối! Hắn nhẹ nhàng nói với nàng, con người màu lam đã không còn phát ra ánh sáng rực rỡ thường ngày.

Tô Tiểu Thoa nhìn gương mặt tuần lã của hắn hiện lên vẻ cô đơn, trong phút chốc trong lòng căng thẳng, hốc mắt đỏ lên, ưm một tiếng, nghiêng người về hai tay hắn.

Giờ này khắc này, nàng muốn chính miệng nói cho hắn biết, nàng cũng đau xót khổ sở không thôi.

Vật này cho nàng. Triển Vô Cực buông nàng, từ trên cổ gỏ xuống một vật gì xanh biết.

Tô Tiểu Thoa định thần nhìn lại, thì ra là một cây sáo bằng trúc.

Bất kỳ lúc nào, chỉ cần nàng muốn gặp ta, thì đến phía núi rừng lúc trước thổi nó lên, ta sẽ ra ngoài gặp nàng! Tiếp theo hắn từ trong lòng lấy ra một bao giấy dầu. Thuốc này nàng hãy uống thường xuyên, ta tin tưởng không bao lâu nàng có thể mở miệng nói chuyện như cũ! Hắn dịu dàng kéo tay nàng, đem bao giấy dầu để vào trong đó.

Nói xong, Triển Vô Cực sải bước đi tới hắc mã, cuối cùng một lần nữa cẩn thận nhìn nàng. Trước khi đi, hắn mở miệng nói:

Nếu nàng hối hận lựa chọn của mình, nhớ rõ vô luận năm nào tháng nào, ta cũng đợi nàng! Hắn nhìn nàng thật sâu, sau đó cự tuyệt rồi đi.

Tô Tiểu Thoa đứng tại chỗ bất động thật lâu, cho đến ánh rạng đông chiếu vào trên mặt nàng, nước mắt của nàng lúc này mới rơi xuống. Thì ra..... Đây là tư vị ly biệt!

Trong nháy mắt, nàng chỉ cảm thấy cả trái tim giống như bị móc ra.....

.....

Vợ chồng Tô thị đối với ái nữ bình an trở về vui sướng vạn phần.

Tiểu Thoa, mẹ lo lắng gần chết! Tô phu nhân nhanh giữ chặt tay Tô Tiểu Thoa kích động nói.

Chúng ta phải nhanh báo cho Lý gia, Tiểu Thoa bình an trở về, để cho bọn họ chọn ngày tốt để con về nhà họ Lý! Tô Chính Hùng như mở cờ trong bụng.

Vợ chồng Tô thị người một lời ta một câu, Tiểu Thoa đứng bên cạnh lại thủy chung không nói được một lời, sắc mặt dường như càng lúc càng tái nhợt.

Tiểu Thoa, con làm sao vậy, tại sao không nói chuyện? Tô phu nhân dịu dàng nói.

Tô Chính Hùng lúc này mới phát giác vẻ mặt nữ nhi có chút khác thường.

Hai vợ chồng nhìn chăm chăm vào Tiểu Thoa chờ con gái mình giải thích.

Tô Tiểu Thoa thở dài một hơi, đi đến trước bàn viết của cha, cầm lấy viết: Nữ nhi đã không thể mở miệng nói chuyện.

Vợ chồng hai người nhìn thấy quá sợ hãi. Con..... Con nói rõ xem, vì sao không thể mở miệng nói chuyện? Tô Chính Hùng run giọng nói. Ông trời! Nền Không phải đại ma đầu kia đã cắn lưỡi con gái ông?

Tô Tiểu Thoa bệnh mới vừa khỏi, vốn không chịu nổi cơn ba đường dài, hơn nữa nội tâm đau xót không chịu nổi, nhất thời trước mắt tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Vợ chồng Tô thị tiến thầy thuốc ra ngoài, lúc sau tâm trạng vô cùng nặng nề, thầy thuốc chẳng những chẩn ra đầu lưỡi bị thương Tiểu Thoa, có thể từng cắn lưỡi qua, hơn nữa chẩn ra tin tức làm làm cho người ta sợ hãi — Tiểu Thoa thể nhưng đã có có ...Thai!

Ông trời! Làm sao như thế? Đứa nhỏ này không phải mang thai của ma đầu kia chứ? Trong khoảng thời gian ngắn vợ chồng Tô thị gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng, không biết làm sao.

Như vậy rất khó khai báo cho nhà họ Lý!

Phu nhân, không bằng chuẩn bị thuốc phá thai cho con nó uống! Tô Chính Hùng buồn rầu nói.

Không được, ông không có nghe thầy thuốc nói sao? Đứa nhỏ này bây giờ rất suy yếu, lỡ như lúc phá thai con bé không chịu nổi, có thể liên lụy đến tánh mạng nha!

Vậy làm sao bây giờ? Đợi đến khi bụng lộ ra, mặt mũi ta còn biết để chỗ nào nha? Tô Chính Hùng vừa vội vừa tức.

Ta nghĩ không bằng mau đưa con nói đó đến Lý gia, thầy thuốc nói Tiểu Thoa mang thai không lâu, đợi con nó gả vào Lý gia, bụng chưa lộ ra. Đợi cho đứa nhỏ sinh ra, nhiều lắm nói là sinh non, cũng không có người hoài nghi đứa nhỏ trong bụng con bé không phải của Lý gia! Tô phu nhân đề nghị.

Nhưng – than thế con bé không sạch, công tử Lý gia sẽ chấp nhận sao? Tô Chính Hùng lo lắng nói.

Lý gia nổi tiếng là danh gia vọng nhà tộc, cho dù phát hiện bọn họ cùng không chịu nổi! Chỉ sợ cuộc sống sau này của Tiểu Thoa sẽ không vui vẻ. Nhưng mà cũng không thể tránh được! Ai bảo đứa nhỏ này mệnh khổ như vậy! Tô Phu nhân thở dài thật sâu.

27. Chương 27

Như vậy chúng ta mau chóng báo cho Lý gia đi! Chuyện này giải quyết sớm ta mới có thể yên lòng! Vì thế hai vợ chồng lập tức thông báo Lý phủ.

Ba ngày sau, Lý phủ đưa cỗ kiệu đến cưới vợ, Tô Tiểu Thoa bắt đắc dĩ lên kiệu hoa, nàng vốn nghĩ cả đời này nàng sẽ không lập gia đình, nhưng.....

Hiện giờ vì hài tử trong bụng, nàng đành phải nhờ vào Lý Thiếu Bạch, để đứa nhỏ một danh phận danh chính ngôn thuận.

Nàng quyết định sau khi sinh đứa nhỏ này, nàng sẽ dẫn con nó đi theo con đường chính đạo, không được giống cha hấn sống cuộc sống tràn đầy nguy hiểm!.

Nếu nàng biết mình có thai sớm một chút, nàng có thể sẽ vì đứa nhỏ ở lại Long Diễm bang! Nàng nhắm mắt lại ép mình không nên suy nghĩ thêm nữa!

Trước khi mặt trời lặn, nàng đã đi tới Lý phủ. Bái đường xong, nàng được đưa đến tân phòng.

Lúc này, nhà họ Lý xử lý hôn sự rất đơn giản, chỉ tuyên bố với người ngoài tân nương đã trở về bình an.

Sau buổi tiệc, Lý Thiếu Bạch vội vàng đi vào trong phòng, đối diện với thê tử xinh đẹp trong lòng tràn đầy chờ mong. Từ khi gặp qua nàng một lần, hấn liền mong nhớ ngày đêm, ngày đêm chờ đợi, cuối cùng để cho hấn đợi đến ngày này.

Hấn đi nhanh đến trước mặt thê tử, vạt khăn voan đỏ trùm trên mũ phượng, nhất thời hé ra dung nhan lãnh nhược băng sương rơi vào đáy mắt hấn.

Lại một lần nữa, Lý Thiếu Bạch kinh ngạc thấy nàng đẹp đến mê hoặc lòng người, ngoài ra còn phát giác nàng so với lần đầu tiên hấn nhìn thấy còn đẹp hơn, thêm một chút thành thực, làm hấn vội vàng muốn lấy được nàng!

Đột nhiên trước mắt hấn chợt lóe sáng, một con dao găm nhỏ xuất hiện ở trước mắt hấn! Trời ạ! Nàng tính lấy cái chết để dọa hấn! Nàng muốn gì nha?

Ách..... Nương tử, nàng không cần sợ hãi, ta nhất định đối với nàng thật tốt! Khuôn mặt hấn tươi cười.

Tô Tiểu Thoa im lặng, thủy chung không có làm thêm động tác nào, dù sao nàng chỉ muốn ngăn cản hấn tiếp cận, chứ không phải thật sự muốn giết hấn!

Lý Thiếu Bạch thấy nàng dường như tỉnh táo lại, vì thế lớn gan tới gần nàng. Nương tử, để con dao đó xuống được không? Chúng ta đã là vợ chồng, có việc gì có thể thương lượng! Vừa nói chuyện hấn vừa đi đến trước người nàng.

Tô Tiểu Thoa thấy hấn càng lúc càng tới gần, vì thế nàng đứng lên, đem dao nhỏ nhắm ngay chính ngực mình.

Lý Thiếu Bạch vừa thấy, vội vàng lui về phía sau.

Nương tử, nàng đừng làm chuyện điên rồ, ta đi, ta đi là được! Lý Thiếu Bạch bị nàng dọa sợ tới mức lui sang một bên, hấn cũng không nỡ nhìn nữ nhân đẹp như vậy chết đi.

Tô Tiểu Thoa chậm rãi đi tới trước bàn học, cầm lấy bút viết nói: Đừng đến gần, nếu không ta sẽ chết cho chàng xem!

Lý Thiếu Bạch nhìn nhìn tờ giấy, trong lòng buồn bực, tại sao nàng không mở miệng nói chuyện, ngược lại dùng viết?

Nương tử..... nàng tại sao không mở miệng nói chuyện?

Tô Tiểu Thoa lãnh đạm nhìn hấn trong chốc lát, đề bút viết: Miệng ta đã không thể nói.

Lý Thiếu Bạch nhìn tờ giấy, kinh ngạc không thôi, nàng tại sao bị câm nha?

Nếu ghét bỏ, chàng có thể hưu thê! Nàng lại viết thêm một câu.

Trong lòng Lý Thiệu Bạch vừa chuyển, vội vàng mở miệng nói: Nàng yên tâm, nàng yên tâm, ta không phải là loại người vô tình vô nghĩa! Trong lòng mặc dù cảm thấy thật đáng tiếc, nhưng mà nàng đẹp như vậy, hẳn thật sự không bỏ nổi nàng.

Đột nhiên, Tô Tiểu Thoa thấy khó chịu, nôn khan một trận, khổ sở quỳ xuống.

Lý Thiệu Bạch thấy thế, thừa dịp nàng chưa chuẩn bị nhanh tay đoạt lấy con dao nhỏ trong tay nàng.

Tô Tiểu Thoa lại tiếp tục nôn khan, sớm đã để con dao nhỏ rời tay.

Nàng..... Nàng có thai? Một trận cuồng nộ nảy lên trong lòng hắn, nữ nhân này không biết cảm thấy thẹn!

Tô Tiểu Thoa vốn không muốn giả cho hắn, chỉ vì cha mẹ năn nỉ, cùng với hài tử trong bụng cho nên mới đáp ứng cuộc hôn sự này, bởi vậy giờ phút này nàng chỉ lạnh lùng nhìn hắn, không giải thích làm gì.

Lý Thiệu Bạch nhắc nàng lên, hung hăng quăng nàng một cái tát. Tiện nhân, nói, nó là của ai?

Tô Tiểu Thoa phủ gò má nóng rát đau đớn, khinh miệt ngó bộ dáng hỗn hển của hắn, khoe miệng không khỏi nổi lên một tia cười lạnh chua xót. Tình cảnh như thế nàng đã dự liệu trước.

Nàng nói, nàng nói đi! Lý Thiệu Bạch gần như điên cuồng lay động thân thể của nàng.

Tô Tiểu Thoa chẳng qua chỉ dùng ánh mắt thương hại nhìn hắn, không có phản ứng gì.

Nhưng mà Lý Thiệu Bạch từ nhỏ liền sống an nhàn sung sướng, làm sao chịu nổi cực tước này? Chuyện như vậy giống như lăng mạ hắn!

Cho nên hắn một trận quyền cước đầm đìa nàng sao đó mở cửa rời đi, để lại cả người Tô Tiểu Thoa.

28. Chương 28

Sáng sớm hôm sau, nàng phụng trà đến trước mặt cha mẹ chồng.

Lý phu nhân thấy nàng khóc, trong lòng sinh chán ghét. Làm sao vậy? Mới sáng sớm mặt đã không vui, chẳng lẽ là Lý gia chúng tôi có chỗ nào có lỗi với cô? Lý phu nhân chanh chua giễu cợt. Từ khi nàng bị cướp đi, Lý phu nhân liền canh cánh trong lòng, bà cảm thấy nàng làm mất hết mặt mũi Lý gia. Nếu không phải phụ tử bọn họ kiên trì lại cưới nàng, bà thật muốn từ hôn!

Tô Tiểu Thoa nhìn bà một cái, rồi như cũ dâng trà đến trước mặt bà.

Vợ chồng Lý liếc nàng một cái sau mới dâng trà lên, không hề làm khó dễ nàng.

Không ngờ, trà mới vừa vào miệng Lý phu nhân “phụt” một tiếng, đem toàn bộ trà trong miệng phun lên trên mặt Tô Tiểu Thoa, lớn tiếng mắng: Cô muốn bỗng chết ta à?

Tô Tiểu Thoa chẳng qua là liên tục lắc đầu, không biết làm sao.

Phu nhân..... Lý Hành Viễn vừa mở miệng, Lý phu nhân liền trừng hắn liếc mắt một cái, bởi vậy hắn cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Làm sao? Cô câm rồi à? Ta hỏi cô có phải muốn bỗng chết ta không?

Tô Tiểu Thoa chẳng qua là liên tiếp lắc đầu, miệng không thể nói.

Mẹ..... Tiểu Thoa nàng..... Nàng quả thật đã bị câm! Lý Thiệu Bạch không có cảm xúc nói.

Cái gì? Lý phu nhân hoảng sợ đắc đứng lên. Câm à? Tại sao lại như vậy? Lý gia chúng ta không thể cưới loại vợ như vậy!

Lý Thiệu Bạch vội la lên: Không được, mẹ, mẹ cẩn thận nghĩ thử xem, nếu hưu nàng sẽ bị bao nhiêu người chế giễu? Hắn vẫn thèm nhỏ dãi gương mặt xinh đẹp của nàng, không muốn bỏ qua cho nàng như vậy.

Nhưng mà cô ta bị câm, sớm hay muộn người ta cũng biết.

Chỉ cần ít cho nàng ra ngoài là được!

Lý phu nhân nhìn nhìn Tiểu Thoa, thấy nàng vẫn như cũ vẻ mặt như muốn khóc, tức giận đến không thể ở lại đại sảnh, xoay người rời đi.

Tô Tiểu Thoa lau nước trà trên mặt, trong lòng chỉ cảm thấy vạn phần mệt mỏi, không biết cuộc sống như vậy nàng phải trải qua bao nhiêu lâu!

Cuộc sống một ngày qua một ngày, Tô Tiểu Thoa nhớ đến Triển Vô Cực càng lúc càng nhiều.

Đêm nay, nàng một mình ngồi ở phía trước cửa sổ đánh đàn, bởi vì trong lòng bi thương bởi vậy tiếng đàn truyền lại ý cảnh, cũng đồng dạng làm ruột gan người ta đứt ra từng khúc.

Nhớ tới những ngày chung đụng với Vô Cực, nước mắt lại nhịn không được rơi xuống..... Mơ mơ màng màng, nàng phảng phất nhìn thấy hắn đứng phía trước cửa sổ nhìn nàng.

Đừng khóc! Triển Vô Cực dịu dàng nói.

Tô Tiểu Thoa vừa mừng vừa sợ, vội vàng lau đi nước mắt, kích động đứng lên. Hắn quả thực đến đây sao? Hay do nàng quá ảo tưởng?

Vô Cực..... Vô Cực..... Nàng không nói gì hò hét.

Vẫn không thể mở miệng sao? Ta muốn nghe nàng gọi tên ta. Triển Vô Cực thương tiếc đưa tay khẽ vuốt hai gò má của nàng.

Tô Tiểu Thoa cầm bàn tay to của hắn, thật lâu không chịu buông, nước mắt lại cuồn cuộn không ngừng chảy xuống.

Nàng hạnh phúc không? Triển Vô Cực dịu dàng nhìn nàng.

Tô Tiểu Thoa giật mình nhìn hắn, vừa không gạt đầu cũng không lắc đầu.

Cuộc sống như thế này, nàng thật sự muốn sao? Hắn lại hỏi.

Tô Tiểu Thoa nhắm lại hai mắt, buông tay hắn ra, hít một hơi thật sâu. Nàng phải đã khởi tinh thần, dù sao tất cả đã không thể thay đổi, nàng phải gánh vác sự lựa chọn chính mình.

Khi nàng mở hai mắt lần nữa, hắn đã không ở trước mặt nàng, nàng vội vàng chạy tới hoa viên tìm kiếm tung tích hắn, nhưng tìm thế nào cũng tìm không thấy. Tất cả những gì nàng thấy chỉ là mộng sao?

Không, không có thể nào! Tay nàng còn lưu hơi ấm của hắn.

Nhưng hắn đi rồi, trừ để lại hơi ấm trong lòng bàn tay nàng, hắn giống như chưa từng tới đây!

Thiếu phu nhân, trời lạnh, mau mau vào phòng nghỉ ngơi! Tỳ nữ Hương Bình phủ thêm áo choàng cho nàng.

Tô Tiểu Thoa nhìn tỳ nữ duy nhất trong Lý gia quan tâm đến nàng, nàng lộ ra nụ cười yếu ớt sau đó xoay người trở về phòng.

Trong đêm đen, Triển Vô Cực sớm leo lên ngựa, rất nhanh rời đi.

Nàng vẫn như cũ cố chấp như vậy. Bất quá, hắn vẫn chờ đợi nàng!

Dưới ánh trăng, hắn cùng với hắc mã biến mất sâu trong bóng đêm.

Nghe nói triều đình lại có một vị đại nhân về quê bị giết? Người nói chuyện đúng là Lý Thiếu Bạch, lúc này hắn đang ngồi ở thư phòng đối thoại với Lý Hành Viễn.

Đúng vậy, sáng nay khi ta vào triều đã nghe vài người bạn nhắc tới, Lễ bộ Thượng thư Lưu Khôn Lưu đại nhân bị giết.

Người nào xuống tay?

Nghe nói là Long Diễm bang đã hạ thủ.

Lại là Long Diễm bang! Lý Thiệu Bạch nghiêng rằng nghiêng lợi, về mặt âm tàn.

Con làm sao vậy? Kích động như vậy! Lý Hành Viễn bị về mặt của đứa con dọa hoảng sợ.

Không có gì, con chính là nhớ người Long Diễm bang cướp đi Tiểu Thoa nên căm giận bất bình! Hắn không có nói thật với cha. Chân chính làm hắn giận trong lòng chính là tạp chủng trong bụng Tô Tiểu Thoa có khả năng là của ban chủ Long Diễm bang !

Nàng dùng thái độ gì đối với hắn, hắn đều có thể chịu được, thậm chí nàng bị căm hắn cũng không so đo. Duy nhất chuyện này, hắn nhất định phải đòi lại công đạo, hắn âm thầm thề.

Thật ra muốn bắt Long Diễm bang có lẽ cũng không khó khăn. Lý Hành Viễn có chút dăm chiêu nói.

Cha có diệu kế gì?

Lý Hành Viễn nở nụ cười, đưa đầu đuôi kế hoạch nói hết cho đứa con.

Lý Thiệu Bạch sau khi nghe xong đuôi lông mày nhướng lên, hắn tin tưởng đây là cơ hội để hắn báo mối hận ! Nhịn không được , hắn cuồng tiếu !

29. Chương 29

Tiểu Thoa, đây là chè hạt sen ta cố ý kêu người nấu, nàng mau nhân lúc còn nóng ăn đi! Lý Thiệu Bạch ôn hòa nhìn thê tử.

Tô Tiểu Thoa lãnh đạm liếc hắn một cái, không biết vì sao thái độ hắn lại chuyển biến. Kể từ khi hắn biết nàng mang thai về sau rất ít tới thăm nàng, cũng không ở cùng phòng với nàng- điểm này nàng thật cảm thấy may mắn.

Ai ngờ, hôm nay hắn không biết uống phải thuốc gì, nhưng lại bắt đầu đối với nàng vô cùng dịu dàng.

Trong lòng nàng biết khác thường cho nên không nói một lời đứng dậy, cự tuyệt ý của hắn.

Được rồi! Ta không ở nơi này chướng mắt nàng, nếu nàng đó bụng thì hãy ăn ! Nói xong hắn liền rời phòng.

Thiếu phu nhân, thiếu gia giống như thay đổi trở nên rất quan tâm phu nhân nha! Hương Bình cười nói. Nàng biết thiếu gia đối thiếu phu nhân cực kỳ lãnh đạm, dường như cả ngày không gặp mặt. Tình cảnh hôm nay nàng vui mừng thay thiếu phu nhân, nàng vốn tưởng rằng thiếu gia ghét bỏ Thiếu phu nhân do nàng bị căm .Không ngờ, hôm nay thiếu gia giống như tình ý vô hạn, xem ra nàng đã trách sai thiếu gia .

Trong lòng Tô Tiểu Thoa không nghĩ như vậy, từ đêm động phòng hoa chúc hắn đánh nàng, nàng sẽ không bao giờ ... ôm hy vọng gì đối với hắn, nàng thậm chí không sợ người của Lý gia biết trong bụng nàng có hài tử không phải cốt nhục Lý gia, bất luận như thế nào, nàng nhất định phải sinh hạ đứa nhỏ này, về mặt khác , nàng chỉ có thể lãnh đạm.

Bất quá nàng mang thai đến nay, bà bà mặc dù không hề làm khó dễ nàng nhưng cũng không nóng không lạnh, bà vẫn giống như trước bất mãn, nhưng mà có sai người đưa thuốc bổ cho nàng, tất cả đều vì thai nhi trong bụng nàng sao!

Xem ra, Thiếu Bạch vẫn chưa đem chuyện đứa con không phải cốt nhục nhà họ Lý ra công khai.

Ngày tiếp theo, Lý Thiệu Bạch có chuyển biến thật lớn, hắn đầu tiên mỗi ngày tới thăm Tiểu Thoa, cũng không quên mang chút điểm tâm, ăn vặt cho nàng....

Chẳng qua là vô luận hấn cố gắng như thế nào muốn nàng vui, nàng càng lãnh đạm, không vì biểu hiện của hấn mà lộ sắc mặt vui mừng.

Trong lòng nàng cho rằng tất cả mọi việc bất quá chỉ là giả vờ, mục đích vì sao thì nàng không rõ ràng lắm, nàng chỉ biết là hấn vô luận quan tâm nàng như thế nào, nàng tuyệt đối không dễ dàng bị đả động.

Có một lần Hương Bình nhin không được nói với nàng : Thiếu phu nhân, xem ra thiếu gia hết sức muốn lấy lòng phu nhân, phu nhân không nên lạnh lung như vậy!

Tô Tiểu Thoa liếc nhìn nàng một cái, đề bút viết: Có một số việc em không rõ .

Hương Bình không cho là đúng. Ít nhất em biết Thiếu phu nhân ở trong này tuyệt không vui vẻ.

Về mặt Tô Tiểu Thoa vẫn là đạm mạc, nàng cũng không muốn biểu hiện rõ ràng.

Thiếu phu nhân có phải không vui trước khi mang thai không?

Em hỏi chuyện đó làm gì? Tô Tiểu Thoa viết lên giấy. Đối với vấn đề Hương Bình, trong lòng nàng có chút kinh ngạc.

Thiếu gia chúng ta ngày thường nho nhã, tuấn tú lịch sự, hiện tại đối với thiếu phu nhân lại tốt vô cùng, chẳng qua là quan tâm như thế nào thiếu phu nhân cũng không vui, bởi vậy Hương Bình mới đoán như vậy, Thiếu phu nhân ngàn vạn lần đừng trách móc!

Tô Tiểu Thoa cười khổ một chút, từ chối cho ý kiến. Trong lòng nàng xác thực có một người!

Nhớ tới Vô Cực, lòng của nàng liền nhin không được cảm thấy đau đớn. Một người là con gái quan lại, một người chuyên đối nghịch với đối nghịch triều đình! Hấn bảo nàng nên lựa chọn như thế nào?

Đêm hôm đó, hấn hỏi cuộc sống như vậy nàng có thật long muốn? Lúc ấy nàng muốn nói với hấn nàng tuyệt không vui vẻ, còn muốn ngã vào lòng hấn cả hai cùng ra đi. Nhưng mà nàng cái gì cũng chưa nói, bởi vì nàng không thể!

Thoa muối, Thoa muối! Lý Thiếu Bạch nhẹ nhàng gọi nàng.

Tô Tiểu Thoa chợt hồi phục tinh thần, lúc nhìn thấy gương mặt Lý Thiếu Bạch, nàng hé ra gương mặt lạnh như băng. Không biết hấn hôm nay lại có chuyện gì?

Lý Thiếu Bạch đối với thái độ lãnh đạm của nàng làm như không thấy, mở miệng nói: Ngày mai cha muốn ra ngoài tuần tra, ông bảo ta tới nói với nàng, nàng có thích món đồ gì không, ông ấy sau khi tuần tra sẽ mang về cho nàng!

Tô Tiểu Thoa nhớ từ khi nàng gả vào Lý Phủ, cha chồng đối với nàng rất tốt, bởi vậy mặt nàng hơi ngượng, đề bút viết:

Không cần, chỉ cần lão gia bảo trọng thân thể .

Nếu cha biết nàng quan tâm ông như vậy, nhất định ông sẽ thật vui mừng. Lý Thiếu Bạch cảm động nói. Tô Tiểu Thoa nhìn hấn, vẻ mặt như trước vẫn hờ hững.

Như thế này ta sẽ mua ít cây vải cho nàng, để nàng may xiêm y cho hài tử?

Tô Tiểu Thoa hơi hơi giật mình, không thể tưởng được hấn sẽ có ý này! Cảm ơn! Nàng đề bút viết. Đây là lần đầu tiên nàng đáp lại hành động của hấn.

Lý Thiếu Bạch mỉm cười, rời khỏi phòng.

Có lẽ nàng trách lầm hấn, nàng nghĩ muốn. Hai người tương lai còn có hơn mười năm phải trải qua, có lẽ nàng nên cho hấn một lần cơ hội.

Tô Tiểu Thoa lại không biết nói gì, ra khỏi cửa phòng về mặt của Lý Thiếu Bạch nháy mắt trở nên cực kỳ âm lãnh tà ác!

30. Chương 30

Mấy ngày sau đến giờ Ngọ, Lý Thiếu Bạch vội vàng đi vào trong phòng Tô Tiểu Thoa.

Không tốt!Thoa muội, cha xảy ra việc ngoài ý muốn ! Mặt Lý Thiếu Bạch tràn đầy bi thương.

Tô Tiểu Thoa vội vàng viết : Cha làm sao vậy?

Cha bị người ta bắt đi rồi, sống chết không rõ! Giọng nói của Lý Thiếu Bạch nghẹn ngào giống như muốn khóc.

Bị ai bắt?

Nghe người hầu trở về nói là bị người Long Diễm bang bắt đi rồi.

Cái gì? Là Vô Cực! Hắn chẳng lẽ không biết Lý Hành Viễn là cha chồng của nàng sao? Hắn phải bỏ qua cho ông ta mới đúng.

Thoa muội, ta van cầu nàng, nói cho ta biết người Long Diễm bang ở đâu, ta nghĩ cách đi cứu cha! Lý Thiếu Bạch năn nỉ.

Trong khoảng thời gian ngắn,Tô Tiểu Thoa do dự , nàng không biết nên hay không nên lộ ra vị trí Long Diễm bang! Việc này đối với Long Diễm bang là cực kỳ cơ mật ,nàng thật sự không muốn phản bội hắn!

Chỉ chốc lát sau,Lý phu nhân vọt vào, quỳ trên mặt đất cầu nói: Tiểu Thoa,mẹ biết ngày thường mẹ đối đãi con không tốt, nhưng cầu con cứu ông ấy được không? Lý phu nhân rơi nước mắt nói.

Tô Tiểu Thoa vội vàng nâng bà dậy, đề bút viết: Ta đưa mọi người đi!

Chỉ mong Vô Cực không có bắt cha chồng nàng. Tuy nàng đáp ứng Thiếu Bạch, nhưng trong lòng cảm thấy khác thường, không biết nàng rốt cuộc làm đúng hay làm sai?! Nhưng thấy cả nhà già trẻ Lý gia khóc lóc năn nỉ nàng, nàng thật sự không đành lòng cự tuyệt a!

Mà Lý Thiếu Bạch thấy Tô Tiểu Thoa nhận lời, sau đó lập tức triệu tập một ít nhân mã, mang Tô Tiểu Thoa lập tức xuất phát.

Dọc theo đường đi Tô Tiểu Thoa chỉ điểm gia đình đi vào đường nhỏ.

Nàng nhận ra đường đi sao? Lý Thiếu Bạch hỏi.

Tô Tiểu Thoa gật gật đầu, chỉ điểm mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Đêm đó, bọn họ qua đêm trong rừng. Sáng sớm hôm sau, lại tiếp tục đi về phía trước.

Thẳng đến sau giờ Ngọ, đoàn người liền tiến vào một khu rừng rậm rạp, trong rừng cành lá đặc biệt tươi tốt, ánh mặt trời chỉ có thể xen qua kẽ lá tiến vào, bởi vậy mọi người cảm thấy đặc biệt âm lạnh.

Trong chốc lát, Tô Tiểu Thoa đột nhiên bảo bọn họ dừng lại. Nàng viết lên giấy rồi đưa cho Lý Thiếu Bạch.

Lý Thiếu Bạch mở tờ giấy ra , chỉ thấy trên tờ giấy viết — các ngươi ở lại đây chờ, ta lên trước điều tra.

Một mình nàng đi được không? Lý Thiếu Bạch thân thiết hỏi.

Thấy Tô Tiểu Thoa kiên định gật gật đầu, Lý Thiếu Bạch đành phải cho nàng đi một mình về phía trước.

Lúc Tô Tiểu Thoa đi rồi, Lý Thiếu Bạch gọi một gã gia đình,nói vài câu bên tai hắn, gia đình liền chạy vội trở về.

Lúc này, trên mặt Lý Thiếu Bạch lộ ra nụ cười tà ác.

Tô Tiểu Thoa đi về phía trước không lâu, liền thấy miếu sơn thần. Tiến vào trong miếu, nàng chuyển động lư hương, nhưng không cách nào làm đĩa đạo mở ra. Đang lúc lo lắng, đột nhiên nhớ tới một chuyện,cho nên nàng lấy ống sáo trong tay áo ra, dùng sức thổi ba tiếng, tiếng tiêu kỳ lạ kia truyền đi rất xa, chính là tiếng vang kỳ dị mười năm trước nàng từng nghe qua.

Nàng đợi trong chốc lát không thấy có người đi ra, đang định thổi tiếp, cửa đá đột nhiên vô thanh vô tức mở ra .

Tô Tiểu Thoa tập trung nhìn vào, người tới đứng là Triển Vô Cực.

Nàng tới đây làm gì? Sắc mặt hắn có chút u ám, không còn dịu dàng như ngày xưa.

Tô Tiểu Thoa thấy hắn dường như không vui khi nhìn thấy nàng, Vậy mà còn nói vĩnh viễn đợi nàng? Thì ra chỉ là bịa chuyện, chỉ có nàng ngốc mới tin hắn!

Lý Đại Nhân! Nàng đơn giản viết trên mặt cát.

Lý Đại Nhân? Là ai? Triển Vô Cực nhíu mày nói.

Là cha chồng ta Lý Hành Viễn.

Nơi này không có người đó!

Tô Tiểu Thoa hơi sửng sốt. Cha rõ ràng bị Long Diễm Bang bắt đi .

Ta không có rat ạy với Lý Đại Nhân! Hắn lạnh lùng địa trả lời. Ta từ trước giờ có sao nói vậy, không bao giờ gạt người, nàng hiểu mới phải. Hắn chăm chú nhìn nàng.

Tô Tiểu Thoa nhìn hắn, nàng tin tưởng lời hắn nói . Nhưng mà cha chồng nàng nếu không phải Vô Cực bắt, như vậy thì bị ai bắt nha?

Bỗng dưng, bốn phương tám hướng chạy ra một đám quan binh, mỗi người cầm trong tay cung tiễn và các loại binh khí.

Tiếp theo, điều mà Tô Tiểu Thoa không dự đoán trước xuất hiện , đúng là cha chồng của nàng Lý Hành Viễn, cùng với trạng phu của nàng Lý Thiếu Bạch. Trời ạ! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha?

Tiểu Thoa! Con làm tốt lắm, sau khi ta diệt trừ Long Diễm, ta nhất định kêu Triệu công công ban thưởng cho con. Lý Hành Viễn cười nói.

Đúng vậy! Thoa muội, nhờ có nàng, chúng ta mới có thể bắt những kẻ trộm này! Lý Thiếu Bạch lạnh lùng cười.

Tô Tiểu Thoa thấy phụ tử bọn họ tươi cười giả dối, lúc này mới hiểu được thì ra nàng trúng kế , cha chồng của nàng căn bản không có bị bắt đi, tất cả chuyện này là muốn lừa nàng diệt Long Diễm Bang thôi!

Lão thiên gia! Nàng đã làm cái gì? Tô Tiểu Thoa quay đầu nhìn lại Triển Vô Cực, chỉ thấy hắn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt tràn ngập không tin cùng bi phẫn, ánh mắt sắc bén lên án tội phản bội của nàng!

Tô Tiểu Thoa lại không thể nói, chỉ có thể liên tiếp lắc đầu, không kịp giải thích gì với hắn, Lý Hành Viễn hạ lệnh bao vây diệt trừ Long Diễm bang.

Không biết lúc quan binh tiến vào rừng, Triển Vô Cực l đã biết được, hơn nữa sớm có chuẩn bị. Bởi vậy lực lượng hai bên ngang nhau, chỉ thấy quan binh tấn công hồi lâu, không thể tiến vào, thậm chí ngay cả tiến vào đường nhỏ cũng không được, hai bên giằng co không dưới.

Đột nhiên chỗ sâu trong con đường bằng đá phát ra một tiếng rên khê, đệ tử Long Diễm bang lui vào bên trong, bọn quan binh nhất thời không rõ cho nên, không dám tùy tiện đi vào. Nhưng vào lúc này, có một tảng đá lớn nặng ngàn cân, chặn không cho bọn họ đi vào.

31. Chương 31

Tô Tiểu Thoa từ đầu đến cuối đều bị Lý Thiếu Bạch giữ chặt chẽ trong người, thẳng đến lúc này, nàng mới ra sức giãy giụa.

Tô Tiểu Thoa xông đến tảng đá lớn, khóc ngã vào phía trên tảng đá, nàng biết, con đường bằng đá này là lối ra duy nhất của Long Diễm bang! Vô Cực làm như vậy không phải là chịu chết sao?

Tô Tiểu Thoa đầu không được bi thống trong lòng, lớn tiếng khóc rờn nói: Vô Cực..... Vô Cực..... Chàng đi ra nha!

Lý Thiếu Bạch lập tức kinh ngạc, kéo nàng oán hận nói: Thì tiện nhân này có thể nói!

Tô Tiểu Thoa cũng không biết chính mình đã nói được, lúc này đây đại khái là quá mức đau khổ nàng mới hô lên. Chùi chùi nước mắt, nàng lại hồi phục bộ dáng lạnh lùng, mà ngay cả con mắt cũng không nhìn Lý Thiếu Bạch một cái.

Lý Thiếu Bạch không nhẫn nhịn, giơ tay lên muốn đánh nàng, lại bị Lý Hành Viễn vươn tay ngăn cản. Nhiều người ở đây, tạm tha cô ta một lần, đợi sau khi trở về sửa trị cũng không muộn.

Lý Thiếu Bạch đành phải cầm giận trừng nàng sau đó mới xoay người rời đi.

Ba ngày kế tiếp, quan binh còn đang đi xung quanh miếu sơn thần tìm kiếm, ý đồ tìm ra một đường khác để vào, nhưng vẫn không có thu hoạch.

Ngày thứ ba chạng vạng, Tô Tiểu Thoa một mình ngồi ở bên tảng đá lớn, nhìn lửa đỏ trời chiều, nàng chỉ cảm thấy nội tâm vô cùng vắng vẻ, nước mắt lại một lần nữa lăn rơi xuống.

Mỗi một nhớ tới ánh mắt tràn đầy tức giận và không tin tưởng của Vô Cực nhìn nàng, nàng liền đau lòng, nàng không muốn bán đứng hãn nha!

Nàng nhịn không được cúi đầu khóc.

Đột nhiên, lúc mơ mơ màng màng ánh mắt nàng nhìn ảnh ngược của một người dưới suối. Chợt quay đầu lại, thì thấy Triển Vô Cực đứng ngay phía sau nàng.

Nàng đang muốn mở miệng, Triển Vô Cực nhanh tay điểm huyết đạo ngay gáy nàng, nhất thời, trước mắt nàng tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

.....

Lý Thiếu Bạch ở trong phòng vừa đi qua đi lại vừa mắng: Tiện nhân, dám chạy trốn!

Ta xem, nàng có khả năng đang ở cùng nơi với người Long Diễm Bang. Lý Hành Viễn nói.

Con không cam lòng, con không cam lòng! Lý Thiếu Bạch tức giận đến đập mạnh lên bàn.

Chẳng lẽ buông tha hãn?

Hắc hắc! Đương nhiên không thể! Ngày khác ta tiến cung đi gặp Triệu công công, cùng hãn thương lượng đổi sách cũng không muộn! Lý Hành Viễn cười nói. Từ đầu đến cuối xem ra hãn luôn khí định thần nhàn.

Con không biết vì sao Triệu công công muốn đổi phó Triển Vô Cực? Lý Thiếu Bạch nghi hoặc nhìn cha hãn.

Nghe khẩu khí ông ta giống như cũng từng bị Triển Vô Cực tập kích.

Sao? Phải không? Hãn thật sự mạng lớn, còn sống ở trên đời này, vận khí không tồi nha!

Thật ra vận khí mấy ngày nay của chúng ta không kém, nghe nói Triển Vô Cực võ công cực cao, chúng ta không chết ở dưới tay hãn đã là hồng phúc tề thiên! Lý Hành Viễn không nhanh không chậm ném hớp trà.

Nói như vậy, muốn giết hãn là không thể nào? Lý Thiếu Bạch nóng vội nói.

Không phải không thể, chẳng qua là có sách lược vẹn toàn, mới có cơ hội thành công.

Nói như vậy cha đã có sách lược vẹn toàn

Chuyện này còn phải xin chỉ thị của Triệu công công, mới có thể biết được đó có phải kế sách hay!

Lý Thiếu Bạch âm thầm thề, có cơ hội hãn nhất định phải tự tay diệt trừ Triển Vô Cực. Như vậy có cần thông báo vợ con Tô Tiểu Thoa bị mất tích?

Tạm thời không cần. Lý Hành Viễn tiếp tục uống trà, nhìn không ra hắn suy nghĩ cái gì.

Trong chốc lát, Lý Hành Viễn mở miệng nói: Chơi cờ! Hắn nhìn đứa con vội vàng xao động nói. Chơi cờ nhiều có thể huấn luyện định lực một người.

Vì thế phụ tử Lý thị ở trong phòng thương lượng kế sách đối địch.

32. Chương 32

ô Tiểu Thoa mở mắt ra, phát hiện chính mình nằm ở một mảnh đất rừng, bốn phía hiện đầy lá rụng. Nàng ngồi dậy, trước mắt đã dâng lên một đồng lửa, nhưng không thấy có người. Nàng đột nhiên nhớ tới, lúc té xỉu tiên, nàng thấy được Vô Cực! Phút chốc, nàng đột nhiên hoảng hốt đứng lên, giờ phút này hắn ở nơi nào? Vì sao nàng lại ở đây? Đợi hồi lâu, vẫn không thấy Vô Cực đến. Tiếp theo nàng nhớ tới cây sáo hắn tặng, vì thế đem ra, thổi hai tiếng.

Buổi tối yên lặng, tiếng cười phá lệ rõ ràng, truyền khắp cả núi rừng. Giấy lát, nàng nghe thấy tiếng kêu của một đám loài chim, tiếp theo là tiếng một đám vũ cánh bay lên, chắc là bị tiếng cười kia làm kinh sợ!

Lúc nàng định thổi tiếng thứ ba, Triển Vô Cực nhỏ giọng đi tới phía sau lưng nàng. Không cần thổi!

Tô Tiểu Thoa nhanh chóng quay đầu lại, bất ngờ tiếp xúc vẻ mặt lạnh như băng của hắn.

Triển Vô Cực ôm con thỏ, đi qua bên người nàng, sau đó ở trước mặt nàng giết con thỏ, lột da thỏ, dùng cành khô để nướng.

Tô Tiểu Thoa thấy thế, nhin không được thấy ghê tởm, bắt đầu nôn khan lên, nàng mới nhớ tới xuất môn hai ngày nàng, nàng dường như chưa ăn cái gì vậy.

Triển Vô Cực nghiêng mặt liếc nàng một cái, giọng mỉa mai nói: Để cho Thiếu phu nhân Lý gia nhìn thấy cảnh tàn nhẫn như vậy, thật sự là thất lễ!

Chàng..... Nàng thật sự vì mùi máu cảm thấy ghê tởm, nhưng mà này tất cả đều là bởi vì nàng muốn nôn thôi nha! Nàng cũng không phải là loại nữ nhân sợ thấy máu.

Như thế nào, ta nói sai sao? Hắn lãnh đạm nói.

Tô Tiểu Thoa hít một hơi thật sâu, làm cho trong bụng xôn xao bình ổn xuống dưới. Ta có chuyện giải thích với chàng.....

Triển Vô Cực lạnh lùng cắt đứt lời nàng: Nàng chỉ binh lính tiến đến bao vây diệt trừ Long Diễm bang, hại chúng ta thiếu chút nữa bị tiêu diệt? Hắn gần từng tiếng nói cực kỳ tàn ác.

Trong lòng Tô Tiểu Thoa khổ sở không thôi, hắn lại hiểu lầm nàng là người như thế! Chàng..... Hiểu lầm! Nàng suy nghĩ muốn giải thích tất cả, đáng tiếc đầu lưỡi có chút không thuận, nói chuyện ấp úng.

Hiểu lầm? Ta tận mắt nhìn thấy, còn là hiểu lầm sao! Hắn trào phúng nói. Nàng đại khái không biết, từ lúc nàng cùng người của Lý gia, phía sau bọn họ Lý Hành Viễn dẫn dắt rất nhiều quan binh, trước sau tiến vào cánh rừng Long Diễm bang, nhất cử nhất động của bọn họ đều bị hắn giám sát.

Hắn khó có thể tin chính là, nàng lại làm một chuyện mà hắn chán ghét nhất — phản bội hắn.

Nàng cũng biết khi hắn thấy nàng xuất hiện ở trước mắt hắn, tim hắn rất đau! Chẳng đoạn thời gian bọn họ ở chung kia, tất cả hành vi của nàng đều là nguy trang sao? Hắn thật sự không muốn tin! Nhưng mà phản bội của nàng cũng là hắn tận mắt nhìn thấy a!

Lúc nhìn thấy nàng ngồi bên cạnh suối, hắn liền muốn giết nàng – người phản bội hắn, nhưng khi nàng quay đầu nhìn hắn, trong mắt hiện lên tia thâm tình, làm hắn trong nháy mắt rút tay về, ngược lại chỉ làm cho nàng ngất.

Hắn chung quy là không thể làm hại nàng, có lẽ bắt nàng cả đời ở mình người đau khổ chính là hắn, nhưng hắn không có lựa chọn, hắn thể buông tha nàng!

Vô cực, chàng hãy nghe ta nói, ngày đó ta thật tưởng chàng đã bắt cha chồng, bởi vậy mới có thể mang binh lính đến tìm người! Tô Tiểu Thoa vội vàng giải thích.

Phải không? Nếu ta bắt người, như vậy tại sao tên đó còn có thể mang nhiều quan binh xuất hiện?

Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Có lẽ..... Bọn họ sớm bày ra kế hoạch!

Triển Vô Cực nhìn nàng dường như rất hoang mang, bất quá lúc này đây hấn sẽ không dễ dàng tin tưởng nàng lần nữa, ai biết đây là có phải là kỹ xảo gạt người của nàng không?

Nàng có biết ánh mắt ta khác người bình thường cái gì không, là màu xanh ?

Tô Tiểu Thoa lẳng lặng nhìn chằm chằm hấn, không biết tại sao xoay chuyển tới chuyện này.

Bởi vì mẹ ta là công chúa nước Ba Tư. Lúc thuyền gặp nạn cha ta đã ra cứu, bởi vậy mẹ mới gả cho cha ta. Nhưng sau khi sinh ta không đến hai tháng, tộc nhân của mẹ tiến đến tìm mẹ, bởi vậy mẹ ruồng bỏ cha ta cùng với đứa con chưa đầy hai tháng trở lại Ba Tư quốc. Từ đó về sau cha ta liền lưu lạc thiên nhai, một mình nuôi nấng ta lớn lên!

Hấn ngừng trong chốc lát, lại lâm vào bên trong hồi ức. Từ nhỏ cho đến lớn ta đều sống dưới ánh mắt kỳ lạ của người khác, loại tâm tình này, Đại tiểu thư nhà quan chắc là không hiểu! Bởi vậy ta hận nhất người phản bội, ai dám phản bội ta, ta phải giết! Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí hấn lạnh lẽo vô tình.

Tô Tiểu Thoa thấy hấn như thế, phảng phất lại nhớ tới ngày mình bị cướp. Khi nàng thấy ánh mắt đó, chỉ cảm thấy hấn có loại hơi thở mạnh mẽ, làm nàng không khỏi sợ hãi. Nàng cũng không hy vọng nhìn thấy hấn như vậy, nàng hy vọng từ nàng có thể làm giảm đi lệ khí của hấn, không cần giết người nữa — cho dù người giết đều là người xấu!

33. Chương 33

Ta không có phản bội chàng! Nàng đứng lên, đi tới trước người hấn.

Có làm hay không, trong lòng nàng hiểu nhất! Hấn nhìn nàng một cái, phát hiện nàng gầy không ít, nhưng vẫn xinh đẹp như cũ làm hấn động tâm! Chỉ chốc lát sau, hấn xé thịt thổ đưa cho nàng.

Ta không đói bụng. Nàng thân nhiên nói.

Tùy nàng, bất quá nàng đói chết cũng tốt, đỡ ta phải xuống tay! Hấn cố ý nói như vậy, hấn biết từ trước đến nay nàng đều cố chấp, có lẽ bị hấn công kích nàng sẽ ăn không chừng.

Nàng nhìn hấn liếc mắt một cái, cũng không trách hấn, là nàng nhất thời hồ đồ thực xin lỗi hấn. Những người khác trong Long Diễm bang có bị thương không?

Như thế nào? Nàng chưa chịu buông tha bọn họ?

Ta chỉ là muốn biết bọn họ có sao không, chàng không cần nói cho ta biết bọn họ ở nơi nào!

Triển Vô Cực nhìn chằm chằm nàng một lúc lâu. Bọn họ đều an toàn! trên thực tế bọn họ còn ở nơi đó, chẳng qua là cửa ra vào thay đổi vị trí thôi, điểm này nàng cũng không biết.

Thật ra năm đó khi cha hấn thiết kế cửa ra vào tổng đàn Long Diễm bang, liền đã nghĩ tới vấn đề này, bởi vậy mặt khác an bài hai cửa ra vào cực kỳ tinh xảo, người bình thường rất khó phát giác.

Vô Cực, tin tưởng ta, ta không hề phản bội chàng! Nàng nhắc lại lần nữa với hấn.

Triển Vô Cực nhìn biểu tình của nàng rõ ràng như thế, thật sự không biết theo như lời nàng rồi cuộc cái nào là thật cái nào là giả, đành phải lãnh đạm mở miệng nói: Đi ngủ sớm một chút! Ngày mai còn phải đi sớm!

Chàng muốn dẫn ta đi đến chỗ nào?

Phân đà Long Diễm bang trải rộng khắp thiên hạ, ngày mai ta đưa nàng đến một trong số đó phân đà đó! vì sao không cho ta trở về?

Nàng cho là sau khi phản bội ta, ta còn có thể cho nàng tự do quay lại sao? Hấn cuồng tiếu nói.

Tô Tiểu Thoa lại bắt đầu âm thầm gánh vác, nàng sợ chuyện nàng có thai sẽ bị hấn biết, đến lúc đó, hấn không biết đối đãi nàng như thế nào! Thở dài, nàng nhắm mắt lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, trong bụng Tô Tiểu Thoa cảm thấy khó chịu trở mình tỉnh lại, chợt đứng dậy nôn khan. Nôn một lúc, nàng mệt mỏi lấy một tay chống đỡ, một tay khẽ vuốt bụng, vẻ mặt chậm rãi bình thần xuống dưới.

Triển Vô Cực ở một bên thấy thế, trên mặt nổi lên biến hóa thật lớn. Nàng... có có bầu? Hấn vừa sợ vừa giận.

Tô Tiểu Thoa nhìn vẻ mặt đáng sợ của hấn, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào.

Triển Vô Cực đơn giản nắm tay nàng, thay nàng xem mạch. Sau một lúc lâu, mặt hấn thật sự tái xanh.

Đứa nhỏ này là của ta! Theo suy đoán, đứa nhỏ này không thể là cốt nhục Lý gia!

Vì sao không nói cho ta biết? Hấn phẫn nộ nhìn chăm chăm nàng.

Ta không thể!

vì sao không thể?

Bởi vì ta không muốn đứa nhỏ này tương lai giống như chàng, ngày ngày trải qua cuộc sống đao kiếm!

Triển Vô Cực thoáng chốc không nói gì. Nàng nói đúng, nhưng.....

Ta không muốn đứa nhỏ này gọi người khác là cha, từ giờ trở đi nàng phải ở bên cạnh ta cho đến đứa nhỏ được sinh ra!

Lời của chàng là có ý gì? Nàng vội hỏi, trong lòng có loại dự cảm bất hảo.

Đứa nhỏ này ta phải giữ lại bên người!

Không, chàng không được làm như vậy, ta đã gả cho Lý Thiếu Bạch, đứa nhỏ này đã không thuộc về chàng!

Phải không? Qua vài ngày nữa, ta sẽ tự mình đưa nàng đến Lý gia. Khóe miệng hấn gợi lên một chút ý cười.

Chàng muốn làm cái gì? Nàng có dự cảm không tốt.

Kêu Lý Thiếu Bạch viết thư hưu thê! Hấn cao giọng cười to.

Chàng..... Chàng không thể làm như thế? Tuy rằng nàng hận Lý Thiếu Bạch đối trá, nhưng hấn có thể cung cấp đứa nhỏ một hoàn cảnh sống bình thường.

Không có gì Triển Vô Cực ta làm không được! Hấn một tay ôm lấy nàng. Hiện tại, nàng chỉ cần bảo trọng thân thể, còn lại nng không cần để ý tới.

Giờ này khắc này hấn dường lại biến thành Triển Vô Cực luôn luôn dịu dàng.

Sau khi sinh đứa nhỏ, nàng có thể tự do quyết định đi hay ở. Hấn nhìn chăm chăm nàng, trong mắt có một tia chờ đợi. Cho dù nàng phản bội hấn, nhưng hấn vẫn không thể lừa gạt chính mình, hấn hy vọng nàng có thể bên cạnh nàng mỗi ngày.

Nàng nhìn hấn thật lâu, Ta..... Ta ở lại chăm sóc đứa nhỏ. Nàng biết hấn nói được làm được đến, nhưng nếu hấn có thể quy ẩn núi rừng, cùng nàng làm một đôi tằm thường vợ chồng, vậy thì tốt biết bao? Chẳng qua nàng biết đây là chuyện không thể!

34. Chương 34

Chúng ta đi thôi! Đi đến trấn ta mua chút đồ ăn cho nàng . Hắn quyết định từ giờ khắc này hắn sẽ không khắc khe với nàng, bất luận nàng phản bội hắn hay không, chuyện đó đã không còn quan trọng, hắn cũng không muốn tái truy cứu , dù sao người trong Long Diễm bang cũng không có ai vì nàng mà chết, đúng là rất may! Có lẽ..... sau khi yêu một người, tất cả đều đã trở nên khoan dung! Hắn nghĩ.

Hắn đưa nàng lên trên lưng ngựa ngồi, sau đó hắn kéo dây cương, chậm rãi đi về phía trước.

Chung quanh giường được bố trí cẩn thận, có một người đang tựa nghiêng trên thành trên giường — Triệu Tử Kính.

Cho dù thân phận hắn chỉ là một tổng quản thái giám, nhưng hắn được hưởng thụ vật chất giống như quan viên bình thường .

Lúc này Lý Hành Viễn đang đứng ở cạnh giường Triệu Tử Kính , thần thái là vừa cung kính vừa ngưỡng mộ!

Từ khi hắn tới bái kiến Triệu Tử Kính, chỉ thấy hắn lười nhát nằm ở bên giường, bên cạnh có mỹ nam xinh đẹp hầu hạ. Mà nhìn quanh nơi hắn ở, chỉ thấy bên trong bài trí xanh vàng rực rỡ, hết sức xa hoa. Chỉ là đồ đựng hoa quả bên cạnh Triệu Tử Kính thôi cũng từ bạch ngọc điêu khắc thành, rượu được chế vào ly do vàng ròng chế tạo ra, còn có khảm bảo thạch. Có thể thấy được tài lộc khổng lồ, tin tưởng đó cũng không phải là bồng lộc được ban, về phần làm thế nào có được, trong lòng mọi người đều biết rõ ràng.

Lý thượng thư hôm nay đến đây có chuyện gì? Triệu Tử Kính cố ý liếc mắt hắn một cái, tuy rằng giao tình của hắn và Lý Hành Viễn tương đối khá, nhưng trước mặt người khác, hắn luôn giả bộ không quen biết lắm với hắn.

Lý Hành Viễn rất c ần ý nói: Có một tấu chương không biết là thoả đáng hay chưa, rất sợ hoàng thượng thấy tức giận, bởi vậy muốn mời ông công xem qua.Nếu không được ta có thể lui về sửa lại.

Vậy sao? Đưa tới đây!

Cung nữ lập tức thay hắn đưa lên.

Các người xuống trước! Triệu Tử Kính ra mệnh lệnh.

Các cung nữ lập tức thối lui.

Triệu Tử Kính mở tấu chương ra, lấy ra bên trong một tờ giấy trắng, cẩn thận nhìn.

Thật ra tấu chương chỉ là ngục trang, bên trong giấy trắng mới là điều cần xem.

Sau một lúc lâu, Triệu Tử Kính ngẩng đầu lên, không nói được lời nào.

Lý Hành Viễn kiên định, không hỏi thêm.

Lần trước bất thành công, người cho rằng kế hoạch lần này sẽ thành công sao? Triệu Tử Kính mở miệng nói.

Nếu tiến hành theo kế sách của ta, tuyệt đối không thất bại! Trong mắt Lý Hành Viễn lóe lên ánh sáng tự tin.

Một khi đã như vậy, người có thể làm đi! Chuyện khác, ta sẽ chuẩn bị, người không cần lo lắng.

Lý Hành Viễn được Triệu Tử Kính nhận lời sau đó im lặng rời đi.

Triệu Tử Kính nhìn bóng dáng hắn, nghĩ thầm – Lần này đã có thể tiêu diệt Long Diễm bang!

Hôm nay, Triển Vô Cực đưa Tô Tiểu Thoa đi đến một nơi tên là Quan Nguyệt sơn trang .

Nơi này là nơi tổ chức đại hội võ lâm, trang chủ Đỗ Quan Nguyệt là nhân vật thần bí mười năm trước xuất hiện trên võ lâm, không người nào biết hắn từ đâu mà đến, nhưng mà mười năm nay hắn đối đãi nhiệt tình, làm chuyện nhân nghĩa, mọi người trong võ lâm vốn muốn đề cử hắn làm võ lâm minh chủ, nhưng hắn là một thư sinh không biết một chút võ công. Bởi vậy mười năm tới hắn cũng không thể lên chức võ lâm minh chủ, nhưng đại hội võ lâm hàng năm đều mời đến dự.

Hai người đi vào cửa Quan Nguyệt sơn trang, Triển Vô Cực cầm lấy cây sáo trước ngực, thổi vang ba tiếng.

Không lâu sau, đại môn sơn trang mở ra, một nam tử thân hình cao ngất thoát nhìn tao nhã đi ra đón. Phía sau hắn có hơn mười người hầu cả nam lẫn nữ.

Tham kiến bang chủ. Nam tử tao nhã kia đúng là Đỗ Quan Nguyệt.

Nhị đệ không cần đa lễ. Triển Vô Cực cúi người nâng hắn dậy.

Đỗ Quan Nguyệt đứng dậy đầu tiên đập vào ánh mắt là người bên cạnh bang chủ, vẫn trầm mặc không nói, nữ tử xinh đẹp mang chút u buồn, lơ đãng. Hắn thấy trên cổ nữ tử kia có đeo chiếc vòng hình rồng!

Xem ra, nữ tử lạnh như băng này chính là người mười năm trước đại ca chọn làm thê tử.

Tham kiến bang chủ phu nhân. Đỗ Quan Nguyệt hành lễ lần nữa với Tô Tiểu Thoa.

Trên mặt Tô Tiểu Thoa ửng đỏ, có chút xấu hổ, có chút lung túng. Tuy rằng nàng mang thai con của Vô Cực, nhưng mà cho tới bây giờ chưa từng báai đường chính thức với hắn, ngược lại nàng và Lý Thiệu Bạch trở thành vợ chồng hữu danh vô thực, làm nàng trong khoảng thời gian ngắn không biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Triển Vô Cực thấy vẻ mặt của nàng, đã có thể đoán được suy nghĩ của nàng, vì thế hắn lập tức mở miệng nói: Mọi người đều miễn lễ, phu nhân mấy ngày liền đi đường xa nên có chút mệt mỏi, cần nghỉ ngơi sớm.

35. Chương 35

Đỗ Quan Nguyệt nhanh trí phát hiện có chút kỳ quái, vì thế lập tức đưa Triển Vô Cực và Tô Tiểu Thoa tiến vào bên trong trang.

Tô Tiểu Thoa cảm kích nhìn Triển Vô Cực, trong lòng âm thầm cảm ơn hắn vẫn không làm nàng khó xử trước mặt mọi người, ngược lại thừa nhận nàng là thê tử của hắn, việc này làm nàng cảm thấy vô cùng xấu hổ, trong lòng ngược lại dâng lên một cảm giác hạnh phúc.

Nàng phải thừa nhận rằng nàng hy vọng trở thành thê tử của hắn. Mặc dù trước mặt cha nàng và những người khác, hắn luôn là ma đầu lãnh khốc vô tình. Nhưng nàng không thể cứu chữa chịu nét hấp dẫn của hắn, mỗi thấy hắn một lần cảm tình đối với hắn càng thân thiết, mà một lần lại một lần mãnh liệt!

Nơi này là phân đà Long Diễm bang? Nàng vừa vào phòng đây là câu đầu tiên hắn nói.

Đúng vậy, trang chủ Đỗ Quan Nguyệt là nhị đệ kết báai của ta.

Nhị đệ? Nghe như vậy dường như còn có Tam đệ, Tứ đệ. Tô Tiểu Thoa tùy ý suy đoán.

Quả thật còn có Tam đệ và Tứ đệ. Những huynh đệ hắn kết báai tất cả đều là cha hắn năm đó dẫn hắn đi khắp nơi thu dưỡng một ít đứa nhỏ không nơi nương tựa, tình cảm bốn người còn thân hơn huynh đệ.

Cảm ơn chàng vừa rồi không làm ta khó xử. Nàng vốn tưởng rằng hắn sẽ trước mặt mọi người tuyên cáo nàng bán đứng Long Diễm bang.

Triển Vô Cực không lên tỏ vẻ gì, chậm rãi đi ra phía sau thân thể nàng, đưa tay nhanh ôm nàng, ở bên tai nàng thấp giọng nói: Nàng là của ta, đứa nhỏ cũng là của ta, ta tuyệt không chia sẻ nàng với người khác!

Nhưng mà chàng đừng quên, ta đã –

Ta không quên. Hắn cắt đứt lời nàng. Khi cần thiết ta sẽ không tiếc tất cả để lần nữa có được nàng!

Tô Tiểu Thoa nghe giọng nói lạnh như băng không khỏi âm thầm lo lắng, không biết hắn sẽ dùng phương pháp gì để đạt được nàng? Nàng không hy vọng nhìn thấy tay hắn lần nữa nhiễm máu tanh!

Triển Vô Cực xoay người nàng lại, chăm chú nhìn nàng thật sâu. Không nên phản bội ta lần nữa!

Tin tưởng ta, ta chưa bao giờ phản bội chàng. Nàng mở to đôi mắt sang ngồi nhìn thẳng vào đáy mắt hắn.

Hai người chăm chú nhìn lẫn nhau. Bỗng dưng, Triển Vô Cực cúi đầu hôn lên cánh môi của nàng.

Tô Tiểu Thoa hơi ngẩn ra, lập tức lui người lại. Vô Cực, đừng như vậy.

Nàng sớm đã là người của ta, không cần để ý người khác nói như thế nào.

Nếu mỗi một lần ta đều phóng túng chính mình làm vậy, như vậy, chung quy có một ngày, ta sẽ trầm luân vạn kiếp bất phục! Nàng cố chấp nhìn chăm chăm hắn, trong lòng không ngừng nhắc nhở chính mình, bọn họ là người sống không cùng thế giới!

Chỉ cần sống được vui vẻ, cho dù phóng túng cả đời thì làm sao, ánh mắt thế tục coi như là sương mù bình thường, không cần quan tâm! Hắn luôn sống cuộc sống như vậy.

Làm người thật sự có thể như lời chàng nói tùy hứng sang? Nàng hỏi hắn, đồng thời cũng là hỏi chính mình.

Có gì không thể?

Nàng làm không được! Đừng nữa nói, ta có chút mệt. Nàng mỗi mệt nói.

Như vậy nàng nghỉ ngơi đi. Hắn nhanh chóng cúi đầu hôn nàng bằng một nụ hôn tràn đầy ham muốn sau đó mới rời đi.

Tô Tiểu Thoa thấy hắn rời đi, sau đó chậm rãi đi đến phía trước cửa sổ.

Nàng thật sự có thể không để ý sự phản đối của cha mẹ, không để ý tới người bên ngoài bình luận mà sống cả đời với Vô Cực sao?

Triển Vô Cực sau khi rời phòng, một đường đi nhanh tới đại sảnh Quan Nguyệt sơn trang .

Trang chủ Đỗ Quan Nguyệt đã sớm ngồi chờ ở đây.

Đại ca, những người trong bang đều khỏe mạnh chứ? Đỗ Quan Nguyệt muốn hỏi thăm mấy huynh đệ trong bang.

Có chừng năm huynh đệ bị thương, không người thương vong. Triển Vô Cực nhướng mày, con người xanh nhanh chóng u ám.

Anh có tra ra người nào phản bội Long Diễm bang không?

Triển Vô Cực hít một hơi thật sâu. Ta vốn cho rằng là Tiểu Thoa – Khẩu khí hắn có chút do dự.

Là Tô cô nương? Đỗ Quan Nguyệt không thể tin. Hắn nhìn người từ trước đến giờ đều rất chuẩn nha, Tô cô nương kia tuy rằng có chút lạnh lùng, nhưng ánh mắt nàng trong sáng, không thể là hạng người gian ác.

– Nhưng mà ta tin tưởng nàng không có phản bội ta, có lẽ, nàng chỉ bị người ta lợi dụng thôi!

Ai lợi dụng nàng đến đối phó chúng ta?

Lý Hành Viễn!

Hình bộ thượng thư Lý Hành Viễn?

Đúng là hắn!

Đỗ Quan Nguyệt biết Lý Thiếu Bạch con của Lý Hành Viễn là trợ thủ của Tô Tiểu Thoa. Đại ca tính bước tiếp theo làm như thế nào?

Ta muốn tự mình đi đến Lý gia để diệt trừ hậu hoạn – Lý Thiếu Bạch! Triển Vô Cực ngụ ý muốn ra tay trước với người của Lý gia.

Nhưng mà công lực của đại ca hiện tại chỉ còn ba phần, đệ sự việc này sẽ có nguy hiểm! Hắn cùng với Triển Vô Cực cách ba ngày thì lấy bỏ câu đưa tin liên hệ, bởi vậy hắn biết đại ca vì cứu Tô cô nương mà mất đi bảy phần nội lực.

Bằng bọn họ còn không làm khó được ta!

Đỗ Quan Nguyệt thấy hắn dường như nắm chắc phần thắng, bởi vậy không ngăn cản nữa. Đại ca khi nào xuất phát, cần bao nhiêu người theo?

Sáng mai ta sẽ xuất phát, không cần có người theo, có đôi khi nhiều người đi quá ngược lại làm cho thất bại!

Như vậy em và anh cùng đi!

36. Chương 36

Không, đệ ở lại chăm sóc Tiểu Thoa, nàng đã có có thai, không thể qua loa. Đỗ Quan Nguyệt vừa nghe xong cười nói: Chúc mừng đại ca.

Huynh chưa nói gì, đệ làm sao có thể kết luận đứa nhỏ là của huynh? Mày kiếm của Triển Vô Cực khế nhếch.

Đỗ Quan Nguyệt lắc đầu nói: Tính tình của đại ca đệ rất hiểu, nụ cười của huynh từ trước giờ đối với mọi người đều khác nhau, vừa rồi thấy huynh nhắc tới Tô cô nương – Khi huynh nhắc tới chuyện đại tẩu có thai, trên mặt huynh mang nụ cười nhợt nhạt, đây không phải là chứng minh tốt nhất còn gì!

Tiểu tử chết tiệt này vẫn thông minh như vậy! Triển Vô Cực cười mắng.

Đỗ Quan Nguyệt cũng cười nhạt, không phủ nhận. Bốn huynh đệ họ từ nhỏ hắn vẫn là sắm vai nhân vật quân sư, thậm chí lúc trước khi cha thiết kế tổng đàn Long Diễm bang, hắn cũng tham dự một phần nhưng cảm thấy quang vinh và tự hào.

Tam đệ, Tứ đệ khỏe không? Triển Vô Cực quan tâm hỏi han.

Tam đệ trước đó vài ngày đến Long Diễm đảo thăm cha, đến nay chưa trở về, đại khái lại ở nơi đó cùng cha nghiên cứu võ công! Đỗ Quan Nguyệt cười nói, Tam đệ từ trước đến nay là võ si.

Tứ đệ đâu?

Tên kia vẫn như cũ ở Tử Vân Trai hắn thích cuộc sống một sách.

Triển Vô Cực nở nụ cười cười.

Làm làm làm

Màn đêm buông xuống bởi vì có nhiều võ lâm nhân sĩ đến Quan Nguyệt sơn trang , bởi vậy Triển Vô Cực và Tô Tiểu Thoa đã ở trong phòng dùng bữa.

Mười năm nay nàng chưa từng hoài nghi Quan Nguyệt sơn trang là phân đà Long Diễm bang, tất cả là nhờ Đỗ Quan Nguyệt thông minh bố trí.

Cũng bởi vì võ lâm nhân sĩ tụ tập ở đây, bởi vậy Quan Nguyệt sơn trang được nhiều tin tức nhất, cũng nhanh nhất, có thể nói là giúp Long Diễm bang điều tran.

Có chuyện ta muốn nói cho nàng biết trước. Triển Vô Cực mở miệng nói.

Tô Tiểu Thoa buông bát xuống nhìn hắn. Đêm nay tâm trạng hắn dường như không tệ, trên mặt luôn mang theo nụ cười thản nhiên.

Sáng mai, ta muốn tạm thời rời Quan Nguyệt sơn trang, ta hy vọng nàng đáp ứng ta ở tại chỗ này, chờ ta trở lại.

Tô Tiểu Thoa nhìn hấn trong chốc lát, nước mắt đột nhiên xuất hiện ở viền mắt. Chàng không phải lại muốn đi giết người chứ? nội tâm của nàng nảy lên một cổ đau thương khó có thể hình dung. Hấn có biết nàng mỗi ngày đều hướng lão thiên gia cầu nguyện, hy vọng hấn có bỏ xuống hồ đao, quay đầu lại là bờ.

Um, đừng khóc! Triển Vô Cực đứng dậy đi tới trước mặt nàng, đem nước mắt của nàng lau đi hết.

Mục đích của chuyến đi này bất quá ép Lý Thiểu Bạch viết thư hưu thê. Không phải dưới tình huống bắt đắc dĩ hấn sẽ không xuống tay với hấn – trừ phi Lý Thiểu Bạch không chịu viết hưu thê thư!

Chuyện không phải như nàng suy nghĩ như vậy, lần này ta tạm rời đi vì một chuyện khác.

Chàng có thể đảm bảo những lời chàng nói là thật?

Việc này thật làm hấn có chút khó xử, bởi vì hấn không dám cam đoan hấn tuyệt không ra tay với Lý Thiểu Bạch..... Hấn tin tưởng ngoài trừ giết hấn chứ không còn cách khác ép hấn đi vào khuôn khổ!

Ta cam đoan tuyệt không lừa nàng! Hấn mỉm cười nói.

Như vậy, ta cũng đáp ứng chàng, ta sẽ ở tại chỗ này chờ chàng trở về. Nàng ngẩng khuôn mặt dính nước mắt nhìn hấn, con ngươi trong suốt lóe ra ánh sáng mê người dị thường.

Triển Vô Cực không nói gì cúi đầu hôn nàng. Lúc này đây Tô Tiểu Thoa không có cự tuyệt, ngược lại nhắm chặt hai mắt, hưởng thụ giờ phút mang đến hạnh phúc.

Sau khi rời đi Quan Nguyệt sơn trang, Triển Vô Cực một đường đi tới, kinh hãi phát hiện chính mình lại không duyên không cớ trở thành tội phạm triều đình truy nã. Dọc theo đường đi, các khách điểm lớn nhỏ, quán trà, thậm chí bên đường, trên cây đều có dán văn bản rõ ràng và bức họa, hơn nữa có tiền thưởng một ngàn lượng!

Triển Vô Cực lắc đầu cười khổ, thì ra hấn chỉ đáng một ngàn lượng bạc!

Ở trong rừng cây, hấn xé bỏ cáo xuống, muốn nhìn một chút chính mình đã phạm tội gì, nhưng sau khi hấn xem xong, hấn cười không được. Bỏ cáo nói hấn là người phóng hỏa giết chết một nhà già trẻ Tô Chính Hùng là tội phạm quan trọng triều đình đang truy nã!

Ông trời! Đến tốt cùng là xảy chuyện gì ra? Hấn khi nào thì đi phóng hỏa? Trong đó nhất định có âm mưu thật lớn, hấn tin tưởng nhất định là có người thiết kế vu oan hấn! Hấn trước hết đến Tô gia nhìn xem.

Bỏ lại bỏ cáo, Triển Vô Cực thúc roi vào ngựa chạy như điên mà đi!

.....

Khi Triển Vô Cực tới nhà họ Tô, chỉ thấy chung quanh tường đổ, một mảnh tro tàn.

Triển Vô Cực suy nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra người nào đã phóng hỏa tô gia? Theo kết quả hấn quan sát mười năm qua, một nhà Tô thị dường như chưa từng kết thù kết oán với ai!

Lúc này, một vị lão bá đã đi tới.

Triển Vô Cực lập tức đề thấp vành nón, bốn phía mũ đều có tấm vải mỏng màu đen, khiến người không ngoài không thấy rõ diện mạo hấn.

Vị này đến tìm người nhà họ Tô sao? Lão bá thấy hấn đứng ở cổng lớn Tô gia hồi lâu, nên mới đến hỏi.

Ta là một người bà con xa.

Đáng tiếc người tới chậm, ba ngày trước nơi này đột nhiên nổi lên trận lửa, vì lửa quá lớn nên không ai dám đi vào cứu người.

Chẳng lẽ ngay cả một người còn sống cũng không có?

Có thì có chính là nữ nhi nhà này đã xuất giá, nhưng nghe nói vị Tô cô nương này bị thủ phạm phóng hỏa bắt đi, tung tích không rõ. Lão bá lắc đầu thở dài.

Ngoại trừ cô nương đó không người nào còn sống?

Không có nha! Lão bá liên tục lắc đầu. Thật không hiểu Tô gia tạo nghiệt gì, lại rơi vào kết cục như thế. Hai ngày trước Lý đại nhân còn tới dâng hương!

Lúc này một trận gió nhẹ thổi qua thổi mở màn lụa đen, trong nháy mắt lão bá nhìn thấy mắt hấn màu xanh.

Người..... Người..... giọng nói lão bá có chút phát run.

Cám ơn người lão bá, ta còn có việc đi trước một bước! Triển Vô Cực sải bước leo lên ngựa rồi đi.

Lão bá một mình đứng trước cửa nhà họ Tô, hồi tưởng trong nháy mắt vừa rồi..... Chẳng lẽ là ônghoa mắt ? Trên bảng bố cáo người bị truy nã phạm không phải có đôi mắt màu xanh sao?

Theo lý thuyết ông thấy diện mạo của hấn, đáng lẽ phải bị hấn diệt khẩu? Nhưng..... Hấn cũng không làm như vậy nha!

Ai! Lão bá lắc đầu, hấn thật hồ đồ , có lẽ thật sự là ông hoa mắt đi! Ông chậm rãi bước đi, vì trên dưới mấy chục mạng người nhà họ Tô mà thở dài.

37. Chương 37

Triển Vô Cực rời khỏi Tô gia liền một nơi tạm thời không có người ở.

Hấn không ngừng suy tư, rốt cuộc là ai có thâm cừu đại hận với Tô gia, muốn dùng phương thức này đến gia hại hơn mười mấy mạng người nhà họ Tô?

Bỗng dưng, hấn nghĩ đến đối phương nhất định là quen biết Tô gia hơn nữa cũng biết hấn.Nếu không người bình thường cũng không biết hấn có quan hệ với Tô gia, lợi dụng nhà họ Tô để bắt hấn!

Mà lúc này, Triển Vô Cực chỉ có thể nghĩ đến một người cực kỳ tàn nhẫn có thể — là thông gia nhà họ Tô, hình bộ đại nhân Lý Hành Viễn! Nếu hấn phỏng đoán là thật, Lý gia nhìn bên ngoài như vô năng, thật ra cũng là hung tàn vô cùng, lòng dạ nham hiểm!

Vô luận chân tướng như thế nào,Triển Vô Cực quyết định đến Lý gia một chuyến!

Nhớ tới ở Tiểu Thoa ở Quan Nguyệt sơn trang vẫn chưa biết tin tức gì, hấn không khỏi có chút lo lắng! Nàng biết tin tức này sẽ đau khổ đến cỡ nào? Còn có, nàng có tin người phóng hỏa là hấn không?

Hấn không dám nghĩ thêm nữa! Kế hoạch hiện tại chỉ có cách bắt hung thủ thật sự mới rửa sạch cho hấn!

Hấn lập tức, mang mũ sa, xoay người lên ngựa đi về hướng nhà họ Lý.

Ban đêm, Tô Tiểu Thoa đột nhiên từ lúc ngủ mơ bình tĩnh. Nhớ lại cảnh trong mộng, toàn thân không khỏi rét run!

Nàng..... nằm mơ thấy toàn thân cha mẹ đều là máu đi tới trước mặt nàng..... giấc mộng đáng sợ như vậy làm nàng cảm thấy có điều bất an!

Chẳng lẽ cha mẹ đã xảy ra chuyện? Nàng càng nghĩ càng kinh hãi, rốt cuộc không thể đi vào giấc ngủ!

Nhớ tới Vô Cực không ở bên người, nàng thế nhưng có loại mãnh liệt cảm giác mất mát.Nếu giờ phút này hấn ở bên cạnh nàng thì tốt biết bao! Hấn dường như có thể cho nàng một cảm giác an toàn không giống người khác!

Nói đến cũng rất kỳ quái, người bình thường vốn sợ hấn vô cùng,gọi hấn là đại ma đầu. Mà nàng chỉ có ở bên người hấn mới cảm thấy nhất an tâm, ngay cả nàng cũng không nói lên được đây là vì sao.

Ngẫm lại một chút, có lẽ là bởi vì yêu sao! Tất cả đều vì yêu mà thay đổi!

Suy nghĩ hồi lâu, sắc trời dần dần lộ ra, khi ánh sáng chiếu vào, lúc này nàng mới giật mình biết trời đã muồn sáng.

Nàng quyết định hai ngày nữa Vô Cực vẫn chưa trở về, nàng sẽ đến Đỗ Quan Nguyệt xin cho nàng trở về thăm cha mẹ.

Nó về Triển Vô Cực thì hần thừa dịp đêm tối, lên vào nhà họ Lý.

Này đã không phải hần lần đầu tiên đến này địa phương! Thượng một lần hần là bởi vì áp chế không được trong lòng tưởng niệm, tiến đến thăm tiểu sai.

Bất quá đêm nay không giống như bình thường, hần dọc theo đường đi đi tới thế nhưng chưa thấy một hạ nhân nào, cả căn nhà im ắng. Đột nhiên, hần nghe thấy đại sảnh có người nói, vì thế hần chậm rãi tiêu sái đi tới, quả nhiên — phụ tử Lý gia đang chơi cờ.

Vì thế Triển Vô Cực xách kiếm đi vào, võ công hần tuy chỉ còn lại ba phần, nhưng đối phó với hai cha con nhà họ Lý, hần tự tin sẽ thắng!

Hai cha con các người thật là rảnh, giờ này còn có hứng thú chơi cờ! Triển Vô Cực đứng ở cửa cao giọng nói.

Phụ tử Lý thị vừa thấy hần, lập tức đứng dậy.

Ngươi tới làm cái gì? Lý Hành Viễn mở miệng hỏi.

Bắt người xấu. Triển Vô Cực lạnh lùng nói.

Ha ha! Thật sự đáng chê cười, người xấu là chỉ chính mình sao? Lý Hành Viễn càn rỡ cười to.

Có ít người ngày thường bộ dáng đạo mạo, thật ra là hạng người gian ác ăn tươi nuốt sống người khác! Triển Vô Cực nói.

Ta không hiểu ngươi đang nói cái gì. Lý Hành Viễn cười lạnh nói.

Ta đang nói cái gì trong lòng các ngươi rõ ràng nhất!

Đừng quên, hiện giờ ngươi là khâm phạm triều đình, giết cả nhà họ Tô, ngươi thật là giỏi!

Hung thủ chân chính là ai, tin tưởng các ngươi so với ta rõ ràng hơn!

38. Chương 38

Lý Hành Viễn cười lạnh mấy tiếng, đột nhiên từ trong tay đầu ra một quân cờ.

Thoáng chốc, bốn phương tám hướng vô thanh vô tức bắn ra hơn mười mũi tên, tiến tiến hướng hần mà đến!

Triển Vô Cực l cực nhanh rút trường kiếm ra.

Chỉ tiếc nội lực hần không bằng lúc trước, không thể phối hợp khinh công với chiêu kiếm, bởi vậy vô ý một cái, trên đùi hần trúng một mũi tên.

Triển Vô Cực nhin cơn đau nhức, tiếp tục né tránh mũi tên đang bay đến, không ngờ lúc này từ phía trên chụp xuống một cái lưới, trên đó còn có vô số dao găm. Hần tránh né không kịp, lập tức bị bao phủ. Trong phút chốc, toàn thân hần đau nhức, lưới võng bó căng chặt. Mà kiếm trong tay hần cũng bị người ta nhanh chóng siết chặt mà vô dụng.

Giờ này khắc này, toàn thân hần đều đầy vết dao, mỗi lần động dậy một chút, lưới dao sắc bén liền đâm vào, nhất thời toàn thân hần nhiễm máu tươi.

Người đầu! Đưa hần vào đại lao, chờ tra thẩm! Lý Hành Viễn ra lệnh nói.

Lập tức, có sáu gã quan binh chia ra sáu nơi kéo cái lưới, đưa hần vào đại lao.

Triển Vô Cực muốn vận công giấy giũa, lại kinh tâm phát hiện tứ chi hần bủn rũn, khiến không còn sức lực! Thật giận, cha con nhà họ Lý nhất định đã hạ độc!

Chốc lát sau, trước mắt hần tối sầm, hôn mê bất tỉnh.

Đỗ Quan Nguyệt không lay chuyển được Tô Tiểu Thoa, nên đáp ứng sáng mai đưa nàng trở về thăm nhà.

Không ngờ lúc này có một gã mật thám từ bên ngoài chạy vào, thần sắc vội vàng, hần không đợi hạ nhân thông báo liền thẳng tiến vào, có thể thấy được chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Trang chủ – Mật thám ghé vào bên tai Đỗ Quan Nguyệt nói vài câu.

Cái gì? Mau để ta xem! Về mặt Đỗ Quan Nguyệt luôn luôn bình tĩnh giờ xuất hiện phần nộ.

Tô Tiểu Thoa đứng bên cạnh không chú ý lắm.

Chỉ thấy mật thám từ trong ngực lấy ra hai tờ bố cáo mở ra đặt ở trước bàn, chỉ thấy bên trên đều có ba chữ lớn Triển Vô Cực.

Tô Tiểu Thoa thoáng nhìn thấy ội vàng xông lên phía trước, đứng ở bên cạnh Đỗ Quan Nguyệt, hai người cùng nhìn về hai tờ bố cáo trên bàn h, trong đó hé ra hang chữ –

Tô gia bị Triển Vô Cực Long Diễm bang phóng hỏa, làm hơn mười mấy mạng người nhà Tô Chính Hùng chết cháy.....

Tô Tiểu Thoa nhìn đến hang chữ đó, chỉ cảm thấy từng trận hàn ý từ lòng bàn chân ứa ra đi lên!

Ông trời! Đây là ác mộng sao? Nàng có loại cảm giác muốn té xỉu.

Đỗ Quan Nguyệt lập tức đưa tay điểm nàng. Đại tẩu, chị cần bình tĩnh một chút!

Tô Tiểu Thoa bị hần điểm huyết, cảm xúc vững vàng hơn. Ta không phải đại tẩu của người! Ngữ điệu nàng cực kỳ khổ sở.

Đỗ Quan Nguyệt hơi ngần ra, sau đó lập tức mở miệng: Mặc kệ như thế nào, chị phải bảo trọng chính mình!

Tô Tiểu Thoa gật gật đầu, hai người nhìn về tờ bố cáo thứ hai, bố cáo viết –

Triều đình đã bắt được khâm phạm Triển Vô Cực, cũng quyết định mười ngày sau xử trảm ở ngoại ô.

Tô Tiểu Thoa suy sụp ngồi xuống, trong lòng đau triệt không chịu nổi. Chẳng lẽ Vô Cực đi chuyến này..... Đúng là đi làm chuyện này sao?

Không không không, nàng không tin! Nàng không tin hần sẽ làm ra chuyện thương tâm như vậy! Nhưng mà không phải hần thì là ai?

Nàng nghĩ trong vòng mười năm qua nhà họ Tô chỉ làm ăn, không hề kết thâm cừu đại hận với anh, là ai nhẫn tâm làm ra chuyện thương thiên hại lí đến như vậy?

Mà tất cả mũi tên tựa hồ đều chỉ hướng một người — Vô cực!

Vì đạt được đến mục đích hần sẽ không từ thủ đoạn, từ trước đến nay hần luôn xử sự như vậy, hần vì nàng mà giết hết tất cả những người ngăn cản bọn họ ở cùng một chỗ? Trời ạ — nàng không biết, nàng thật sự không muốn biết!

Đỗ Quan Nguyệt đứng ở một bên thủy chung trầm mặc. Sau một lát, hần gọi người mang giấy bút tới.

Trầm ngâm một lúc lâu, hần đề bút viết xuống vài chữ to:

Đại ca gặp nạn, mau đến!

Nhị ca

Viết xong sau hần triệu người hầu đến, dặn nói: Mau đem phong thư này đến Tử Vân Trai !

Người hầu tiếp nhận thư, lập tức vội đi ra ngoài.

Tô cô nương, đợi Tứ đệ tới, chúng ta sẽ thương thảo làm sao giải cứu đại ca.
Tâm Trạng Tô Tiểu Thoa thoáng chốc đại biến, lạnh lùng mở miệng nói: Giết người là phải đền mạng !

39. Chương 39

Trong lòng Đỗ Quan Nguyệt giật mình. Đại ca tuyệt không làm ra chuyện có lỗi với Tô cô nương.

Tô Tiểu Thoa đi đến cạnh cửa, nhìn về phía chân trời. Ta cũng không hy vọng là hắn! Nàng nói xong nhin không được đau khổ trong lòng,che mặt khóc lên. Từ nay về sau, trên đời chỉ còn lẻ loi một mình nàng !

Đỗ Quan Nguyệt thấy nàng khóc tan thương như thế, sợ nàng thương tâm quá độ, đành ra lệnh nữ tì đỡ nàng trở về phòng nghỉ.

Mộ Dung Ký một bước vào Quan Nguyệt sơn trang , hắn liền cảm nhận được không khí ngưng đọng không giống ngày thế. Cho nên bước chân hắn nhanh hơn, nhắm thẳng thư phòng Đỗ Quan Nguyệt mà đi.

Đại ca nhất định xảy ra chuyện gì, nếu không nhị ca cũng sẽ không đưa thư bảo một người ngày thường rảnh rỗi như con một sách hoạ tốc đến.

Sau khi nhìn thấy Đỗ Quan Nguyệt,câu đầu tiên của Mộ Dung Ký là: Chuyện nghiêm trọng lắm không?

Đỗ Quan Nguyệt chỉ chỉ hai tờ bố cáo trên bàn.

Mộ Dung Ký xem xong, thần sắc cũng ngưng trọng. Tam ca đâu?

Ồ Long Diễm đảo , trong vòng mười ngày không kịp trở về !

Không báo cho hắn sao?

Tạm thời không cần, ta không muốn làm cho cha lo lắng!

Đại ca thật sự phóng hỏa đốt một nhà Tô thị? Mộ Dung Ký từ trước đến nay biết Long Diễm bang không làm những chuyện như vậy.

Nếu đệ thấy đại ca nhìn Tô cô nương — cũng chính là đại tẩu tương lai của chúng ta, người sẽ không hỏi vấn đề xuẩn ngốc như thế này.

Nói như thế, đại ca là vô tội !

Chuyện đó còn phải nói sao? Đỗ Quan Nguyệt liếc mắt một cái, tiểu tử này từ nhỏ đã cứng đầu cứng cổ , có đôi khi còn có thể tức giận đến muốn đá hắn một cước.

Huynh muốn dùng phương pháp gì cứu đại ca?

Đến lúc đó đệ tự nhiên sẽ biết. Đỗ Quan nguyệt định liệu trước nói.

Trong lòng Mộ Dung Ký biết nhị ca rất giỏi mưu kế. Người tính toán cùng ai đi cứu đại ca?

Ngủ ngốc này! Ngoài trừ người còn có người khác để chọn sao? Đỗ Quan Nguyệt mắng. Nếu không tính toán hành động cùng với hắn, hắn cần gì phải tìm tiểu tử này?

Đệ?! Mộ Dung Ký giật mình nói.

Đệ cái gì đệ! Chẳng lẽ đệ muốn nhìn đại ca không công chịu chết? Đỗ Quan Nguyệt nghiêng người liếc xéo hắn một cái.

Đệ không phải có ý này.....

Vậy ý của đệ là sao? Đỗ Quan Nguyệt hăm dọa nhìn hắn. Trong bốn huynh đệ khinh công của tiểu tử này là giỏi nhất,! Cha đặc biệt huấn luyện, khinh công của tứ đệ đến nay không người có thể bằng.

Đệ..... đệ cho tới bây giờ không có tỷ thí qua công phu. Mộ Dung Ký lúng ta lúng túng nói.

Huynh và đại ca, tam ca cũng không phải là người sao? Đỗ Quan Nguyệt tức giận nói.

Không giống nha!

Không giống như thế nào?

Chúng ta chỉ tỷ thí chứ không muốn mạng đối phương.

Nhưng thật ra!

Từ khi hấn lập Quan Nguyệt sơn trang tới nay, vẫn giấu diếm võ công cao thâm chính mình, giả bộ là một người không biết nửa phần võ công. Nhưng hấn mỗi ngày dùng hai canh giờ ở mật thất trong phòng để luyện công, mười năm qua chưa từng gián đoạn.

Ta hỏi đệ, đệ có thể chiêu theo yêu cầu của cha, mỗi ngày dùng một chút thời gian để luyện công? Đỗ Quan Nguyệt đột nhiên hỏi.

Đương nhiên là có! Lời nói của cha đối với Mộ Dung Ký mà nói luôn luôn là thánh chỉ, hấn không dám vi phạm.

Như vậy đệ cho rằng cha truyền cho huynh đệ chúng ta công phu như thế nào?

Thiên hạ đệ nhất! Mộ Dung Ký lộ ra ánh mắt sùng kính. Hấn cho rằng võ công của cha sâu không lường được, là thiên hạ thứ nhất.

Đến lúc đó đệ chỉ cần đem võ công cha dạy cho đệ thi triển, nhất định không có người có thể địch lại!

Thật sự?

Huynh có khi nào lừa gạt đệ?

Chuyện đó là sự thật, Đỗ Quan Nguyệt mặc dù thường bị sự đàn độn của hấn chọc tức đến đỉnh đầu bốc khói, bất quá hấn chưa bao giờ bởi vì hấn đàn độn mà tùy ý lừa gạt hấn!

Chúng ta đây khi nào xuất phát đi cứu đại ca?

Sáng mai.

Chỉ có hai người chúng ta?

Còn có Tô cô nương.

Mộ Dung Ký gật đầu, hấn tin tưởng nhị ca, chỉ cần chuyện nhị ca muốn làm, không có gì là không thành công.

Sáng sớm hôm sau, ba người rời khỏi Quan Nguyệt sơn trang.

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Ký nhìn thấy Tô Tiểu Thoa. Đại tẩu nhĩ hảo, ta là tứ đệ tên Mộ Dung Ký. Hấn nhìn nàng tự giới thiệu.

Tô Tiểu Thoa lạnh lùng liếc mắt hấn một cái, mở miệng nói: Ta không phải đại tẩu của ngươi, ta gọi là Tô Tiểu Thoa.

A..... Thực xin lỗi, Tô cô nương! Mộ Dung Ký nói quanh co i. Hiện tại hấn cuối cùng hiểu được bằng sơn mỹ nhân theo như lời đồn là lời gì! Nữ nhân lạnh như thế thật không hiểu đại ca như thế nào ở chung với nàng?

Đỗ Quan Nguyệt ở một bên thấy Tứ đệ ăn trúng đĩnh, trong lòng không khỏi trỏ dài, tứ đệ thật đúng là không phải người xuẩn ngốc bình thường, một chút cũng không hiểu sắc mặt người khác!

Dọc theo đường đi Đỗ Quan Nguyệt thấy Mộ Dung Ký không ngừng muốn chọc Tô Tiểu Thoa cười, chỉ tiếc vẻ mặt nàng thủy chung lo buồn, bọn họ thậm chí hoài nghi nàng có nghe lời bọn họ nói không.

Tới chạng vạng, bọn họ một hàng ba người tới trước cổng lớn Tô gia.

Tô Tiểu Thoa choáng váng khi thấy nhà mình bị thiêu thành tro tàn, trong lòng đau quá thực không cách nào nói rõ!

Tô gia bọn họ rốt cuộc là tạo nghiệt gì, thế nhưng rơi vào kết cục như thế? Nước mắt của nàng không chịu không chế chảy xuống đầy mặt.

Nàng chậm rãi đi vào trong tòa nhà rách nát không chịu nổi, một mặt hồi tưởng thời gian ngày trước, một mặt đắm chìm ở trong bi thương, tầm mắt của nàng từ vách tường cháy đen chậm rãi rơi xuống trên mặt đất nhìn vào ngôi vụn đốt thành tro đen, trong lòng nàng thề nhất định phải báo thù này!

Sau khi hạ quyết tâm, nàng không hề rơi lệ, ngẩng đầu, mở miệng nói: Ta muốn báo tể cha mẹ trước!

Vì thế, Đỗ Quan Nguyệt và Mộ Dung Ký yên lặng theo nàng đến vùng ngoại ô mai táng một nhà Tô thị.

Khi Tô Tiểu Thoa báo tể sắc trời đã đen, nhưng ánh nến trước mộ phần lại phản chiếu rõ ràng ánh mắt kiên nghị của nàng. Nàng ở trong gió đêm một mình đứng hồi lâu, làm người ta nhìn vô hạn lòng chua xót.

Tô cô nương, người chết không thể sống lại, cô nương phải nén bi thương. Đỗ Quan Nguyệt khuyên nhủ.

40. Chương 40

Chính vì người chết không thể sống lại, cho nên ta càng phải ở trong này làm bạn bọn họ lâu một chút! Nàng sầm sầm nói. Đỗ Quan Nguyệt và Mộ Dung Ký thấy nàng kiên trì như thế, cũng không khuyên nữa. Bi thương có khi cần phải phát tiết.

Một lúc sau, Tô Tiểu Thoa đột nhiên hỏi: Đổi thành các người, bước tiếp theo sẽ làm sao?

Trước nên tra ra hung thủ là ai. Huynh đệ hai người không hẹn mà cùng trả lời.

Như vậy đáp ứng ta một chuyện. Tô Tiểu Thoa nhìn bọn họ. Ta muốn tạm thời về Lý gia trước.

Không được! Nếu đại ca đã biết, nhất định sẽ trách cứ chúng ta. Đỗ Quan Nguyệt lắc đầu nói.

Vì Vô Cực, các người tốt nhất nên để ta trở về.

vì sao?

Bởi vì giờ phút này Vô Cực đang bị nhốt tại hì đại lao nh bộ, muốn gặp hắn nhất định phải về Lý gia trước, mới có thể thuận theo mọi việc. Thật ra nàng cũng không có nắm chắc Lý gia sẽ cho nàng đi gặp Vô Cực, bất quá để biết Vô Cực trong sạch hay không, nàng phải làm như thế. Nếu Vô Cực là trong sạch, ta cũng sẽ nghĩ biện pháp cứu hắn!

Đỗ Quan Nguyệt trầm trầm sau một lúc lâu, rốt cục gật đầu đáp ứng, có lẽ nhiều nội ứng cũng tốt. Nếu đại ca thuận lợi được chúng ta cứu ra, như vậy cô phải đáp ứng ta, sẽ trở lại bên người đại ca. Hắn đưa ra yêu cầu. Hắn biết nữ nhân này ở trong lòng đại ca cực kỳ quan trọng.

Tô Tiểu Thoa khẽ thở dài, gật gật đầu.

Vì thế Đỗ Quan Nguyệt và Mộ Dung Ký đành phải hộ tống nàng quay về Lý gia.

Sáng sớm hôm sau, hai người nhìn theo nàng tiến vào Lý phủ sau đó nhanh chóng rời đi, bắt đầu chuẩn bị người cứu đại ca.

Sau khi Tô Tiểu Thoa trở lại Lý gia, nàng đã bị đãi ngộ lãnh đạm dị thường, ngay cả bọn hạ nhân cũng không đặt nàng trong mắt, cũng dần dần không phản ứng với nàng. Chỉ có Hương Bình giống như ban đầu đối với nàng rất tốt, lo ba bữa cơm hằng ngày cho nàng.

Ngày này, Lý Thiếu Bạch đến phòng nàng. Tìm ta có việc sao?

Chàng có thể đáp ứng cho thiếp đi gặp Vô – thiếp van cầu chàng cho thiếp đi gặp hung thủ giết cả nhà ta! Nàng năn nỉ nói.

Lý Thiếu Bạch cười lạnh hai tiếng. Ta thấy nàng vẫn không quên được hần đi! Trong lòng hần âm thầm tức giận.

Không, chàng sai lầm rồi, thiếp hận hần! Nàng mặt không chút thay đổi, lạnh lùng mở miệng nói.

Sao! Phải không? Hắc hắc! Thật ra cho nàng gặp hần cũng không sao, nhưng mà ta sợ nàng nhìn thấy sẽ đau lòng! Lý Thiếu Bạch chua chát nói.

Thiếp sẽ không, thiếp chỉ hy vọng giết người đền mạng! Về mặt nàng bỗng nhiên biến đổi, xem ra lại có chút âm tàn!

Lý Thiếu Bạch thấy sắc mặt nàng đại biến, trong lòng đột nhiên không được tự nhiên, vì thế mở miệng nói: Đây là lệnh bài của ta, nàng có thể đi nhìn hần! nói xong, thần sắc hần khác thường bước nhanh rời đi.

Sau buổi tối, Tô Tiểu Thoa và Hương Hình cùng đi tới hình bộ đại lao. Bởi vì có lệnh bài của Lý Thiếu Bạch, bởi vậy hai người có thể thuận lợi tiến vào, không hề có người nghi vấn.

Hương Bình, người ở tại nơi này chờ ta, ta có việc đi vào trong một chút!

Nàng một mình đi vào đại lao âm u, ngục tốt nói cho nàng biết, Triển Vô Cực bị giam ở phòng cuối cùng.

Nàng từng bước một đi tới trước mặt hần. Nàng nhìn thấy người hần đầy vết máu, nhưng vẻ mặt hần vẫn kiêu căng như cũ.

Như là cảm ứng được có người nhìn chăm chú, Triển Vô Cực đột nhiên mở hai mắt nhắm chặt. Thấy được nàng, hần lập tức đứng dậy xông về phía trước, hai chân bị tảng đá lớn khóa chặt, nên chỉ có thể đứng ở trước cửa phòng giam, không gần được thân thể của nàng.

Nàng..... tại sao lại đến đây? Giọng nói của hần vì thiếu nước mà khàn khàn không rõ.

Tô Tiểu Thoa thấy bộ dáng hần như vậy, tim đều nhanh nát nhưng nghĩ đến cảnh cha mẹ chết, nàng bức chính mình không thể xử trí theo cảm tính, muốn điều tra ra manh mối! Nói cho ta biết, chàng rốt cuộc có phóng hỏa hay không? Ngữ điệu nàng cố ý không mang theo một tia cảm tình, vẻ mặt lại lộ ra thống khổ.

Nàng còn chưa tin ta sao? Trong lòng Triển Vô Cực chưa sót vụn phần. Ta tuyệt không làm chuyện gây đau khổ cho nàng. Hần không thẹn nhìn nàng.

Như vậy, vì sao triều đình lại triệu cáo thiên hạ, tiền thưởng một ngàn lượng để bắt chàng?

Ta bị vu vu hãm !

Là ai vu hãm chàng?

Triển Vô Cực trầm ngâm một lúc lâu. Nàng làm sao có thể tới thăm ta? Theo lý mà nói, giống như tử tù không cho người khác đi thăm .

Tô Tiểu Thoa yếu ớt nói: Là Lý Thiếu Bạch để ta tới .

Cái gì? Nàng quay về Lý gia ? Về mặt Triển Vô Cực biến đổi, lo lắng dị thường.

Tô Tiểu Thoa yên lặng không nói.

Mau rời đi Lý gia, nơi đó rất nguy hiểm!

Chỉ cần chàng thề người phóng hỏa không phải là chàng , ta sẽ suy nghĩ rời khỏi Lý gia! Nàng vốn không muốn ở lại Lý gia.

Ta thề, nếu người hỏa phóng là ta, tất cả người trong Long Diễm bang sẽ chết thảm! Triển Vô Cực quyết tâm thề độc.

Tô Tiểu Thoa kinh ngạc nhìn hần, trong khoảng thời gian ngắn không biết là vui mừng hay bị thương. Người quả nhiên không phải Vô Cực giết! Nàng cảm thấy an ủi, hần dù sao không phải là người táng tận thiên lương!

Chàng chờ đây, ta đi lấy chìa khóa đến thả ngươi ra ngoài! Nếu hần vô tội, nàng tuyệt không có thể để hần không công chịu chết.

Chờ một chút! Triển Vô Cực gọi nàng lại. Nàng vươn tay vào đây! Hắn dịu dàng nói.

Tô Tiểu Thoa theo lời hắn vươn tay vào.

Triển Vô Cực cầm tay nàng, thật lâu không đành lòng buông ra.

Vô Cực..... Hốc mắt nàng đỏ lên.

Cái gì cũng không cần nói, ta hiểu được. Triển Vô Cực thâm tình nhìn nàng.

Một lát sau nhân, Triển Vô Cực buông tay nàng ra. Phải cẩn thận!

Tô Tiểu Thoa rưng rưng đối hắn cười, bước nhanh rời đi. Nàng đi đến trước mặt người coi ngục, mở miệng yêu cầu hắn đưa chìa khóa giam Vô Cực giao cho nàng.

41. Chương 41

Chuyện chỉ sợ không được nha! Người kia chính là phạm nhân vô cùng nguy hiểm, huống hồ qua vài ngày nữa sẽ chém. Ta là ai người hắn đã được, chẳng lẽ ta sẽ làm ra chuyện thương tổn Lý gia? Ánh mắt của Tô Tiểu Thoa sắc bén liếc về phía người coi ngục.

Ngục tốt đương nhiên biết nàng là vợ Lý đại nhân, bởi vậy có chút dao động.

Nếu người không nghe lời của ta, tương lai người cũng khó sống! Nàng lạnh lùng uy hiếp hắn.

Ngục tốt bị vẻ mặt nghiêm nghị của nàng làm kinh sợ, quyết định giao chìa khóa cho nàng.

Khoan đã! Lý Thiếu Bạch đột nhiên từ bên ngoài đi đến.

Đại thiếu gia..... Người coi ngục thở phào.

Cái gì cũng không cần nói, người đi tuần phòng đi! Lý Thiếu Bạch ra lệnh nói.

Người coi ngục thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhanh tránh ra.

Lá gan nàng thật lớn, còn muốn để cho khâm phạm của triều đình chạy thoát? Lý Thiếu Bạch một tay kéo nàng lại, hung tợn nói.

Người không phải hắn giết, tại sao bắt hắn! Tô Tiểu Thoa lãnh đạm liếc hắn một cái.

Gì? Dùng cái gì biết người ra tay không phải là hắn? Lý Thiếu Bạch nheo lại ánh mắt.

Hắn nói cho thiếp biết!

Hắn nói cho nàng, nàng liền tin tưởng?

Tô Tiểu Thoa không nói.

Trả lời ta a! Lý Thiếu Bạch tăng thêm sức tay.

Đúng vậy, thiếp chính là tin tưởng hắn! Tô Tiểu Thoa không sợ nhìn hắn.

Hay ột tiện nhân! Nếu hôm nay đổi thành là ta, nàng có tin ta nói không?

Tô Tiểu Thoa quay đầu .. không có trả lời.

Tốt lắm..... Tốt lắm..... Lý Thiếu Bạch cuồng tiếu. Một khi đã như vậy, nàng đừng trách ta vô tình! Hai hán mắt hắn lóe ra ánh sáng đáng sợ.

Lúc Tô Tiểu Thoa còn chưa hiểu ý của Lý Thiếu Bạch, đã hắn kéo ra ngoài.

Hắn muốn trả thù! Hắn tuyệt đối không buông tha hai người bọn họ, hắn phải cho bọn họ thống khổ cả đời, hắn cười u ám.

.....

Lý Thiếu Bạch đưa Tô Tiểu Thoa liền vội vàng chạy ra ngoài, trước khi đi cũng lệnh tỳ nữ ở ngoài cửa phòng trông coi, không cho Tô Tiểu Thoa ra khỏi phòng nửa bước.

Tô Tiểu Thoa thấy hấn giống như phát cuồng, ánh mắt lệ quang bắn ra bốn phía, trong lòng không khỏi sợ hãi, hấn không biết sẽ đối phó với nàng như thế nào! Nhưng nhớ tới Vô Cực còn đang trong nhà lao, trong lòng nàng lại lo lắng, nếu thật sự không cứu hấn, chỉ sợ hấn sẽ bị xử tử !

Đang lúc hoảng loạn, Lý Thiếu Bạch lại giống như một trận gió trở lại trong phòng, trên tay cũng bưng một chén thuốc.

Hấn đem chén thuốc đặt trên bàn, sau đó bắt được Tô Tiểu Thoa, kéo nàng tới trước bàn.

Uống nó! Lý Thiếu Bạch thét ra lệnh.

Đây là cái gì? Trong lòng Tô Tiểu Thoa tràn đầy hồ nghi.

Thuốc phá thai. Lý Thiếu Bạch cười tà.

Thiếp không uống! Tô Tiểu Thoa kích động lui ra phía sau.

Không phải do nàng quyết định! Lý Thiếu Bạch dùng sức ấn nàng xuống ghế trên, bưng bát lên, bắt buộc nàng uống xong thuốc.

Tuy rằng Tô Tiểu Thoa cực lực phản kháng, nhưng vẫn đánh không lại Lý Thiếu Bạch, bị bắt uống hơn phân nửa bát thuốc. Sau khi uống xong, cả người nàng cứng ngắc.

Muốn sinh con cho hấn sao? Không có cửa đâu nha, nàng là thê tử của Lý Thiếu Bạch, chỉ có thể sinh cốt nhục của Lý gia! Lý Thiếu Bạch hung tợn rừng mắt nàng.

Tô Tiểu Thoa nhìn cảnh vật mờ mịt phía trước, giống như Lý Thiếu Bạch không hề tồn tại!

Ta đang nói chuyện với nàng nha! Lý Thiếu Bạch lay mạnh nàng.

Bỗng dưng, bụng một trận đau nhức khiến cho nàng nhịn không được âm thanh cuồng khiếu, máu không ngừng chảy ra.

Tô Tiểu Thoa ôm bụng, buồn bã nói: Người giết ta đi đi! Dù sao ta cũng không muốn sống !

Muốn chết? Không dễ dàng như vậy! Ta sẽ không dễ dàng để ột nhà các người đoàn tụ ! Lý Thiếu Bạch cuồng tiếu.

Người là có ý gì? Tô Tiểu Thoa đau đến mau chóng đỡ không được, trong lòng nàng biết đứa nhỏ đã không còn .

Nàng biết không? Cả nhà họ Tô là do ta phóng hỏa ! Lý Thiếu Bạch dán bên tai nàng lạnh lùng khẽ cười nói.

Tô Tiểu Thoa vừa nghe, liền hôn mê bất tỉnh!

Lý Thiếu Bạch không biết câu cuối cùng nàng có nghe thấy không! Dù nàng nói như thế nào cũng không có ai tin, huống chi lại có Triệu công công là chỗ dựa vững chắc của Lý gia, hấn cũng không sợ trời không sợ đất !

Suy nghĩ trong chốc lát, hấn mới lấy thanh âm kinh hoàng, hét to: Không tốt , thiếu nữ sinh non , mau gọi thầy thuốc đến đây..... Hấn ra vẻ đau thương hô to!

Hấn ôm lấy Tô Tiểu Thoa đang hôn mê, đem nàng đặt ở trên giường, về mặt âm tàn nhìn nàng. Lúc này đây hấn chẳng những phải diệt trừ Triệu Vô Cực, còn phải để hấn tuyệt tử tuyệt tôn!

Hấn nhìn Tô Tiểu Thoa nằm ở trên giường, miệng tản ra nụ cười, đợi thân thể nàng hồi phục, hấn liền muốn nàng! Hấn âm thầm thề.

Lý Thiếu Bạch đứng dậy, ra bên ngoài la lên.

42. Chương 42

Tô Tiểu Thoa sau khi tỉnh lại suốt ngày không nói một lời, cho dù ai cũng không biết trong lòng nàng suy nghĩ cái gì.

Lý Thiệu Bạch đến xem nàng hai lần, nhưng mỗi một nàng chỉ cần nhìn thấy hắn, thì giống như người điên phát cuồng thét chói tai, bởi vậy Lý Thiệu Bạch cũng không lại đến thăm nàng. Hắn nghĩ đợi nàng bình tĩnh, hắn lại đến thăm nàng!

Mấy ngày sau, bà mối rất bận rộn.

Đối với chuyện lấy người thứ hai, Lý Thiệu Bạch cũng không phản đối, nam nhân vốn nên còn ba bốn vợ, hơn Lý gia bọn họ có nhiều tiền như thế, lấy thêm vài người cũng không sao!

Đêm nay, Lý Thiệu Bạch lại tới thăm Tiểu Thoa, không biết tại sao nàng càng lãnh đạm với hắn, hắn càng muốn được nàng! Đại khái, hắn thích bộ dạng lạnh như băng của nàng!

Đẩy cửa phòng ra, hắn thấy nàng cũng giống như mấy ngày trước, nàng vẫn như cũ thờ ơ, ngơ ngác ngồi im. Bất quá, lúc này đây nàng nhìn thấy hắn cũng không có thét chói tai.

Trong lòng Lý Thiệu Bạch vui vẻ, chậm rãi đi vào bên cạnh nàng. Nàng khỏe hơn chưa? Hắn thử hỏi.

Tô Tiểu Thoa quay đầu lại liếc hắn một cái, sau đó nhìn hắn lạnh lùng cười. Người chết ta sẽ rất tốt! Nói xong những lời này, nàng đem sớm hương chủy thủ đâm tới phía hắn.

Lý Thiệu Bạch cảm thấy cả kinh, vội vàng tránh ra, không ngờ vẫn chậm một bước, đuôi hắn bị nàng đâm một đao. Hắn đau đến kêu thảm.

Tô Tiểu Thoa lại giơ đao lên, đâm lên người.

Lý Thiệu Bạch vội vàng né tránh, một bên gào to: Người đâu! Giết người a!

Bọn người hầu nghe tiếng lập tức vọt vào, lại bị động tác của Thiệu phu nhân làm sợ tới mức không biết làm sao.

Mau bắt nàng, nàng điên rồi! Lý Thiệu Bạch lên tiếng.

Bọn người hầu lúc này mới luống cuống tay chân giữ Tô Tiểu Thoa lại.

Vào lúc này Tô Tiểu Thoa lại cuồng tiếu không ngừng, tiếng cười làm người nghe sợ hãi, rồi lại tràn ngập thâm lương.

Tiện nhân! Lý Thiệu Bạch hung hăng cho nàng một cái tát.

Tô Tiểu Thoa chậm rãi ngẩng mặt mình lên, khóe miệng còn nhỏ ra máu. Hiện tại, đau đớn gì đều không thể so với đau thương trong lòng.

Nàng lấy ánh mắt cực khinh miệt nhìn Lý Thiệu Bạch, vô luận hắn dùng cái gì tra tấn nàng, nàng đều không sao cả! Dù sao nàng không còn có gì có thể tổn thất, không phải sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng trống rỗng, bắt đầu cười như bệnh tâm thần, nước mắt chảy xuống khóe môi nàng.

Đưa nàng tới phòng củi! Lý Thiệu Bạch ra lệnh nói.

Vì thế Tô Tiểu Thoa bị bọn người hầu áp đi ra ngoài.

Thiệu gia, thương thế của ngài – Một gã người hầu nhất gan hỏi.

Nếu thấy ta bị thương, còn đứng ở trong này làm gì? Còn không mau đi mời thầy thuốc?

Dạ, dạ! Người hầu vội vàng chạy ra ngoài.

Đáng chết! Lý Thiệu Bạch nguyên rủa nói.

Không thể tưởng được nàng thế nhưng muốn giết hắn! Bộ dáng của nàng giống như người điên , hắn cũng không dám xác định! A! Trước hết giam nàng đã rồi tính sao!

Nếu nàng thật bị điên hắn liền hừ nàng, để nàng ra ngoài sống như ăn mày! Hắn ác độc nghĩ đến.

Liên tiếp vài ngày, Tô Tiểu Thoa bị nhốt trong phòng củi. Mỗi đêm,Hương Bình đều lén mang vài thứ cho nàng ăn.

Hương Bình nghĩ thiếu gia thật nhẫn tâm, nhốt thiếu nhân tại phòng củi không quan trọng, còn phân phó hạ nhân mỗi buổi cơm chỉ cho Thiếu phu nhân một chén cháo loãng. Nàng thật sự không đành lòng nhìn thiếu phu nhân chịu khổ, bởi vậy nàng lén lấy đồ ăn trong bếp đưa tới cho thiếu phu nhân.

Thiếu phu nhân, ta đến đây! Hương Bình ở bên cửa sổ nhẹ nói.

Tô Tiểu Thoa chẳng qua nhìn nàng một cái, cũng không đi tới cửa sổ.

Thiếu phu nhân, người phải ăn nhiều một chút! Hương Bình đưa đồ ăn tới, Thiếu phu nhân ngay cả ăn cũng không ăn để sang một bên.

Em trở về đi! Bị người ta thấy ,nhất định không tốt cho em! Tô Tiểu Thoa thản nhiên mở miệng.

Thiếu phu nhân..... Hương Bình nhịn không được đỏ hốc mắt.

Em..... Có thể giúp ta một việc hay không?

Thiếu phu nhân cứ việc nói.

Sáng mai thả ta!

Phu nhân..... muốn đi chỗ nào? Uế Thiếu phu nhân muốn chạy trốn, kết cục chỉ có càng thêm . Cho dù nàng đào thoát thành công, tới rồi bên ngoài lại không có người quen, một thiếu nữ tử có thể làm cái gì nha? Hương Bình lo lắng cho nàng!

Ta muốn gặp mặt người đó lần cuối. Về mặt Tô Tiểu thoa buồn bã.

Này.....

Nếu em không muốn, ta cũng không trách em.

Không, Hương Bình nguyện ý!

Cám ơn em. Nói xong, Tô Tiểu Thoa lại trầm tư.

Hương Bình thấy vẻ mặt Thiếu phu nhân lại dờ dẩn, cảm thấy nàng thật đáng thương , ảm đạm rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Hương Bình thừa dịp ít người, lặng lẽ đi đến ngoài cửa phòng củi.

Thiếu phu nhân, em đến đây. Nàng lặng lẽ hô. Tiếp theo nàng mở cửa, để cho Tô Tiểu Thoa đi ra.

Hương Bình, ân tình của em ta vĩnh viễn sẽ không quên!

Thiếu phu nhân..... không biết làm sao, Hương Bình cảm thấy được thiếu phu nhân rời đi, nàng sẽ không bao giờ ... gặp lại nàng nàng!

Em phải bảo trọng! tô

Hương Bình nhìn ngoài bóng dáng nàng nhanh chóng biến mất ở cửa, trong lòng càng thêm khẳng định, nàng sẽ không gặp lại Thiếu phu nhân !

43. Chương 43

Mang tử tù Triển Vô Cực ra. Lý Hành Viễn hét ra lệnh nói.

Hai gã quan sai đưa Triển Vô Cực ngồi trong xe tù vào pháp trường.

Triển Vô Cực, người biết tội chưa?

Ha ha ha..... Triển Vô Cực cuồng tiếu. Ta có tội gì? về mặt hấn kiêu căng nhìn chằm chằm Lý Hành Viễn.

Hừ! Chết đến nơi còn không biết hối cải! Lý hành Viễn quăng bảng gỗ lên, chuẩn bị chém Triển Vô Cực.

Đột nhiên, rất xa chạy có một thân ảnh nhỏ nhắn đang chạy đến, trong long Lý Thiểu Bạch rửa thầm liên tục.

Vô Cực..... Vô cực..... một tiếng gọi thê lương từ trong miệng Tô Tiểu Thoa truyền ra.

Triển Vô Cực lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng Tô Tiểu Thoa, chỉ thấy khuôn mặt nàng đầy nước mắt. Tiểu Thoa..... Đời này hấn không sợ cái gì, chỉ sợ nhìn thấy nàng rơi lệ. Vậy sẽ làm hấn thêm đau lòng!

Không được qua! Quan sai ngăn lại Tô Tiểu Thoa, không cho nàng tới gần pháp trường.

Tô Tiểu Thoa chỉ đành yên lặng rơi nước mắt, ở trong đám người nhìn hấn.

Lúc này, Triển Vô Cực đột nhiên phát cuồng, thoát khỏi hai gã quan sai chạy vội về hướng Tô Tiểu Thoa.

Quần chúng vây xem sợ tới mức đều chạy trốn, chỉ có Tô Tiểu Thoa đứng im tại chỗ, vươn hai cánh tay ra — chờ đợi người nàng yêu nhất đời này!

Kiễng mũi chân, nàng ôm chặt cổ hấn, rúc vào cổ hấn. Thực xin lỗi, ta vô dụng, không cứu được chàng! Nàng khóc nức nở nói.

Chúng ta hẹn kiếp sau làm vợ chồng! Hấn thâm tình nhìn nàng nói.

Nhưng ngay sau đó, một loạt quan sai tiến lên bắt Triển Vô Cực trở về!

Vô Cực..... Tô Tiểu Thoa bị kéo ra nàng biết hai người bọn họ không thể ở bên nhau cả đời, trời cao sao tàn nhẫn thế! Trước cướp đi cha mẹ của nàng, đứa nhỏ, hiện giờ muốn nàng mất đi Vô Cực..... Trời, nàng sau này sống như thế nào nha?

Lúc này Lý Thiểu Bạch thấy vẻ mặt buồn bã của Tô Tiểu Thoa, cảm thấy mừng rỡ, hấn cuối cùng trả thù được đôi cầu nam nữ này!

Lý Thiểu Bạch lén đi về phía Tô Tiểu Thoa, muốn bắt nàng trở về, dù sao hấn còn chưa nhận được gì từ nàng. Tuy rằng hấn hận nàng, nhưng càng khát vọng có được nàng!

Tô Tiểu Thoa thủy chung đem tâm mắt dừng lại ở trên người Triển Vô Cực, một chút cũng không chú ý tới Lý Thiểu Bạch đến gần mình.

Ngay sau đó, Lý Thiểu Bạch đã đi đến bên người Tô Tiểu Thoa. Theo ta trở về! hấn bắt được cổ tay nàng.

Tô Tiểu Thoa cả kinh, lập tức giẫy giụa chạy sang bên cạnh. Nàng không bao giờ ... quay về Lý gia, lại càng không muốn làm thê tử của một người tàn ác như Lý Thiểu Bạch, nàng hận hấn..... Nếu báo không được huyết hải thâm cừu, nàng chỉ có thể thoát khỏi hấn!

Vì trốn tránh Lý Thiểu Bạch đuổi theo, nàng càng chạy càng mau, vội vàng chạy không biết phương hướng, chỉ biết là đi về phía trước. Chỉ chốc lát sau, nàng phát hiện nàng lại chạy đến sườn đồi, rốt cuộc không đường thối lui!

Hắc hắc! Không đường đi! Để xem nàng trốn chỗ nào! Lý Thiểu Bạch nhìn nàng nhe răng cười, từng bước một đi lên.....

Về phương diện khác, đang muốn trảm Triển Vô Cực thì thành linh xuất hiện một hắc y nhân bịt mặt cứu đi, người tới võ công rất cao, chỉ cần một lát liền điểm huyết tất cả quan binh, sau đó bình tĩnh cướp đi Triển Vô Cực.

Chúng quan binh cũng chỉ có thể trở mắt nhìn theo bọn họ rời đi, không thể nhúc nhích chia ra.

Cứu Triển Vô Cực là hai hắc y nhân, đúng là Đỗ Quan Nguyệt và Mộ Dung Ký.

Nhưng mà sau khi Triển Vô Cực được cứu ra, rời khỏi đám quan binh, hấn lấy tốc độ cực nhanh chạy về phía trước.

Đại ca, người đi chỗ nào? Mộ Dung Ký đuổi theo phía trước khỏi.

Cứu Tiểu Thoa! Triển Vô Cực chạy thẳng về phía trước, vừa đi vừa nói chuyện Lý Thiếu Bạch bắt Tiểu Thoa. Giờ phút lòng hần nóng như lửa đốt, chỉ muốn biết nàng ở phương nào!

Đỗ Quan Nguyệt và Mộ Dung Ký biết đại ca bất an, vì thế ba người chia làm ba hướng đi tìm.

Cùng ngay lúc đó –

Người..... Người không được lại đây! Tô Tiểu Thoa oán hận cảnh cáo Lý Thiếu Bạch.

Chỉ cần nàng ngoan ngoãn theo ta trở về, ta tạm tha nàng.

Người đừng mơ tưởng ta sẽ theo người trở về! Tô Tiểu Thoa lạnh lùng nói.

Phải không? Một khi đã như vậy, nàng liền nhảy xuống đi! Lý Thiếu Bạch định liệu trước, lường trước nàng tuyệt không dám nhảy.

Tô Tiểu Thoa lạnh lùng nhìn hần, sau một lúc lâu, nàng đột nhiên cuống tiểu lên. Người cho rằng ta không dám nhảy sao?

Lý Thiếu Bạch thấy nàng giống như người điên, cảm thấy có chút sợ hãi, hần cũng không muốn nàng thật sự nhảy xuống nha!

Nàng..... Nàng đừng xằng bậy, mau, mau trở về với ta, ta cam đoan không giam nàng lại. Ngữ khí Lý Thiếu Bạch một số gần như năn nỉ.

Hiện tại nói lời đó đã quá muộn! Trong lòng nàng tràn đầy tuyệt vọng, chạy thẳng đến phía trước. Nhưng mà, những hình ảnh không ngừng lặp lại giống như một bức tranh làm cho nàng càng cảm thấy thê lương, hiện giờ trên đời này nàng còn vướng bận gì nữa .

Nhìn núi xanh trời xanh trước mắt, nàng không còn gì quyến luyến, nở nụ cười buồn bã, nàng không chút do dự thả người xuống sườn núi.

Nàng..... Đừng..... Lý Thiếu Bạch kinh hãi xông lên phía trước, nhưng mà vẫn chậm một bước!

Không, đừng nhảy! Tiếng Triển Vô Cực điên cuồng gào thét rất xa cũng truyền tới.

Ngay khoảnh khắc nàng thả người nhảy xuống, hần chỉ cảm thấy tê liệt cả người, giống như chết đi!

Trên mặt hần tràn đầy thống khổ lại tuyệt vọng, hần cảm động nhanh chóng chạy tới vách đá, theo nàng tung người nhảy xuống! Lúc sống không thể cùng một chỗ, như vậy chỉ cầu khi chết có thể cùng một huyết! Giờ phút này đó là điều hần nghĩ.

Phạm trần thế tục, từ nay về sau không còn liên quan đến hần.....

44. Chương 44

Thời gian cực nhanh, trong nháy mắt đã qua mười năm.

Trong mười năm này, trên giang hồ biến hóa quá nhiều. Năm đó Long Diễm bang tung hoành một thời đã biến mất, tục truyền, bang chủ Long Diễm bang Triển Vô Cực đã nhảy núi bỏ mình. Bất quá truyền thuyết chỉ là truyền thuyết, đến nay chưa có người thấy qua bia mộ hần.

Ngày này, bên trong thành Dương Châu có một hòa thượng mặc áo cà sa màu vàng lông mi trắng, bên cạnh hòa thượng còn có một gã thân hình cao lớn, vẻ mặt dữ dằn một nam nhân mặc áo đen.

Hai người tiến vào một phòng điểm. Theo sau, hai người có một ít bánh mì.

Lúc này đã đến giờ Ngọ, khách điểm ồn ào, đủ loại màu sắc đủ loại người tề tụ.

Trong đó, đa số mọi người đều nói trên giang hồ gần đây xuất hiện một nữ hiệp, võ công tuyệt cao, diện mạo hiếm thấy, nhưng thái độ nàng âm tàn. Nếu nam nhân nào nói chuyện có ý mạo phạm, như vậy chết là

không thể nghi ngờ. Nhưng mà nàng lại thích cướp của người giàu chia cho người nghèo, gần đây mấy nhà quan và phú hào đều bị cướp.

Nếu hỏi nàng có đồng bọn hay không? Đáp án là không có, nàng từ trước đến nay độc lai độc vãng, hành tung mơ hồ.

Quan phủ vì sao không bắt nàng? Có người hỏi.

Còn không phải là bởi vì không đủ chứng cứ, không ai nguyện ý ra mặt chỉ chứng. Tên còn lại hỏi đáp.

Như vậy nàng tên gọi là gì? Lại có người hỏi.

Tên thật ra chưa từng nghe nàng nhắc tới, bởi vậy người giang hồ gọi nàng là Ngọc La Sát .

Nhất thời khách điểm đều bàn luận về Ngọc La Sát.

Vị này nữ hiệp lệ khí rất nặng, nếu có duyên gặp gỡ nàng, ta nhất định phải độ hóa cho nàng! Hòa thượng lông mi trắng nói.

Hắc y nhân từ đầu đến cuối trầm mặc không nói. Hồi lâu lúc sau, hắc đột nhiên mở miệng nói: Sư phụ, như thế này ta muốn đi bái tế vong thê.

Nếu vì sư không có nhớ lắm, đã qua mười năm? Hòa thượng lông mi trắng bùi ngùi nói.

Hắc y nhân lạnh lùng vẻ mặt thoáng toát ra một chút sầu bi. Đúng vậy, hôm nay vừa vặn mười năm.....

Hòa thượng lông mi trắng thấy hắc giống như nhớ lại, vì thế mở miệng nói: Duyên tới duyên đi đều là nhân quả!

Đa tạ sư phụ dạy bảo. Hắc y nhân cung kính nói.

Vì sư ở Linh Đài Tự chờ người, đi sớm về sớm.

Dạ!

Vì thế sau khi hai thầy trò đi ra khỏi khách điểm, Hắc y nhân tạm biệt hòa thượng lông mi trắng, một mình ra khỏi thành.

Hắc y nhân ra khỏi thành một lúc, liền thi triển kinh công tuyệt đỉnh, không bao lâu liền đi vào ngoại ô tên là Đoạn Tình Nhai .

Nơi này sâu không lường được, đáy vực là một con sông chảy xiết.

Lúc này gió thu từng trận, chung quanh cỏ dại lộn xộn, cảm giác rất thê lương hiu quạnh.

Hắc y nhân đến gần vách đá, trong miệng lầm bầm: Mười năm Nàng rời ta đi suốt mười năm Hắc nghĩ người một lúc lâu, sau đó đi về tấm bia đá bên, trên đó có khắc chữ Ái thê Tô Tiểu Thoa chỉ mộ .

Nguyên lai Hắc y nhân đúng là Triển Vô Cực!

Năm đó hắc đuổi theo Tô Tiểu Thoa nhảy xuống núi, kết quả bị nước sông cuốn đi, hôn mê bất tỉnh, cho đến hòa thượng lông mi trắng cứu hắc. Từ đó Triển Vô Cực đổi tên là Vô Hối, đi theo hòa thượng lông mi trắng vân du tứ hải.

.....

Vào đêm, một người bịt mặt mặc trang phục màu đen thi triển kinh công thượng thừa bay qua một bức tường cao.

Sau khi hạ xuống, hắc y nhân như là cực quen thuộc chỗ này, quẹo trái rẽ phải, xuyên qua từng đạo hành lang dài, đi thẳng về phía Tây.

Hắc y nhân chậm rãi từng bước một tới gần uyển sương phòng, sau đó lặng yên không một tiếng động mở cửa phòng ra, đi thẳng về phía giường.....

Lý Thiếu Bạch đang nằm mộng đẹp, bỗng nhiên bị một cái tát mạnh, lập tức đau đến ngồi dậy, luôn miệng nguyên rủa nói:

Là tên hồn đản nào dám đánh ta, mau cút lại đây..... Ngử thanh chưa tắt, một thanh chủ thủ lạnh lẽo dán tại cổ hần, hần lập tức im miệng, thân mình run rẩy không ngừng.

Hần cầu xin nói: Đại..... Đại gia, có..... Có việc gì từ từ thương lượng, bạc ngài cứ lấy, cầu..... Cầu ngài tha ta một mạng.....

Lý Thiệu Bạch và thê tử bên cạnh cũng tục cầu xin tha thứ.

Hắc y nhân cuồng tiếu. Tha cho người? Nói thật đơn giản, mười năm trước người có từng dễ dàng bỏ qua cho người khác? Lúc người khác đau khổ cầu xin, người có bỏ qua bọn họ sao?

Lý Thiệu Bạch cảm thấy cả kinh, giọng nói rõ ràng là nữ nhân, hơn nữa giống như đã nghe qua ở đâu. Ta..... Ta không hiểu người đang nói cái gì?

Lý Thiệu Bạch, người thật sự là hay quên, người còn nhớ rõ một nhà họ Tô không?

Lúc này trong lòng Lý Thiệu Bạch lo sợ đến tột đỉnh. Người đến tột cùng là ai?

Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, chậm rãi cởi bỏ mặt nạ bảo hộ, lộ ra vẻ mặt lãnh diễm tuyệt tục. Còn nhớ rõ ta không?

Nàng..... Nàng..... Nàng..... Lý Thiệu Bạch quả thực giống gặp quỷ, sắc mặt nháy mắt trắng bệch.

Trời ạ! Nàng không có chết.....

Tiểu..... Tiểu Thoa..... Giọng nói của Lý Thiệu Bạch run rẩy.

Tốt lắm, người còn nhớ rõ ta ! Ánh mắt sắc bén của Tô Tiểu Thoa nhìn thẳng vào hần.

Nàng..... Nàng không có chết?

Hừ! Người chết không thể báo thù !

Báo thù? Lý Thiệu Bạch lo sợ không yên nói.

Mười năm trước cả nhà họ Tô bị chết cháy không phải do cha con các người phóng sao? .

Đương nhiên..... Không phải! Lý Thiệu Bạch không dám nhìn thẳng nàng.

Phải không? Năm đó người giết con trong bụng ta, chính miệng người đã nói bên tai ta , chẳng lẽ người đã quên? Tô Tiểu Thoa cười lạnh, tiếng cười kia phảng phất đến từ địa ngục.

Cả người Lý Thiệu Bạch nổi da gà, sợ hãi cực kỳ, mười năm không thấy, nàng thay đổi giống như người khác? Tuy rằng vẫn xinh đẹp, nhưng mà ánh mắt của nàng, làm người ta không rét mà run!

Tô Tiểu Thoa thấy hần run rẩy không nói, không khỏi âm thầm cười lạnh. Có lẽ — như vậy sẽ làm người nhớ đến! Tay nàng chỉ gầy nhẹ, đầu thanh kiếm đâm vào tay Lý Thiệu Bạch.

Thoáng chốc, toàn thân Lý Thiệu Bạch đau nhức, đau đến hần khóc thét không thôi, thê tử bên cạnh hần sợ tới mức ngất đi.

Cầu..... Cầu nàng..... Hỏa..... đúng là..... là ta phóng Nhưng..... tất cả đều là..... Là triệu..... Triệu công công sai..... Sai..... Lý Thiệu Bạch đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng không ngừng, hần đời này còn chưa thống khổ như vậy.

Rất đau phải không? Tô Tiểu Thoa lạnh lùng cười.

Lý Thiệu Bạch gật đầu.

Người cũng biết cửa nát nhà tan, con bị giết là đau như thế nào sao? Trong mười năm nay nàng bị đau khổ giày vò, đau kịch liệt như thế đã sớm làm thay đổi tính tình. Không còn là người dịu dàng, tràn ngập thiện lương Tô Tiểu Thoa nữa.

Nàng nể tình chúng ta từng làm vợ chồng, tha..... Tha ta đi! Tất cả đều là chủ ý của cha ta..... Muốn giết..... thì giết ông và Triệu Tử Kính.....

Như thế nào, bắt đầu phụ tử tàn sát sao? Tô Tiểu Thoa cười lạnh. Loại người vô tình vô nghĩa như người, còn cộng thêm tội bất hiếu, ta không thể tha cho người được!

Tiểu Thoa..... Lý Thiếu Bạch kêu đau bắt được tay nàng.

Cút ngay, người không xứng gọi tên ta! Tô Tiểu Thoa tung một chưởng đẩy hắn ra, lấy dây thừng trói vợ chồng Lý Thiếu Bạch lại, sau đó đẩy ngã ngọn đèn. Lý gia các người xuống địa ngục đi!

Hỏa — bắt đầu mãnh liệt lan tràn khắp nơi.

45. Chương 45

Triển Vô Cực một đường từ Đoạn Tình Nhai chậm rãi bước trở về thành nội.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy một thân ảnh màu đen từ trong Lý gia thoát ra, cũng nhanh chóng biến mất ở chỗ rẽ.

Tiếp theo, hắn thấy trong nhà họ Lý lóe ra ánh lửa và khói đen nồng đậm, không cần nghĩ ngợi, hắn đuổi theo hắc y nhân.

Tô Tiểu Thoa đi không bao lâu, cảnh giác đã có người đang đuổi theo nàng, vì thế nàng thở ra một hơi, thi triển khinh công độc môn sư phụ truyền lại.

Lúc đầu Tô Tiểu Thoa chạy phía trước, không bao lâu người nọ đã đứng phía sau nàng.

Trong lòng Tô Tiểu Thoa giật mình, tùy tay về lấy một số mai ngân châm, để ngăn cản người đó đuổi theo.

Triển Vô Cực cảm giác một trận kinh phong đuổi đến, ông tay áo vội vàng vung lên hết ngân châm. Người này lòng dạ rất ác động, phát ra ngân châm nhắm vào điểm yếu của hắn.

Vì thế hắn xoay người một cái, trong giây lát đi đến trước mặt hắc y nhân.

Tránh ra, nếu không ta giết người. Tô Tiểu Thoa lãnh đạm nói.

Triển Vô Cực lúc này giống như ngủ lơ oanh đỉnh, không thể nhúc nhích.

Giọng nói này mười năm qua hắn chưa từng quên. Nhìn một đôi mắt to như ẩn như hiện dưới mặt che mặt, con người trong suốt động lòng người, vẫn như cũ giống như mười năm trước. Đúng vậy, nhất định là nàng!

Tiểu Thoa..... Hắn thâm tình bật thốt lên.

Trong lòng Tô Tiểu Thoa chịu chấn động, lớn tiếng hỏi: Là ai? Nghe này thanh âm trầm thấp này, chẳng lẽ là hắn?

Triển Vô Cực chậm rãi tháo mặt nạ đeo trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt gầy của hắn. Là ta, Vô Cực!

Tô Tiểu Thoa khó có thể tin, hoảng hốt nhìn hắn, thời gian phảng phất như quay về mười năm trước, nàng nhẹ nhàng nói: Vô Cực..... Vô Cực..... không thể tưởng được hắn còn sống ở trên đời này!

Nhìn không được trong lòng kích động, hốc mắt của nàng đỏ lên.

Bỗng dưng nàng nhớ tới thù nhà chưa báo xong, hướng hồ sư phụ nói qua với nàng cảm tình giống như độc được, đựng cũng không được đựng. Nhẹ thì đau khổ cả đời, nặng thì một mạng quy thiên.

Nàng từng đáp ứng với sư phụ phải đoạn tình đoạn yêu, mới có thể luyện võ nghệ, sư phụ nói với nàng, ngày sau nếu động tâm yêu thương nam nhân, công lực sẽ giảm đi.

Bởi vậy nàng trầm mặc thật lâu, yếu ớt mở miệng nói: Người nhận sai người rồi!

Không, tuyệt đối không thể! Giọng nói của nàng, bộ dáng của nàng khiến cả đời này đều không thể quên được, hắn sao có thể nhận sai người? Tiểu Thoa, nàng..... Triển Vô Cực đi lên phía trước, hắn nghĩ muốn ôm nàng vào lòng.

Đứng lại, đừng tới đây, nếu không đừng trách ta ra tay với người! Tô Tiểu Thoa rút ra trường kiếm nhắm ngay hắn.

Ta không tin nàng sẽ giết ta! Hắn lại đi tới từng bước.

Xem chiêu! Tô Tiểu Thoa không chút do dự đâm trường kiếm thẳng về phía trước.

Triển Vô Cực đứng im tại chỗ không trốn tránh. Mắt thấy mũi kiếm đã đâm gần trúng ngực hắn, hắn vẫn như cũ không dịch chuyển.

Mũi kiếm của Tô Tiểu Thoa lệch sang một bên, đâm vào cánh tay hắn.

Cánh tay của Triển Vô Cực nhất thời nhiễm máu tươi.

Vì sao không tránh?

Bởi vì ta biết nàng sẽ không giết ta, nếu ta đoán sai, như vậy chết ở trong tay mình yêu nhất, ta cũng không oán không hối. Hắn chăm chú nhìn nàng.

Phải không? Ta đây sẽ thanh toán cho người! Dứt lời, nàng lại giơ kiếm đâm về phía ngực hắn

Một kiếm này nhẹ nhàng vô cùng, nhưng cũng tàn nhẫn dị thường, thẳng tắp đâm vào ngực Triển Vô Cực. Thoáng chốc, máu tươi từ ngực hắn phun ra.

Người..... Trong lòng Tô Tiểu Thoa nhất thời tràn đầy hối hận, nàng nghĩ hắn bất quá chỉ nói, không nghĩ tới hắn thật chịu chết dưới kiếm của nàng. Vô Cực..... Nàng thu hồi trường kiếm, vội vàng đỡ lấy hắn.

Nàng..... Nàng cuối cùng cũng chấp nhận ta ! Trên mặt tái nhợt Triển Vô Cực nở nụ cười thỏa mãn.

Chàng..... Vì sao không tránh? Nàng kích động khóc.

Ta không phải đã nói, nếu có thể chết dưới kiếm của nàng cũng cam tâm tình nguyện sao.

Tô Tiểu Thoa thấy hắn đối với nàng thâm tình như thế, trong lòng bất giác đau thương. Mười năm qua, nàng sớm luyện đến tính cách vô tình vô yêu, vô bi vô sầu, nhưng nàng lại rơi giọt nước mắt đầu tiên suốt mười năm vì hắn.

Đột nhiên cổ họng nàng nghẹn lại, oa một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Triển Vô Cực hoảng hốt thấy nàng như thế, lo lắng nói: Nàng..... Nàng tại sao lại hộc máu ?

Tô Tiểu Thoa lắc đầu: Đừng lo ta, vẫn là cứu chàng trước! Nàng đưa tay điểm huyệt đạo của hắn, thay hắn cầm máu.

Sau đó, nàng mới nâng hắn dậy chậm rãi đi về hướng ngoài thành.

46. Chương 46

Khi Triển Vô Cực tỉnh lại đã là hai ngày sau.

Lúc này chính là giữa trưa, hắn ngửi được mùi từ phòng ở mặt sau truyền đến.

Chỉ chốc lát sau, Tô Tiểu Thoa bưng một mâm đồ ăn, còn có ngư đi vào. Chàng tỉnh rồi. Nàng nhìn hắn cười nhạt. May mà nàng trường kiếm đâm vào không sâu, nếu không hắn có thể sẽ chết dưới kiếm nàng.

Mười năm qua, nàng đều sống ở nơi này?

Không. Nàng lắc đầu. ăn cơm trước đi!

Triển Vô Cực theo sư phụ lông mi trắng ăn toàn đồ chay, nhưng hiện giờ nhìn thấy Tiểu Thoa thoát chết, trong lòng vui vẻ hơn tất cả, cũng liền phá lệ ăn cá do nàng làm.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, giống một đôi vợ chồng kết hôn nhiều năm.

Tiểu Thoa, nói cho ta biết, năm đó đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Tô Tiểu Thoa buồn bã, hồi ức như quay lại, nàng bắt đầu chậm rãi kể ra.....

Ngày đó, dưới truy đuổi của Lý Thiệu Bạch, nàng lựa chọn chấm dứt tánh mạng, nếu người nhà của nàng, đứa nhỏ và Vô Cực tất cả đều rời xa nàng mà đi, như vậy nàng sống có ý nghĩa gì nữa nha? Vì trong lòng không còn quyến luyến, thả người nhảy xuống Đoạn Tình Nhai .

Nhưng mà nàng tuyệt đối không nghĩ tới, nàng sẽ bị nhánh cây trên vách đá ôm lấy. Lúc này nàng cạnh nhánh cây có một cái sơn động, lúc này trước cửa động có một người vô cùng xấu xí.

Nếu người đáp ứng làm đồ nhi của ta, cả đời ở lại nơi đây làm bạn ta, ta liền cứu ngươi. Lão phụ mở miệng nói.

Tô Tiểu Thoa cũng không đáp ứng, dù sao nàng một lòng muốn chết, nàng không cần người cứu nàng.

Lão phụ thấy nàng muốn chết, trong lòng biết nàng đang gặp chuyện thương tâm, nhất thời nổi lên cảm xúc, thở dài, cởi xuống đoạn dây dài bên hông, cuốn nàng vào sơn động, dạy nàng võ công.

Vì thế sau khi sư phụ qua đời, Tô Tiểu Thoa liền rời đi Đoạn Tình Nhai .

Sư phụ của nàng muốn nàng thay người trả thù? Triển Vô Cực hỏi.

Có.

Nàng..... Làm sao?

Tại sao chàng lại quan tâm đến vấn đề này?

Ta chỉ là hy vọng nàng ít giết người!

Ha ha ha! Không thể tin được lời nói này lại xuất phát trong miệng chàng! Tô Tiểu Thoa buồn cười nhìn chăm chăm hắn, ngày trước không phải nàng cũng hy vọng hắn như vậy sao?

Thiên lý rõ ràng, nhân quả tuần hoàn, ta chỉ hy vọng nàng sớm quay đầu lại.

Tô Tiểu Thoa cuồng tiếu lên. Không cần nói với ta nhân quả báo ứng, mười năm trước Lý Thiệu Bạch ép ta uống thuốc phá thai, làm cho con của chúng ta bởi vậy mà chết, chẳng lẽ những việc ta làm là thương thiên hại lý sao?

Triển Vô Cực thống khổ nhắm mắt lại. Thì ra con của bọn họ chết như thế !

Tiểu Thoa, nàng theo ta về Long Diễm đảo đi! Chúng ta đừng để ý tất cả thù hận trên đời này được không?

không, ta không thể! Nàng dứt khoát cự tuyệt.

Chẳng lẽ nàng muốn cả đời sống như thế này sao?

Không, nàng đương nhiên không muốn!

47. Chương 47

Mạng người khó giữ. Nàng thở dài. Không vận mệnh có thể do chính mình nắm giữ! Hắn cầm tay nàng.

Vô Cực..... Về mặt nàng thống khổ nhìn hắn, mười năm qua hắn đã thay đổi rất nhiều, không còn là đại ma đầu giết người khắp nơi, đây chẳng phải là người nàng vẫn hy vọng sao? Nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, nàng mới biết được mười năm qua nàng chưa bao giờ quên hắn, có lẽ vì tập nội công mà bắt buộc chính mình không được nghĩ đến hắn. Nhưng mà, giờ khắc trong lòng nàng nhất thời kích động, phun thêm ngụm máu.

Nàng làm sao vậy? Triển Vô Cực lo lắng nói. Nếu hắn nhớ không lầm, đây là lần thứ hai thấy nàng học máu.

Đừng lo ! Nàng miễn cưỡng cười.

vì sao như vậy? Nàng bị nội thương sao? Triển Vô Cực quan tâm truy vấn.

Ta không phải bị nội thương, chẳng qua ta tập nội công thuộc loại khắc chế cảm tình. Nếu động tâm, nội lực sẽ dần dần biến mất, tuy rằng không đến mức toàn bộ đánh mất, nhưng nhất định chịu ảnh hưởng lớn. Học máu bắt quá là dấu hiệu nội lực tiêu tán.

Có cách nào cứu chữa không?

Tô Tiểu Thoa lắc đầu, mỉm cười nói: Chàng đừng lo lắng cho ta. Người bất hạnh giống như ta, lựa chọn cô độc cả đời là tốt nhất.

Không! Triển Vô Cực kích động đứng dậy, đem nàng ôm chặt vào lòng. Chúng ta thật vất vả mới có thể ở cùng một chỗ, nói cái gì ta cũng không để nàng đi!

Chàng tội gì như thế, ta chỉ gây bất hạnh cho chàng. Nước mắt của nàng lại cuộn cuộn rơi xuống.

Đừng nói những lời như thế, nàng có thể cho ta hạnh phúc hay không, chẳng lẽ ta không biết? Khi biết nàng còn sống, mà không thể sớm chiều cùng nàng chung sống, sau này cả đời ta sẽ chịu giày vò tưởng niệm, chẳng lẽ như vậy ta sẽ hạnh phúc cả đời sao? Triển Vô Cực nâng mặt nàng lên. Nếu chúng ta có thể ở cùng nhau, cho dù chỉ có ngắn ngủn một ngày, cũng là hạnh phúc, không phải sao?

Chàng vì sao luôn đối tốt với ta như vậy? Tô Tiểu Thoa hai mắt đầm lệ nhìn hắn.

Triển Vô Cực mỉm cười, lau đi nước mắt của nàng. Bởi vì ta yêu nàng.

Tô Tiểu Thoa cảm động nhìn chằm chằm hắn, sau đó nàng nhẹ nhàng tựa vào trên ngực hắn.

Để cho nàng phóng túng chính mình một lần đi! Cho dù nội lực có mất hết, nàng cũng không để ý, bởi vì nàng biết đây là một lần cuối cùng.

Hai người quý trọng cảm giác ở bên nhau, hắn dịu dàng ôm lấy nàng đặt ở trên giường, sau đó mới hôn lên môi nàng, tất cả giống như lúc trước, nóng bỏng, kích tình mãnh liệt bao lấy hai người, không ngừng thiêu đốt.....

Sáng sớm hôm sau, Triển Vô Cực đột nhiên bừng tỉnh, hắn phát hiện Tiểu Thoa đã không còn ở bên cạnh hắn.

Hắn nhất thời như phát cuồng bình, liều mạng tìm kiếm khắp phòng, hắn hy vọng khi quay đầu lại sẽ thấy nàng nhìn hắn dịu dàng cười, cũng nhẹ nhàng gọi tên của hắn.

Nhưng mà hắn thất vọng rồi, nàng không ở trong này.

Vì thế hắn giống như điên tìm kiếm sườn núi điên cuồng gào thét tên của nàng, từ sáng sớm đến hoàng hôn, rốt cục hắn biết nàng sẽ không xuất hiện.

Trong lòng hắn tràn đầy buồn bã, lúc hắn về tới nhà gỗ, mới phát hiện trên bàn có hế ra tờ giấy.

Vô Cực:

Kiếp này vô duyên nhưng cầu kiếp sau

Kiếp sau..... Thật sự có kiếp sau sao?

Triển Vô Cực kinh ngạc ngồi ở bên trong đến hoàng hôn, hồi lâu..... Hồi lâu.....

Triển Vô Cực trở lại Linh Đài Tự gặp hòa thượng lông mi trắng.

Không hồi hận..... tóc của người tại sao trắng? Hòa thượng lông mi trắng kinh ngạc nói.

Sáng nay ở bên dòng suối uống nước, Triển Vô Cực phát hiện tóc của mình trắng toát. Người ta nói một đêm sâu trắng đầu, quả thực như thế!

Sư phụ, ta tìm được Tiểu Thoa.

Tô cô nương không phải mười năm trước nhảy núi bỏ mình?

Không, nàng được một thể ngoại cao nhân cứu..... Triển Vô Cực đem sự tình từ đầu đến cuối nói cho sư phụ nghe.

Thật lâu sau, hòa thượng lông mi trắng mở miệng nói: Người còn nhớ rõ ba năm trước đây, người yêu cầu vì sư cho người xuất gia?

Nhớ rõ!

Người biết vì sao lúc đó vì sư cự tuyệt?

Triển Vô Cực lắc lắc đầu.

Lông mi trắng thở dài. Tại vì người không quên được Tô cô nương

Ta không thể quên được nàng! Triển Vô Cực chua xót nói.

Xem ra, duyên phận thầy trò chúng ta đã hết.

Sư phụ..... Đồ nhi lm người thất vọng rồi!

Thật ra người chỉ cần một lòng hướng thiện, cho dù không có xuất gia, không ở bên người sư phụ,nhưng ta cũng cảm thấy an ủi.

Đa tạ sư phụ dạy bảo.

Người đi đi! về mặt hòa thượng lông mi trắng hiền hậu.

Triển Vô Cực bái hòa thượng lông mi trắng sau đó rời khỏi Linh Đài Tự.

48. Chương 48

Quan Nguyệt Sơn trang

Một gã thám tử từ kinh thành tới, nhanh chóng nói vài câu bên tai Đỗ Quan Nguyệt.

Đỗ Quan Nguyệt nghe vậy lập tức đứng lên. lời này thật sao?

Thám tử gật gật đầu.

Người vất vả , đi xuống nghỉ ngơi trước!

Thám tử lập tức cáo lui.

Đỗ Quan Nguyệt lập tức gọi người chuẩn bị ngựa, hẩn chuẩn bị đến Tử Vân Trai đi tìm đại ca Triển Vô Cực.

Ba ngày trước, Triển Vô Cực chịu không nổi Đỗ Quan Nguyệt không ngừng ở bên tai mình nhắc đi nhắc lại, vì thế đến Tử Vân Trai ở cùng tứ đệ Mộ Dung Ký.

Đại ca, Tứ đệ! Giọng nói của Đỗ Quan nguyệt như xa mà gần.

Không biết hẩn hôm nay tới đây lại muốn nói gì nữa nha? Triển Vô Cực kinh ngạc nhìn xa xa nói.

Đại ca, không tốt , thám tử kinh thành vừa rồi hồi báo nói Tô cô nương ám sát thái giám Triệu Tử Kính, hiện giờ bị giam vào đại lao nội, ba ngày sau lưu đầy Lĩnh Nam.

Đệ nói thật sao? Triển Vô Cực nhìn Đỗ Quan Nguyệt hỏi.

Thật!

Như vậy, ta nên chuẩn bị xuất phát. Triển Vô Cực nói.

Đi đâu?

Lĩnh Nam. Triển Vô Cực âm đạm cười, Dù sao huynh cũng không thể vô tình, ta chung quy không bỏ được nàng!

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Kỳ, hiện tại hẳn tựa hồ có chút hiểu được tình mặc dù đã thương người, vì nhưng vẫn có nhiều người cam tâm tình nguyện hăm sâu vào trong đó! Hữu tình luôn hơn vô tình.

Tô Tiểu Thoa ngồi trong xe tù, một đường đi đến Lĩnh Nam.

Áp giải nàng là quan sai, ước chừng có mười người trái phải. Lúc này, đoàn người bọn họ đi vào một chỗ hoang vắng cạnh vách núi.

Quan sai cầm đầu mắt thấy bốn bề vắng lặng, vì thế bảo mấy người khác rút trường kiếm ra, từng bước vây quanh người Tô Tiểu Thoa.

Các người muốn làm gì? Ánh mắt Tô Tiểu Thoa sắc bén lườm bọn họ.

Chúng ta không muốn thế, nhưng công công đã cản dẫn chúng ta trên đường áp giải phạm nhân tìm cơ hội diệt khẩu, hắc hắc! Hiện giờ bốn bề vắng lặng đúng là thời cơ tốt! Quan sai cầm đầu nói.

Hừ! Triệu Tử Kính tên cầu quan này. Nếu có cơ hội, ta nhất định phải tự tay giết hắn! Tô Tiểu Thoa hung tợn nói.

Đáng tiếc người không còn cơ hội! Quan sai cười nói.

Vì thế đồng loạt tiến lên, chuẩn bị giết nàng rồi sau đó giả họa cho sơn tặc.

Dừng tay! Một tiếng sấm rền nổi giận truyền tới.

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy một gã nam nhân, từ trên vách núi xoay người xuống.

Các người thật to gan dám lấy việc công làm việc tư! Triển Vô Cực lạnh lùng nói.

Người là ai, dám can ngăn cản chuyện của Triệu công công?

Ta là ai cũng không quan trọng, quan trọng là ... các người sẽ gặp khó khăn!

Khẩu khí thật lớn, chúng ta thật muốn xem tai vạ rơi xuống ai! vì thế mọi người tiến lên, vây quanh Triển Vô Cực.

Vô Cực chàng đi nhanh đi, không cần lo cho ta! Tô Tiểu Thoa hô. Nàng tuyệt đối thật không ngờ hắn sẽ tới cứu nàng, trong lòng ngực nhất thời nóng lên, lại lần nữa tác động tình cảm, oa một tiếng, lại lần nữa ói ra một ngụm máu.

Rời đi Vô Cực mấy tháng qua, nàng đành ép tình cảm mình xuống, chỉ có như thênội lực của nàng mới không tiếp tục tiêu tán.

Hiện giờ gặp lại hắn, không ngờ làm cho lòng của nàng tác động, nàng nghĩ chẳng lẽ cả đời này nàng vĩnh viễn không thể đoạn tuyệt với hắn sao!

Nàng yên tâm, mấy người này ta còn không để ở trong mắt! Triển Vô Cực quay đầu nhìn nàng đau lòng cười, hẳn biết nàng lại vì hắn mà học máu, hẳn thế nhất định phải nghĩ ra một cách để giải quyết bệnh trạng của nàng.

Vừa nói, Triển Vô Cực thì triển khinh công thượng thừa xông về phía trước, một người một chưởng, thoáng chốc nhóm quan sai đều bay ra ngoài.

Vận khí các người rất tốt, ta đã thật lâu chưa giết người, hôm nay cũng không cho các người ngoại lệ, cút đi! Trở về nói cho Triệu gian tặc, người là bị ta Triển Vô Cực cứu. Nếu hắn có lá gan lớn, thì đi tìm ta! Triển Vô Cực tùy thời xin tội!

Nhóm quan sai tựa như một đám đám ô hợp, nghe thấy ba chữ Triển Vô Cực đã sợ tới mức hồn phi phách tán – hồn vía lên mây, đều tháo chạy mà đi.

Triển Vô Cực cứu Tô Tiểu Thoa từ xe tù ra. Hiện tại nàng đã được tự do, có thể đến nơi nào nàng muốn. Bất quá, ta khuyên nàng tốt nhất không cần đến hoàng cung tìm Triệu Tử Kính báo thù! Một đôi mắt màu lam ẩn chứa vô hạn quan tâm.

Cám ơn, người lại cứu ta một lần. Tô Tiểu Thoa yếu ớt nói.

Triển Vô Cực thật sâu nhìn nàng một cái. Ta nghĩ, cả đời này ta sống chỉ vì nàng ! Hắn tự giễu nói.

Vô Cực..... Ta thực xin lỗi! Tô Tiểu Thoa thấy hắn đối chính mình thâm tình như thế, nhin không được rơi lệ xuống..

Sau này, nàng phải tự bảo vệ chính mình, ta không thể suốt ngày ở bên cạnh nàng .

Chàng muốn đi đâu?

Ba ngày sau, ta muốn quay về Long Diễm đảo , có thể đời này không trở về trung thổ .

Tô Tiểu Thoa nghe vậy, chỉ cảm thấy một loạt cảm giác cô đơn và mất mát ập đến.

Nàng,nàng có muốn đi chung với ta? Triển Vô Cực hy vọng nàng sẽ đáp ứng.

Ta..... Ta không biết. Nàng do dự , nàng nên cho lẫn nhau một cơ hội sao? Nàng không biết! Nhưng nàng thật sợ hãi lại một lần nữa đem bất hạnh đến cho hắn Ta –

Không cần trả lời ta ngay bây giờ! Triển Vô Cực không dám ôm hy vọng quá lớn, bởi vì hắn sợ thất vọng càng sâu.

Hắn chậm rãi tiêu sái đến trước người nàng, đưa tay nàng để lên ngực hắn. Vô luận chúng ta ở nơi nào, nàng vĩnh viễn ở trong lòng ta. Hắn thâm tình nhìn chăm chú nàng. Tuy rằng mười năm qua nàng thay đổi rất nhiều, trong mắt người ngoài nàng có lẽ là nữ ma đầu, nhưng hắn tin tưởng nhân tính bản thiện.Nếu nàng nguyện ý, hắn sẽ dùng cảm tình cả đời đến hóa giải tất cả thù hận trong lòng nàng, để cho nàng lần nữa trở thành nữ nhân hiền lành như trước đây.

Tô Tiểu Thoa rút tay về. Đừng đối tốt với ta, ta không xứng! Nàng là một người mang đầy tội nghiệt!

Vô luận như thế nào, nàng vĩnh viễn là thê tử của ta! Triển Vô Cực dịu dàng nói.

Tô Tiểu Thoa rút cuộc ức chế không được chính mình, máu tươi tự miệng nàng chậm rãi chảy xuống.

Nàng chung quy là có tình, không phải sao? Đừng quá khát khe chính mình được không? Triển Vô Cực đưa tay lau vết máu trên miệng nàng, đau lòng không thôi. Nàng tội gì tra tấn chính mình như thế!

Tô Tiểu Thoa nhìn hắn thật lâu, sau đó xoay người rời đi. Đối với hắn, nàng chưa bao giờ hờ hững.

Triển Vô Cực nhìn bóng dáng của nàng, trong lòng ảm đạm không thôi.

49. Chương 49

Triển Vô Cực đứng ở bờ sông, giống như đang chờ đợi người nào...

Đại ca,huynh đang đợi ai sao? Mộ Dung Ký hỏi.

Đỗ Quan Nguyệt thu hồi chiết phiến trong tay, gõ lên đầu Mộ Dung Ký một cái. Con một sách, đừng lẩm miệng!

Mộ Dung Ký sững sờ , không biết vì sao nhị ca gõ đầu hắn, hắn lại không có nói sai, bộ dáng đại ca rõ ràng đang chờ người nha!

Triển Vô Cực nhìn lên bầu trời, cũng sắp tối rồi, hắn nghĩ nàng sẽ không đến đây. Có lẽ, hai người bọn họ kiếp này quả nhiên là vô duyên.

Hắn thở dài, bước trên thuyền, chuẩn bị rời đi.

Đại ca, đại ca nên bảo trọng, có rảnh trở lại thăm chúng đệ! Đỗ Quan Nguyệt sầm nảo nói. Có lẽ lần từ biệt này không biết khi nào huynh đệ mới có thể gặp lại!

Triển Vô Cực gật gật đầu, chống thuyền rời đi.

Đỗ Quan Nguyệt và Mộ Dung Ký đứng ở bờ sông, cho đến thuyền Triển Vô Cực càng lúc càng xa biến thành một điểm đen, bọn họ mới chậm rãi rời đi.

Long Diễm đảo cũng không ở trung thổ, bởi vậy ngồi thuyền mất một tháng mới có thể đến.

Đêm nay là đêm cuối cùng hấn ở trung thổ, ngày mai, hấn sẽ tiến vào biển lớn, bắt đầu chuyến lữ trình trên biển.

Đột nhiên, xa xa , từ bờ biển truyền đến một tiếng cực quen thuộc, thanh âm cực nhỏ bé.

Hấn cảm thấy cả kinh, đây không phải tiếng sáo năm đó khi hấn hành tẩu giang hồ sử dụng sao? Chẳng lẽ là nàng? Chuyện này có thể sao?

Vô Cực..... Một tiếng kêu giòn khinh tự bờ biển truyền tới, trong đêm yên tĩnh hết sức rõ ràng.

Triển Vô Cực toàn thân chấn động, quả thật là nàng!

Tiểu Thoa..... Hấn có chút sợ hãi đây chỉ là một giấc mộng.

Ta ở trong này! Tô Tiểu Thoa đứng ở bờ biển cách đó không xa trên một tảng đá lớn mỉm cười nhìn hấn.

Triển Vô Cực nhìn thấy thân ảnh của nàng trước mặt, kích động trong lòng hấn thật sự khó có thể hình dung. Lập tức, hấn đem thuyền ngừng ở bờ biển, nhảy lên tảng đá lớn, gắt gao cầm hai tay nàng. Tiểu Thoa, ta nghĩ đến nàng.....

Đừng nói nữa. Tô Tiểu Thoa che miệng hấn. Ta nguyện ý đi đến bất cứ nơi nàng chàng muốn đến! Nàng chăm chú nhìn hấn.

Thật sao? Triển Vô Cực ôm nàng thật chặt.

Tô Tiểu Thoa gật gật đầu. Mấy ngày nay nàng nghĩ tới , giống như lời Vô Cực nói, bọn họ hai người mất đi lẫn nhau nhiều năm.Cho dù chỉ có thể gần nhau một ngày, cũng là hạnh phúc , không phải sao?

Nàng quyết định không nghiêm khắc mọi chuyện, thuận theo lòng mình mà sống.

Bất quá, có chuyện ta phải nói cho chàng biết. Thân sắc nàng buồn bã, vẻ mặt có chút đau thương.

Sư phụ từng nói ta, bởi vì năm đó Lý Thiếu Bạch ép ta uống thuốc nạo thai quá nhiều, bởi vậy kiếp này ta chỉ sợ không thể có con nối dòng cho chàng .

Triển Vô Cực lắc đầu. Ta không cần! Cả đời này chỉ cần có thể cùng nàng sống chung, cho dù chân trời góc biển ta cũng không hề cô đơn.Không con cũng không sao, chỉ cần chúng ta sống vui vẻ là được!

Vô Cực..... Nàng rơi nước mắt xuống.

Còn có, bệnh học máu của nàng ta sẽ tìm cách chữa khỏi. Triển Vô Cực kiên định nói.

Chỉ cần có thể cùng người ở cùng một chỗ, cho dù vô công mất hết cũng không quan trọng. Tô Tiểu Thoa nhìn hấn mỉm cười.

Không, tập võ không chỉ có thể cường thân, càng có thể bảo vệ chính mình, ta đã quyết định sau này sẽ truyền thụ nội công tâm pháp cho nàng. Kể từ đó,ta sẽ chữa khỏi bệnh học máu của nàng.

Tô Tiểu Thoa nhìn hấn, nụ cười càng lúc càng tươi, nàng tin tưởng nàng đã tìm được hạnh phúc cả đời này.

Sau này chúng ta ẩn cư thế ngoại, không hỏi đến hồng trần tục sự, nàng nói xem có được không?

Nàng gật gật đầu, tất cả chuyện này là nguyện vọng hồi trước của nàng!

Sau đó hai người nắm tay lên thuyền rời đi.

Mấy năm sau, Triệu Tử Kính bên cạnh Hoàng Thượng bị người ta giết chết trong cung. Tục truyền, đêm đó thống lĩnh cấm vệ quân nhìn thấy một nam một nữ xoay người nhảy ra khỏi hoàng cung.

Căn cứ hấn theo miêu tả, nam một nữ kia giống như hai người từng một thời gây sóng gió trên giang hồ — bang chủ Long Diễm bang Triển Vô Cực và Ngọc La Sát Tô Tiểu Thoa.....

Từ đó, trên giang hồ không có người nào thấy hai người bọn họ .

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ap-trai-tan-nuong>